

KOMISJA
EUROPEJSKA

Bruksela, dnia 6.5.2013
COM(2013) 260 final

2013/0136 (COD)

Wniosek

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

w sprawie zdrowia zwierząt

{SWD(2013) 160 final}

{SWD(2013) 161 final}

UZASADNIENIE

1. UZASADNIENIE I CEL

Zdrowie zwierząt jest przedmiotem troski wszystkich obywateli Europy. Troska ta jest spowodowana powiązanymi ze zdrowiem zwierząt kwestiami z zakresu zdrowia publicznego, bezpieczeństwa żywności i bezpieczeństwa żywnościowego, jak również kosztami gospodarczymi, które mogą być skutkiem wystąpienia ogniska choroby zwierząt oraz względami dobrostanu zwierząt, w tym wpływem, jaki na ten dobrostan wywierają środki kontroli choroby.

Niniejszy wniosek jest również odpowiedzią na postulat inteligentnych regulacji¹, ponieważ jego celem jest uproszczenie istniejących ram prawnych z jednoczesnym uwzględnieniem oczekiwań zainteresowanych stron w zakresie ograniczenia obciążenia administracyjnego.

Wreszcie uwzględnia on również priorytetowy cel Komisji, jakim jest inteligentny wzrost zawarty w strategii Europa 2020², ponieważ wzmacnia on sektor zdrowia zwierząt dzięki wprowadzeniu czynnych środków zapobiegawczych i bardziej elastycznemu zarządzaniu ryzykiem.

Analiza problemu

Obecne ramy legislacyjne UE w zakresie zdrowia zwierząt obejmują niemal 50 podstawowych dyrektyw i rozporządzeń i około 400 aktów prawodawstwa wtórnego. Niektóre z nich pochodzą jeszcze z 1964 r.

W 2004 r. Komisja zleciła przeprowadzenie zewnętrznej oceny rezultatów działania UE w dziedzinie zdrowia zwierząt, w wyniku czego w 2007 r. przyjęto nową strategię w tym zakresie. Do ponownej oceny naszej polityki zmusił nas splot okoliczności:

- podstawy istniejącej polityki zostały utworzone w dużej mierze w latach 1988-1995, gdy Wspólnota obejmowała jedynie 12 państw członkowskich;
- pojawiły się nowe wyzwania. Wystąpiły nieznane dziesięć lat temu choroby, a inne, takie jak pryszczycza, choroba niebieskiego języka i grypa ptaków, objawiły się niedawno w nowej postaci, przypominając, że nadal stanowią poważne zagrożenie;
- radykalnie zmieniły się również warunki handlu wraz ze wzrostem obrotu zwierzętami i produktami pochodzenia zwierzęcego zarówno w obrębie UE, jak i z państwami trzecimi; oraz
- w znacznym stopniu rozwinęły się nauka, technologia i ramy instytucjonalne.

¹ COM(2010) 543 wersja ostateczna „Inteligentne regulacje w Unii Europejskiej”.

² COM(2010) 2020 „Europa 2020 Strategia na rzecz inteligentnego i zrównoważonego rozwoju sprzyjającego włączeniu społecznemu”.

Zidentyfikowano szereg problemów powodowanych przez obecnie obowiązujące przepisy. Niektóre są wynikiem ogólnego podejścia w ramach polityki:

- wysoce złożony charakter obecnej wspólnotowej polityki w zakresie zdrowia zwierząt (CAHP)
- brak ogólnej strategii
- brak wystarczającego nacisku na zapobieganie chorobom (ze szczególnym uwzględnieniem potrzeby zwiększonej bioasekuracji).

Inne są związane z funkcjonowaniem obecnie obowiązujących przepisów, w szczególności:

- kwestiami dotyczącymi wewnątrzunijnego handlu żywymi zwierzętami.

Zarówno problemy ogólne, jak i szczególne, zostały rozwiązane w niniejszym akcie, lub zostaną rozwiązane w drodze aktów delegowanych lub wykonawczych.

Cele wniosku

Prawodawstwo w zakresie zdrowia zwierząt stanowi ramy prawne mające wesprzeć realizację strategii w zakresie zdrowia zwierząt w UE, opublikowanej w 2007 r. Główne cele nakreślone w strategii obejmują:

- zapewnienie wyższego poziomu zdrowia publicznego i bezpieczeństwa żywności poprzez ograniczenie występowania biologicznych i chemicznych zagrożeń dla ludzi;
- poprawę zdrowia zwierząt poprzez zapobieganie występowaniu chorób zwierząt, oraz zmniejszanie ich występowania, a tym samym wspieranie produkcji rolnej i gospodarki wiejskiej;
- poprawę wzrostu gospodarczego, spójności i konkurencyjności poprzez zapewnienie swobodnego obrotu towarów i odpowiednich przemieszczeń zwierząt;
- promowanie takich praktyk gospodarki rolnej i dobrostanu zwierząt, które pozwalają ograniczyć zagrożenia związane ze zdrowiem zwierząt i zmniejszyć ich skutki dla środowiska, z korzyścią dla celów strategii zrównoważonego rozwoju UE.

Szczególne cele niniejszych przepisów w zakresie zdrowia zwierząt obejmują:

- utworzenie jednolitych, uproszczonych, przejrzystych i jasnych ram regulacyjnych, które systematycznie wytyczają cele, zakres i zasady interwencji regulacyjnej, w oparciu o zasady dobrych rządów i w zgodzie z międzynarodowymi normami (ustanowionymi np. przez OIE), które skupiają się na długoterminowych środkach zapobiegawczych i współpracy z wszystkimi zainteresowanymi stronami;

- wprowadzenie nadrzędnych ogólnych zasad pozwalających na utworzenie uproszczonych ram prawnych, które umożliwią przygotowanie się na nowe wyzwania, np. szybkie reagowanie w przypadku nowo występujących chorób, zapewniając jednocześnie taką samą jakość reagowania, jaką zapewniają obecne przepisy;
- zapewnienie spójności zasad w prawodawstwie w ujęciu horyzontalnym w dziedzinach zdrowia zwierząt, dobrostanu zwierząt i bezpieczeństwa żywności, jak również w ramach szerzej pojętej polityki UE w zakresie zmiany klimatu, wspólnej polityki rolnej i zrównoważenia;
- ograniczenie skutków chorób zwierząt dla zdrowia zwierząt i zdrowia publicznego, dobrostanu zwierząt, gospodarki i społeczeństwa tak dalece, jak to możliwe, poprzez zwiększanie świadomości chorób, nadzór i wprowadzenie systemów reagowania kryzysowego na poziomie krajowym i unijnym;
- zapewnienie płynnego funkcjonowania wewnętrznego rynku zwierząt i produktów pochodzenia zwierzęcego, przy wysokim poziomie ochrony zdrowia zwierząt i zdrowia publicznego, z poszanowaniem celów strategii Europa 2020.

Operacyjne cele niniejszych przepisów w zakresie zdrowia zwierząt obejmują:

- przyjęcie nowego podejścia opartego na zapobieganiu i zachęcaniu jako podstawę polityki w zakresie zdrowia zwierząt;
- jasne i wyważone wyznaczenie ról i przydzielenie obowiązków właściwym organom, instytucjom UE, sektorowi rolnemu, właścicielom zwierząt i innym stronom;
- uczynienie z kategorii chorób podstawy dla interwencji na poziomie UE;
- utworzenie skutecznych mechanizmów szybkiego reagowania na zdarzenia związane z chorobami, w tym w przypadku nowych wyzwań, takich jak nowo występujące choroby;
- zapewnienie skutecznego reagowania kryzysowego i wczesnego reagowania w przypadku chorób zwierząt i odzwierzęcych, w tym odpowiedniego stosowania szczepionek;
- wprowadzenie uproszczonych procedur o ile to tylko możliwe ze względów technicznych i innych, z uwzględnieniem szczególnego charakteru małych gospodarstw i mikroprzedsiębiorstw, oraz likwidowanie nieuzasadnionych obciążeń administracyjnych i kosztów tam, gdzie to tylko możliwe;
- nadanie nowym ramom prawnym wystarczającej elastyczności, tak aby możliwe było płynne dostosowywanie się do rozwoju naukowego i technologicznego w przyszłości;
- ograniczenie ryzyka zakłócenia handlu poprzez zapewnienie odpowiedniego poziomu harmonizacji z odpowiednimi normami międzynarodowymi, z

jednoczesnym zdecydowanym zaangażowaniem w utrzymanie wysokich standardów w zakresie zdrowia zwierząt.

2. **KONTEKST PRAWNY**

Podstawa prawna

Artykuły 43, 114 i 168 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) stanowią podstawę prawną dla środków prawnych UE w dziedzinie zdrowia zwierząt, które stanowią istotną część unijnej polityki w dziedzinie rolnictwa, zdrowia publicznego, ochrony konsumentów, handlu i jednolitego rynku.

- Artykuł 43 stanowi podstawę dla środków prawnych UE w dziedzinie wspólnej polityki rolnej. Ten artykuł stał się również podstawą dla przepisów weterynaryjnych, z uwagi na fakt, że CAHP uznaje się z prawnego punktu widzenia za część wspólnej polityki rolnej, w której stosuje się te same procedury prawne i administracyjne.
- Artykuł 114 stanowi podstawę prawną dla ustanowienia i funkcjonowania rynku wewnętrznego, dla zbliżenia stanowionych prawem przepisów, regulacji i działań administracyjnych podejmowanych w tej dziedzinie.
- Artykuł 168 dotyczący ochrony zdrowia odnosi się do ochrony zdrowia ludzi przed wszelkimi szkodliwymi czynnikami, w tym czynnikami związanymi ze zdrowiem zwierząt. Na podstawie tego artykułu przyjęto również w ramach procedury współdecyzji środki weterynaryjne, których celem jest ochrona zdrowia publicznego.

Spójność z innymi unijnymi politykami

Ten zestaw przepisów dotyczących zdrowia zwierząt jest powiązany z obecnymi ramami prawnymi w zakresie dobrostanu zwierząt, bezpieczeństwa żywności, zdrowia publicznego, żywienia zwierząt, weterynaryjnych produktów leczniczych, ochrony środowiska, kontroli urzędowych, wspólnej polityki rybołówstwa (WPRyb.) oraz wspólnej polityki rolnej (WPR).

Powiązania z innymi wnioskami w pakiecie

Wniosek jest częścią pakietu składającego się z czterech aktów stanowiących przegląd przepisów odnoszących się do zdrowia zwierząt, zdrowia roślin, jakości materiału przeznaczonego do reprodukcji roślin i urzędowych kontroli roślin, zwierząt, żywności i paszy.

Przegląd rozporządzenia w sprawie kontroli urzędowych sprawi, że kontrole urzędowe będą stosowane w sposób jednolity dla celów ochrony zdrowia zwierząt a rozporządzenie spójniej powiązane z rozporządzeniem w sprawie zdrowia zwierząt.

3. **ZASADY POMOCNICZOŚCI I PROPORCJONALNOŚCI**

Pomocniczość

Dobre zdrowie zwierząt przysparza korzyści nie tylko poszczególnym jednostkom, lecz jest również dobrem publicznym, korzystnym dla ogółu społeczeństwa. Wiele chorób zwierząt może się przenosić, zatem aby uzyskać jak największe ogólne korzyści, należy raczej zastosować wspólne podejście, niż szereg indywidualnie podejmowanych działań.

Zharmonizowane podejście na poziomie UE jest powszechnie uznawane za korzystne i przyczyniło się do ograniczenia obciążenia administracyjnego podmiotów, handlowców, lekarzy weterynarii i sektorów związanych z weterynarią. Odegrało ono kluczową rolę w ustanowieniu jednolitego rynku, ułatwiając handel zwierzętami i produktami pochodzenia zwierzęcego (takimi jak mięso, mleko, itp.) wewnątrz UE dzięki stworzeniu jednolitych warunków w zakresie zdrowia zwierząt i przyczyniając się do sukcesu WPR.

O tym, jak wielkie są korzyści płynące ze zharmonizowania zasad w zakresie zapobiegania chorobom zwierząt, powiadamiania o nich, kontrolowania ich i zwalczania na poziomie UE, można było się przekonać w przypadku ognisk chorób zwierząt, które wystąpiły w ostatnim czasie. W odpowiedzi na te kryzysowe sytuacje UE wykazała się zdolnością do szybkiego reagowania, dzięki czemu udało się ograniczyć rozprzestrzenianie się chorób i zminimalizować ich skutki. Było to możliwe głównie dzięki zharmonizowanemu podejściu do kwestii kontroli chorób, w tym dzięki zapewnieniu finansowych rekompensat za straty poniesione przez rolników na skutek wdrożenia środków zwalczania chorób. Uwzględniając aspekt jednolitego rynku, należy pamiętać, że zaniedbanie kontroli choroby w jednym z państw członkowskich, może poważnie zaszkodzić statusowi zdrowotnemu całej Unii i zagrozić jej potencjałowi eksportowemu. Z tej perspektywy podjęcie działania na poziomie UE wydaje się uzasadnione, ponieważ UE zapewni spójne podejście w sposób skuteczny i wydajny, zaś państwa członkowskie nie byłyby w stanie tego dokonać, działając w pojedynkę.

Proporcjonalność

Rozporządzenie w sprawie zdrowia zwierząt ustanawia ogólne ramy zapobiegania chorobom zwierząt, ich kontroli i zwalczania. Ramy te opracowano w oparciu o zasady ukierunkowane na rezultaty, starając się ograniczyć nakazowość i pozostawiając państwom członkowskim możliwość regulacji lub uszczegółowienia przepisów w miarę potrzeby, tak aby możliwe było elastyczne ich dostosowywanie do krajowych, regionalnych lub lokalnych uwarunkowań. Z drugiej strony, przepisy dotyczące handlu z konieczności muszą charakteryzować się pewnym poziomem szczegółowości i dokładności, aby ograniczyć ryzyko ich odmiennego wdrażania przez podmioty i właściwe organy i wynikającego stąd zakłócenia konkurencyjności i zmniejszonej spójności w podejściach przyjętych wobec choroby. Z tego względu w rozporządzeniu w sprawie zdrowia zwierząt starano się zachować równowagę pomiędzy proporcjonalnością i koniecznością działań.

4. KONSULTACJE Z ZAINTERESOWANYMI STRONAMI I OCENY SKUTKÓW

Proces konsultacji

Niniejsze rozporządzenie w sprawie zdrowia zwierząt są wynikiem wielu dogłębnych analiz.

W 2004 r. Komisja zleciła przeprowadzenie niezależnej oceny funkcjonowania wspólnotowej polityki w zakresie zdrowia zwierząt (–CAHP)³ w ciągu minionej dekady i jej spójności z innymi politykami UE. Celem tej oceny było zidentyfikowanie tych elementów CAHP, które można by ulepszyć, oraz zaproponowanie, jak tego dokonać.

W wyniku oceny CAHP zalecono opracowanie jednolitej strategii w zakresie zdrowia zwierząt, aby uniknąć przypadkowego, podyktowanego kryzysem rozwoju polityki. Rezultatem było opracowanie strategii UE w zakresie zdrowia zwierząt na okres 2007-2013 (AHS) pod hasłem „Lepiej zapobiegać niż leczyć”⁴.

AHS przewiduje przyjęcie „jednolitych ram regulacyjnych w zakresie zdrowia zwierząt bardziej skoncentrowanych na zachętach niż na karach, spójnych z polityką UE w innych dziedzinach i zbieżnych z międzynarodowymi normami”, które „określą i uspoją wspólne zasady i wymogi istniejące w obecnych przepisach”. Parlament Europejski⁵, Rada⁶ i Europejski Komitet Ekonomiczno-Społeczny⁷ z zadowoleniem przyjęły komunikat Komisji w sprawie nowej strategii. Następnie w Planie działania w celu wdrożenia strategii UE w zakresie zdrowia zwierząt⁸ potwierdzono, że „głównym celem strategii jest opracowanie prawodawstwa UE w zakresie zdrowia zwierząt”.

Od początku tego procesu główne zainteresowane strony, państwa członkowskie, właściwe organy, organizacje międzynarodowe i partnerzy handlowi ściśle ze sobą współpracowali i odegrali kluczową rolę w dyskusji. Ponadto w wielu sprawach konsultowano się z gospodarczo i społecznie zainteresowanymi stronami, takimi jak europejskie stowarzyszenia na rzecz zdrowia i dobrostanu zwierząt oraz z ogółem społeczeństwa, zgodnie z normami dotyczącymi konsultacji przestrzeganych przez Komisję.

5. CZEŚCI WNIOSKU

Część I: Zasady ogólne

Rozporządzenie w sprawie zdrowia zwierząt ustanawia ogólne zasady stanowiące podstawę dobrego prawodawstwa UE w zakresie zdrowia zwierząt. Łączy ono środki w zakresie zdrowia zwierząt dotyczące zwierząt lądowych i wodnych.

W części I przewiduje się ustalenie priorytetów odnośnie do chorób, które mogą mieć poważne skutki, i wpisanie ich do wykazu. Po raz pierwszy dzięki temu zasoby Unii będą przeznaczane na priorytety określone na podstawie analiz naukowych i przedstawionych dowodów.

³ http://ec.europa.eu/food/animal/diseases/strategy/cahpeval_en.htm

⁴ http://ec.europa.eu/food/animal/diseases/strategy/index_en.htm

⁵ Rezolucja PE 2007/2260(INI).

⁶ Doc.15481/07 ADD 1.

⁷ NAT/376 – strategia UE w zakresie zdrowia zwierząt.

⁸ COM (2008) 545 wersja ostateczna,
http://ec.europa.eu/food/animal/diseases/strategy/documents_en.htm

Odpowiedzialność spoczywająca na różnych stronach odgrywających kluczową rolę w zabezpieczaniu zdrowia zwierząt, takich jak podmioty, lekarze weterynarii i posiadacze zwierząt, została po raz pierwszy jasno określona. W szczególności podmioty i osoby zawodowo zajmujące się zwierzętami są obecnie zobowiązani do uzyskania podstawowej wiedzy na temat zdrowia zwierząt i powiązanych spraw.

Część II: Powiadamianie, nadzór, programy zwalczania, wolność od choroby

Część II określa obowiązki w zakresie powiadamiania i nadzoru, w tym kontroli zdrowia zwierząt. Określa obowiązki podmiotów, właściwych organów i innych w odniesieniu do nadzorowania sytuacji w zakresie zdrowia zwierząt na terenie Unii. Nowy system pozwala na lepszą synergii nadzoru podejmowanego przez różne podmioty w terenie, tak aby zapewnić najwydajniejsze i najbardziej opłacalne wykorzystanie zasobów przeznaczonych na nadzór.

Inną ważną zmianą w tej dziedzinie jest fakt, że przedziały, mające do tej pory zastosowanie jedynie w przypadku środków dotyczących grypy ptaków i akwakultury, mogą obecnie być powszechniej stosowane. Nadaje to środkom kontroli choroby większą elastyczność, stwarzając możliwość kontynuowania przemieszczeń i handlu w pewnych okolicznościach, rozpatrywanych w oparciu o analizę ryzyka.

Część III: Gotowość na wypadek wystąpienia chorób, ich świadomość i kontrola

Część III w dalszym ciągu nakłada na państwa członkowskie obowiązek przygotowania planów awaryjnych w odniesieniu do pewnych chorób i obowiązek ćwiczenia ich realizacji.

Stworzono jasne i spójne ramy regulacyjne dotyczące szczepień.

Określono zasady korzystania z banków antygenów, szczepionek i odczynników diagnostycznych.

Określono zasady dotyczące środków kontroli, jakie należy wprowadzać w przypadku podejrzenia lub potwierdzenia ogniska pewnych chorób, z niewielkimi zmianami obecnego systemu, który uznaje się za dobrze działający.

Część IV: Wymogi dotyczące rejestracji, zatwierdzania, identyfikowalności i przemieszczeń

Część IV jest podzielona na trzy tytuły, z których każdy określa zasady dotyczące zwierząt lądowych, wodnych i innych. Należy je rozpatrywać oddzielnie z uwagi na różne metody ich produkcji i kwestie epidemiologiczne. Tytuły dotyczące zwierząt wodnych i lądowych ustanawiają środki umożliwiające identyfikację i śledzenie zwierząt i zakładów. Śledzenie zwierząt ma podstawowe znaczenie w momencie wystąpienia choroby, umożliwia bowiem zrozumienie epidemiologii choroby i ułatwia jej kontrolowanie. Tytuły te stwarzają możliwość zarejestrowania i śledzenia większej liczby zwierząt za pomocą środków elektronicznych, promując prostsze i lepsze uregulowania prawne i ograniczając obciążenie administracyjne dzięki wykorzystaniu technologii. Trzeci tytuł dotyczący innych zwierząt został wprowadzony głównie na potrzeby przyszłych regulacji prawnych, na wypadek pojawienia się nowych zagrożeń dla tych zwierząt.

Część V: Wprowadzanie do Unii i wywóz z niej

Część V ustanawia normy i wymogi w odniesieniu do państw trzecich przesyłających do Unii zwierzęta, materiał biologiczny wykorzystywany do rozrodu, produkty pochodzenia zwierzęcego i innego rodzaju materiały, które mogą przenosić choroby zwierząt, w celu zapobiegania wprowadzaniu chorób. Ustanawia ona również wymogi w odniesieniu do wywozu. Nie przewiduje się zmian obowiązujących przepisów, które uznawane są za dobre.

Część VI: Środki nadzwyczajne

Środki nadzwyczajne mają podstawowe znaczenie w zarządzaniu chorobami. Część VI ustanawia procedury, których należy przestrzegać w sytuacjach wyjątkowych, z zapewnieniem szybkiej i spójnej reakcji na poziomie Unii. Przewiduje się jedynie niewielkie praktyczne zmiany obowiązujących przepisów, które uznawane są za dobre.

Część VII: Przepisy końcowe i przejściowe

Przepisy końcowe i przejściowe określają przepisy krajowe, warunki przyjmowania aktów delegowanych, uchyleń i innych koniecznych przepisów prawnych.

6. WPLYW NA BUDŻET

Niniejszy wniosek nie wiąże się z wydatkami, które nie byłyby już przewidziane w sprawozdaniu finansowym wspólnych ram finansowych na kwestie związane z łańcuchem żywnościowym, zdrowiem i dobrostanem zwierząt oraz dotyczące zdrowia roślin i materiału przeznaczonego do reprodukcji roślin.

Wniosek

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

w sprawie zdrowia zwierząt

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 43 ust. 2, art. 114 ust. 3 i art. 168 ust. 4 lit. b),

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego⁹,

uwzględniając opinię Komitetu Regionów¹⁰,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) skutki przenośnych chorób zwierząt i środki konieczne do kontroli tych chorób mogą wyrządzić ogromne szkody pojedynczym zwierzętom, całym ich populacjom, posiadaczom zwierząt i gospodarce.
- (2) Jak wynika z ostatnich doświadczeń, przenośne choroby zwierząt wywierają również znaczący wpływ na zdrowie publiczne, jak np. w przypadku grypy ptaków czy salmonelli.
- (3) Ponadto można również zaobserwować szkodliwe skutki wzajemnego oddziaływania w odniesieniu do różnorodności biologicznej, zmiany klimatu i innych aspektów środowiska. Zmiana klimatu może mieć wpływ na pojawianie się nowych chorób, chorobowość w przypadku chorób już istniejących oraz na rozmieszczenie geograficzne czynników chorobotwórczych i wektorów, w tym takich, które wywierają wpływ na dziką faunę i florę.
- (4) W celu zapewnienia wysokich standardów zdrowia zwierząt i zdrowia publicznego w Unii, racjonalnego rozwoju sektorów rolnictwa i akwakultury oraz w celu podniesienia wydajności, zasady w zakresie zdrowia zwierząt należy ustanowić na poziomie Unii. Zasady te są między innymi niezbędne dla skutecznego

⁹ Dz.U. C [...] z [...], s. [...].

¹⁰ Dz.U. C [...] z [...], s. [...].

funkcjonowania rynku wewnętrznego, oraz aby zapobiec rozprzestrzenianiu się chorób zakaźnych.

- (5) Obecnie obowiązujące w Unii przepisy w zakresie zdrowia zwierząt składają się z szeregu powiązanych ze sobą aktów podstawowych, które ustanawiają reguły w zakresie zdrowia zwierząt odnoszące się do handlu wewnątrzunijnego, wprowadzania do Unii zwierząt i produktów pochodzenia zwierzęcego, zwalczania chorób, kontroli weterynaryjnych, powiadamiania o chorobach i wsparcia finansowego na rzecz różnych gatunków zwierząt, jednak brak jest nadrzędnych ram prawnych, określających jednolite zasady dla całego sektora.
- (6) Strategię Unii w zakresie zdrowia zwierząt (2007-2013) opracowano pod hasłem „Lepiej zapobiegać niż leczyć”. Została ona przyjęta przez Komisję w komunikacie z dnia 19 września 2007 r. do Parlamentu Europejskiego i Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów¹¹. Kładzie ona większy nacisk na środki zapobiegawcze, nadzór chorób, ich kontrolę i badania nad nimi, w celu ograniczenia zachorowalności na choroby zwierząt oraz zmniejszenia ich skutków. Zaproponowano w niej przyjęcie „jednolitych i uproszczonych ram w zakresie zdrowia zwierząt”, zbieżnych z normami międzynarodowymi, a jednocześnie zapewniających utrzymanie wysokich standardów zdrowia zwierząt.
- (7) Celem niniejszego rozporządzenia jest realizacja zobowiązań i wizji określonych w strategii w zakresie zdrowia zwierząt, w tym zasady „Jedno zdrowie”, oraz uspołojnienie ram prawnych wspólnej polityki Unii w zakresie zdrowia zwierząt poprzez ustanowienie jednolitych, uproszczonych i elastycznych ram regulacyjnych w zakresie zdrowia zwierząt.
- (8) Zwierzęta cierpią na szereg zakaźnych i niezakaźnych chorób. Wiele chorób można leczyć, dotyczą one tylko pojedyncze zwierzęta i nie przenoszą się na inne zwierzęta lub ludzi. Z drugiej strony, choroby przenośne mogą wywierać większy wpływ na zdrowie zwierząt lub zdrowie publiczne, a ich skutki mogą być odczuwane przez ogół populacji. Reguły w zakresie zdrowia zwierząt ustanowione niniejszym rozporządzeniem powinny dotyczyć jedynie tych ostatnich chorób.
- (9) Przy ustanawianiu zasad w zakresie zdrowia zwierząt należy brać pod uwagę powiązania między zdrowiem zwierząt a zdrowiem publicznym, środowiskiem, bezpieczeństwem żywności i paszy, dobrostanem zwierząt, bezpieczeństwem żywnościowym oraz innymi aspektami gospodarczymi, społecznymi i kulturowymi.
- (10) W drodze decyzji Rady 94/800/WE z dnia 22 grudnia 1994 r. dotyczącej zawarcia w imieniu Wspólnoty Europejskiej w dziedzinach wchodzących w zakres jej kompetencji, porozumień, będących wynikiem negocjacji wielostronnych w ramach Rundy Urugwajskiej (1986-1994)¹² ówczesna Wspólnota Europejska zatwierdziła, w odniesieniu do spraw, które wchodzą w zakres jej kompetencji, Porozumienie ustanawiające Światową Organizację Handlu (WTO) oraz porozumienia zawarte w załącznikach 1, 2 i 3 do tego porozumienia, w tym Porozumienie w sprawie stosowania środków sanitarnych i fityosanitarnych (porozumienie SPS). Porozumienie SPS reguluje stosowanie środków koniecznych do ochrony życia ludzi, zwierząt i

¹¹ COM (2007) 539 wersja ostateczna.

¹² Dz.U. L 336 z 23.12.1994, s. 1.

roślin lub ich zdrowia, tak aby arbitralnie lub w sposób nieusprawiedliwiony nie powodowały one różnic między członkami WTO. Istniejące normy międzynarodowe należy stosować jako podstawę. Państwa członkowskie mają jednak prawo do ustanawiania swoich własnych norm, pod warunkiem że są one opracowane w oparciu o dowody naukowe.

- (11) W zakresie zdrowia zwierząt porozumienie SPS odwołuje się do norm opracowanych przez Światową Organizację Zdrowia Zwierząt (OIE) w odniesieniu do warunków zdrowia zwierząt w handlu międzynarodowym. W celu ograniczenia ryzyka wystąpienia zakłóceń w handlu, środki UE w zakresie zdrowia zwierząt powinny mieć na celu odpowiedni poziom zharmonizowania z normami OIE.
- (12) W szczególnych okolicznościach, gdy istnieje znaczne ryzyko dla zdrowia zwierząt lub zdrowia publicznego, natomiast nadal istnieją wątpliwości naukowe, artykuł 5 ust. 7 porozumienia SPS, który został zinterpretowany na potrzeby Unii w komunikacie Komisji z dnia 2 lutego 2000 r. w sprawie zasady ostrożności¹³, uprawnia członków tego porozumienia do przyjęcia środków tymczasowych na podstawie informacji dostępnych w danej sprawie. W takich okolicznościach członek WTO jest zobowiązany do uzyskania dodatkowych informacji koniecznych dla celów bardziej obiektywnej oceny ryzyka i do poddania środka odpowiedniemu przeglądowi w rozsądnym terminie.
- (13) Ocena ryzyka, na podstawie której wprowadza się środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu powinna opierać się na dostępnych dowodach naukowych i być przeprowadzona w sposób niezależny, obiektywny i przejrzysty. Należy odpowiednio uwzględnić również opinię Europejskiego Urzędu ds. Bezpieczeństwa Żywności ustanowionego artykułem 22 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 178/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2002 r. ustanawiającego ogólne zasady i wymagania prawa żywnościowego, powołującego Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności oraz ustanawiającego procedury w zakresie bezpieczeństwa żywności¹⁴.
- (14) Rozporządzenie (WE) nr 1069/2009 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 października 2009 r. określające przepisy sanitarne dotyczące produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego, nieprzeznaczonych do spożycia przez ludzi, i uchylające rozporządzenie (WE) nr 1774/2002 (rozporządzenie o produktach ubocznych pochodzenia zwierzęcego)¹⁵ określa w odniesieniu do zdrowia publicznego i zdrowia zwierząt zasady dotyczące produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego i produktów pochodnych, mające na celu zapobieganie ryzyku, jakie te produkty mogą stwarzać dla zdrowia publicznego i zdrowia zwierząt, oraz ograniczanie go, w szczególności w odniesieniu do bezpieczeństwa łańcucha żywnościowego i paszowego. W celu uniknięcia powielania przepisów Unii, niniejsze rozporządzenie powinno zatem mieć zastosowanie jedynie do produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego i produktów pochodnych, w odniesieniu do których nie ustanowiono szczególnych przepisów w rozporządzeniu (WE) nr 1069/2009, a które mogą stanowić zagrożenie dla zdrowia zwierząt. Na przykład rozporządzenie (WE) nr 1069/2009 nie reguluje obchodzenia się z produktami ubocznymi pochodzenia zwierzęcego i

¹³ COM (2000) 1 wersja ostateczna.

¹⁴ Dz.U. L 31 z 1.2.2002, s. 1.

¹⁵ Dz.U. L 300 z 14.11.2009, s. 1.

produktami pochodnymi w kontekście środków kontroli choroby, zatem w niniejszym rozporządzeniu te kwestie zostały należycie uwzględnione.

- (15) Ponadto szczegółowe przepisy dotyczące przenośnych chorób zwierząt, w tym, chorób przenoszących się na ludzi („chorób odzwierzęcych”) zostały ustanowione w rozporządzeniu (WE) nr 999/2001 Parlamentu Europejskiego z dnia 22 maja 2001 r. ustanawiającym przepisy dotyczące zapobiegania, kontroli i zwalczania niektórych przenośnych gąbczastych encefalopatii¹⁶, dyrektywie 2003/99/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 17 listopada 2003 r. w sprawie monitorowania chorób odzwierzęcych i odzwierzęcych czynników chorobotwórczych, zmieniającej decyzję Rady 90/424/EWG i uchylającą dyrektywę Rady 92/117/EWG¹⁷ oraz w rozporządzeniu (WE) nr 2160/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 17 listopada 2003 r. w sprawie zwalczania salmonelli i innych określonych odzwierzęcych czynników chorobotwórczych przenoszonych przez żywność¹⁸, zaś szczegółowe przepisy dotyczące chorób zakaźnych u ludzi zostały ustanowione w decyzji nr 2119/98/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 września 1998 r. ustanawiającej sieć nadzoru i kontroli epidemiologicznej chorób zakaźnych we Wspólnocie¹⁹. Akty te powinny pozostać w mocy po przyjęciu niniejszego rozporządzenia. Zgodnie z powyższym, w celu uniknięcia powielania przepisów Unii, niniejsze rozporządzenie należy stosować w odniesieniu do chorób odzwierzęcych tylko w zakresie nieobjętym przepisami szczegółowymi już ustanowionymi w tych innych aktach Unii.
- (16) Choroby występujące w populacjach zwierząt dzikich mogą wywierać negatywny wpływ na sektory rolnictwa i akwakultury, na zdrowie publiczne, środowisko i różnorodność biologiczną. Należy zatem zakresem niniejszego rozporządzenia objąć w takich przypadkach również zwierzęta dzikie, zarówno jako potencjalne ofiary tych chorób, jak i ich wektory.
- (17) Choroby zwierząt przenoszą się nie tylko drogą bezpośredniego kontaktu pomiędzy zwierzętami lub zwierzętami i ludźmi. Przenoszą się one także za pomocą dróg wodnych i powietrznych, za pomocą wektorów takich jak owady, czy nasienie, komórki jajowe i zarodki wykorzystywane do celów sztucznej inseminacji, dawstwa komórek jajowych lub transferu zarodków. Również żywność lub inne produkty pochodzenia zwierzęcego takie jak skóra, futro, pióra, rogi czy inne materiały uzyskane z ciała zwierzęcia mogą zawierać czynniki chorobotwórcze. Ponadto również inne przedmioty jak pojazdy transportowe, sprzęt, pasza oraz siano i słoma mogą rozprzestrzeniać czynniki chorobotwórcze. Z tego względu skuteczne przepisy w zakresie zdrowia zwierząt muszą obejmować wszystkie możliwe drogi zakażenia i przedmioty z nimi związane.
- (18) Choroby zwierząt mogą wywierać negatywny wpływ na rozmieszczenie gatunków zwierząt w stanie dzikim, i w ten sposób wywierać wpływ na różnorodność biologiczną. Mikroorganizmy wywołujące choroby zwierząt mogą zatem wchodzić w zakres definicji inwazyjnych gatunków obcych z Konwencji Narodów Zjednoczonych o różnorodności biologicznej. Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu

¹⁶ Dz.U. L 147 z 31.5.2001, s. 1.

¹⁷ Dz.U. L 325 z 12.12.2003, s. 31.

¹⁸ Dz.U. L 325 z 12.12.2003, s. 1.

¹⁹ Dz.U. L 268 z 3.10.1998, s. 1.

uwzględniają również różnorodność biologiczną, a zatem zakres niniejszego rozporządzenia obejmuje również te gatunki zwierząt i czynniki chorobotwórcze, w tym te zdefiniowane jako inwazyjne gatunki obce, które odgrywają rolę w przenoszeniu chorób objętych niniejszym rozporządzeniem lub na nie zapadają.

- (19) W prawodawstwie unijnym przyjętym przed przyjęciem niniejszego rozporządzenia ustanowiono oddzielne przepisy w zakresie zdrowia zwierząt w odniesieniu do zwierząt lądowych i wodnych. Dyrektywa Rady 2006/88/WE z dnia 24 października 2006 r. w sprawie wymogów w zakresie zdrowia zwierząt akwakultury i produktów akwakultury i zapobiegania niektórym chorobom zwierząt wodnych i zwalczania tych chorób²⁰ ustanawia szczegółowe przepisy dotyczące zwierząt wodnych. Lecz w większości przypadków, główne przepisy dotyczące dobrych rządów w zakresie zdrowia zwierząt mają zastosowanie do obydwu grup gatunków zwierząt. Zatem zakres niniejszego rozporządzenia powinien obejmować zarówno zwierzęta lądowe, jak i wodne, oraz zharmonizować dotyczące ich przepisy w zakresie zdrowia zwierząt tam, gdzie to stosowne. Jednak w przypadku niektórych kwestii, zwłaszcza rejestracji i zatwierdzania zakładów oraz identyfikowalności i przemieszczeń zwierząt na terenie Unii, niniejsze rozporządzenie stosuje podejście przyjęte w przeszłości, zgodnie z którym określa się oddzielne przepisy w zakresie zdrowia zwierząt w odniesieniu do zwierząt lądowych i wodnych z uwagi na odmienne środowiska, w jakich żyją, i w związku z tym odmienne wymogi dotyczące ochrony zdrowia.
- (20) Prawodawstwo unijne przyjęte przed przyjęciem niniejszego rozporządzenia, w szczególności dyrektywa Rady 92/65/EWG z dnia 13 lipca 1992 r. ustanawiająca wymagania dotyczące zdrowia zwierząt regulujące handel i przywóz do Wspólnoty zwierząt, nasienia, komórek jajowych i zarodków nieobjętych wymaganiami dotyczącymi zdrowia zwierząt ustanowionymi w szczególnych zasadach Wspólnoty określonych w załączniku A pkt I do dyrektywy 90/425/EWG²¹, również ustanawia podstawowe przepisy w zakresie zdrowia zwierząt dla różnych zwierząt nieobjętych innymi aktami unijnymi, takich jak gady, płazy, ssaki morskie, i inne, które nie są ani zwierzętami wodnymi, ani lądowymi zgodnie z definicjami zawartymi w niniejszym rozporządzeniu. Zazwyczaj takie zwierzęta nie stanowią poważnego ryzyka dla zdrowia ludzi lub innych zwierząt i dlatego zastosowanie mają do nich, o ile w ogóle, nieliczne przepisy z zakresu zdrowia zwierząt. Aby uniknąć zbędnego obciążenia administracyjnego i kosztów, niniejsze rozporządzenie powinno zastosować podejście przyjęte w przeszłości, tj. określić ramy prawne przewidujące ustanowienie szczegółowych przepisów w zakresie zdrowia zwierząt dotyczących przemieszczeń takich zwierząt i produktów z nich pochodzących, jeżeli jest to konieczne z uwagi na ryzyko z nimi związane.
- (21) Utrzymywanie zwierząt domowych, w tym ozdobnych zwierząt wodnych w gospodarstwach domowych i niekomercyjnych ozdobnych akwariów wewnątrz i na zewnątrz budynków zazwyczaj stanowi mniejsze ryzyko dla zdrowia w porównaniu z innymi sposobami utrzymywania lub przemieszczania zwierząt na większą skalę, tak jak jest to przyjęte w rolnictwie. Zatem nie należy stosować ogólnych wymogów dotyczących rejestracji, prowadzenia dokumentacji i przemieszczeń na terenie Unii do tego rodzaju zwierząt, ponieważ stanowiłoby to nieuzasadnione obciążenie

²⁰ Dz. U. L 328 z 24.11.2006, s. 14.

²¹ Dz.U. L 268 z 14.9.1992, s. 54.

administracyjne i koszty. Zatem wymogi w zakresie rejestracji i prowadzenia dokumentacji nie powinny mieć zastosowania do posiadaczy zwierząt domowych. Ponadto należy ustanowić szczegółowe przepisy w odniesieniu do niekomercyjnych przemieszczeń zwierząt domowych na terenie Unii.

- (22) Niektóre określone grupy zwierząt, do których mają zastosowanie szczególne przepisy w zakresie zdrowia zwierząt ustanowione w niniejszym rozporządzeniu, należy ująć w wykazie gatunków w załączniku z uwagi na szeroki zakres grupy. Tak dzieje się w przypadku ssaków, których kończyny zakończone są kopytami, klasyfikowanych jako kopytne. Ten wykaz może wymagać w przyszłości zmian z uwagi na zmiany w taksonomii, postęp naukowy lub aktualizacje techniczne uzasadnione rozwojem nauki. Podobnie zmianom może ulec wykaz zwierząt domowych z uwagi na zmiany w społeczeństwie, lub zmiany w nawykach posiadaczy zwierząt domowych, w szczególności w przypadku gdy zwierzęta te przenoszą choroby. Aby możliwe było uwzględnianie tego rodzaju zmian, należy zatem, zgodnie z art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania aktów w odniesieniu do wykazów zwierząt domowych i zwierząt kopytnych określonych w załącznikach I i II do niniejszego rozporządzenia.
- (23) Nie wszystkie przenośne choroby zwierząt można i należy kontrolować, czy im zapobiegać poprzez stosowanie środków regulacyjnych; na przykład, jeśli choroba rozprzestrzeniła się zbyt mocno, gdy brak narzędzi diagnostycznych, lub jeśli sektor prywatny może wdrożyć środki, by samodzielnie kontrolować chorobę. Środki regulacyjne mające na celu zapobieganie przenośnym chorobom zwierząt lub ich kontrolowanie, mogą mieć poważne gospodarcze skutki dla dotkniętych sektorów i powodować zakłócenia w handlu. Jest zatem niezmiernie ważne, aby środki te były stosowane jedynie wówczas gdy są proporcjonalne i konieczne, na przykład gdy choroba stanowi poważne ryzyko dla zdrowia zwierząt lub zdrowia publicznego, lub podejrzewa się, że tak jest.
- (24) Ponadto środki zapobiegawcze i środki kontroli dotyczące każdej z przenośnych chorób zwierząt powinny być opracowane specjalnie dla tej choroby, tak aby odpowiadać jej specyficznemu profilowi epidemiologicznemu i jej skutkom. Przepisy dotyczące zapobiegania i kontroli, mające zastosowanie do każdego z tych środków, powinny być zatem dostosowane do danej choroby.
- (25) W przypadku przenośnych chorób zwierząt stan choroby zwykle łączy się z klinicznymi lub patologicznymi objawami zakażenia. Jednak dla celów niniejszego rozporządzenia, które w zamierzeniu ma służyć kontrolowaniu rozprzestrzeniania i zwalczaniu niektórych przenośnych chorób zwierząt, należy poszerzyć definicję choroby, tak aby włączeni zostali inni nosiciele czynników chorobotwórczych.
- (26) Niektóre przenośne choroby zwierząt nie przenoszą się łatwo na inne zwierzęta lub na ludzi i dlatego nie czynią poważnych szkód w gospodarce czy dla różnorodności biologicznej. Nie stanowią zatem poważnego zagrożenia dla zdrowia zwierząt lub zdrowia publicznego w Unii, i dlatego, jeśli zachodzi taka potrzeba, można je regulować za pomocą przepisów krajowych.
- (27) W przypadku przenośnych chorób zwierząt, które nie są objęte środkami ustanowionymi na poziomie Unii, lecz które mają gospodarcze skutki dla sektora prywatnego na poziomie lokalnym, ten ostatni powinien z pomocą właściwych

organów państw członkowskich podjąć działania mające na celu zapobieganie takim chorobom lub ich kontrolowanie, na przykład poprzez środki samoregulacji lub opracowanie kodeksów praktyk.

- (28) W odróżnieniu od przenośnych chorób zwierząt opisanych w motywach 26 i 27, wysoce przenośne choroby zwierząt mogą z łatwością przekraczać granice, a jeśli są również chorobami odzwierzęcymi, mogą wywierać wpływ na zdrowie publiczne i bezpieczeństwo żywności. Z tego względu należy objąć przenośne choroby zwierząt i choroby odzwierzęce zakresem niniejszego rozporządzenia.
- (29) W działaniu 5 opisanym w komunikacie Komisji do Parlamentu Europejskiego i Rady pt. Plan działania na rzecz zwalczania rosnącego zagrożenia związanego z opornością na środki przeciwdrobnoustrojowe²² podkreślono rolę zapobiegawczą niniejszego rozporządzenia i oczekiwane w związku z tym ograniczenie stosowania antybiotyków u zwierząt. Wzrasta oporność drobnoustrojów na środki przeciwdrobnoustrojowe, na które te drobnoustroje uprzednio reagowały. Ta oporność sprawia, że leczenie chorób zakaźnych u ludzi i zwierząt staje się coraz bardziej skomplikowane. W rezultacie drobnoustroje, które rozwinęły oporność na środki przeciwdrobnoustrojowe, należy traktować jak choroby przenośne, a zatem objąć zakresem niniejszego rozporządzenia.
- (30) Nowe zagrożenia związane z pewnymi chorobami lub gatunkami mogą się rozwijać w szczególności ze względu na zmiany w środowisku, zmianę klimatu, zmiany w hodowli zwierząt i tradycjach rolniczych, a także na skutek zmian społecznych. Postęp w nauce może również poszerzać wiedzę i podnosić poziom świadomości w odniesieniu do istniejących chorób. Ponadto choroby i gatunki, które odgrywają znaczącą rolę w chwili obecnej, mogą stracić na znaczeniu w przyszłości. Z tego względu zakres niniejszego rozporządzenia musi być szeroki, a ustanowione przepisy powinny koncentrować się na chorobach o dużym znaczeniu dla społeczeństwa. OIE, przy wsparciu Komisji Europejskiej, opracowała system hierarchizacji i klasyfikacji chorób, opisany w analizie pt. „Listing and categorisation of priority animal diseases, including those transmissible to humans” (Sporządzanie wykazów i klasyfikacji najważniejszych chorób zwierząt, w tym chorób przenoszonych na ludzi)²³ oraz narzędzie temu służące. Niniejsze rozporządzenie wprowadza tego rodzaju podejście do prawodawstwa Unii.
- (31) Aby zapewnić jednolite warunki wdrożenia na poziomie Unii niniejszego rozporządzenia w odniesieniu do przenośnych chorób zwierząt, należy ustanowić zharmonizowany wykaz przenośnych chorób zwierząt („chorób wpisanych do wykazu”). Należy zatem przyznać Komisji uprawnienia wykonawcze dotyczące ustanowienia takiego wykazu.
- (32) W przyszłości mogą pojawić się nowo występujące choroby, które mogą stanowić potencjalne ryzyko dla zdrowia publicznego lub zdrowia zwierząt i wywierać wpływ na zdrowie, gospodarkę lub środowisko. Po dokonaniu oceny takich chorób i po przyjęciu tymczasowych środków nadzwyczajnych, tam gdzie to właściwe, może okazać się, że konieczna jest szybka reakcja i umieszczenie takich chorób w przedmiotowym wykazie. Z tego względu należy przekazać Komisji uprawnienia do

²² COM (2011) 748.

²³ <http://www.oie.int/en/support-to-oie-members/global-studies/categorisation-of-animal-diseases/>

przyjmowania aktów w trybie pilnym w tych należycie uzasadnionych przypadkach, gdy istnieje ryzyko dla zdrowia publicznego lub zdrowia zwierząt.

- (33) Choroby wpisane do wykazu będą wymagały odmiennych technik zarządzania. Niektóre wysoce zaraźliwe choroby, które obecnie nie występują w Unii, wymagają rygorystycznych środków, aby zacząć ich zwalczanie, gdy tylko się pojawią. W przypadku innych chorób, które mogą już występować częściowo na terenie Unii, wymagane jest obowiązkowe lub dobrowolne zwalczanie. W obu przypadkach należy wprowadzić ograniczenia przemieszczeń zwierząt i produktów pochodzenia zwierzęcego, takie jak zakaz przemieszczeń na obszary dotknięte chorobą i z tych obszarów, lub wprowadzić nakaz badania przed wysyłką. W innych przypadkach może okazać się wystarczające wprowadzenie nadzoru rozmieszczenia choroby, bez podejmowania dalszych środków. Tak mogłoby być w przypadku, w szczególności nowo występującej choroby, co do której nie ma zbyt wielu informacji.
- (34) Należy ustanowić kryteria, które zapewnią uwzględnienie wszystkich istotnych kwestii w trakcie ustalania, które z przenośnych chorób zwierząt należy wpisać do wykazu do celów niniejszego rozporządzenia, i umożliwią określenie, które z przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu przepisów w zakresie zapobiegania chorobom i ich kontroli mają zastosowanie do chorób wpisanych do wykazu, przy jednoczesnym zapewnieniu spójności i zgodności. Aby zapewnić uwzględnienie postępu technicznego i naukowego i zmian w odpowiednich międzynarodowych normach, należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania aktów zgodnie z art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej w odniesieniu do potencjalnych zmian tych kryteriów.
- (35) Przepisy niniejszego rozporządzenia w zakresie zapobiegania chorobom i ich kontroli dotyczące poszczególnych przenośnych chorób zwierząt należy stosować w odniesieniu do zwierząt, które przenoszą przedmiotową chorobę, ponieważ na nią zapadają lub pełnią rolę wektora. Aby zapewnić jednolite warunki wdrożenia niniejszego rozporządzenia należy ustanowić zharmonizowany wykaz gatunków, w odniesieniu do których należy stosować na poziomie Unii środki przeznaczone dla szczególnych chorób ujętych w wykazie („gatunki wpisane do wykazu”), a Komisji należy przekazać uprawnienia wykonawcze w zakresie ustanowienia takiego wykazu.
- (36) W zależności od znaczenia i skali skutków choroby wpisanej do wykazu, jej rozmieszczenia, chorobowości i zachorowalności w Unii, oraz dostępności środków zapobiegania chorobie i jej kontroli w odniesieniu do tej choroby wpisanej do wykazu, do każdej z chorób wpisanych do wykazu ma zastosowanie odmienna kategoria szczegółowych przepisów w zakresie zapobiegania chorobom i ich kontroli, przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu.
- (37) Aby zapewnić jednolite warunki wdrożenia niniejszego rozporządzenia w odniesieniu do środków zapobiegania chorobom i ich kontroli mających zastosowanie do chorób wpisanych do wykazu, należy określić zasady stosowania przepisów przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu do chorób wpisanych do wykazu na poziomie Unii. Należy zatem przekazać Komisji uprawnienia wykonawcze w zakresie określania , jakim przepisom podlegają poszczególne choroby wpisane do wykazu.
- (38) Podmioty, osoby zawodowo zajmujące się zwierzętami i posiadacze zwierząt domowych mają najlepsze możliwości obserwowania zwierząt i produktów, za które

ponoszą odpowiedzialność i zapewnienia, aby były zdrowe. Powinny one zatem w pierwszym rzędzie odpowiadać za wprowadzenie środków w zakresie zapobiegania chorobom i kontroli rozprzestrzeniania się chorób wśród zwierząt i produktów, za które ponoszą odpowiedzialność.

- (39) Bioasekuracja jest jednym z głównych narzędzi zapobiegania chorobom, jakimi dysponują podmioty i inne osoby pracujące ze zwierzętami do celów zapobiegania wprowadzeniu przenośnych chorób zwierząt do populacji zwierząt, ich rozwojowi w tej populacji i ich rozprzestrzeniania. Znaczenie bioasekuracji podkreślono również w ocenie skutków przyjęcia prawodawstwa UE w zakresie zdrowia zwierząt, a jej potencjalne skutki zostały szczegółowo ocenione. W celu zapewnienia odpowiedniej elastyczności środków bioasekuracji stosowanych przez podmioty, osoby zajmujące się zawodowo zwierzętami i posiadaczy zwierząt domowych, oraz ich dostosowania do rodzaju produkcji oraz gatunków lub kategorii zwierząt, których to dotyczy, oraz zapewnienia, aby środki te uwzględniały warunki lokalne i rozwój technologii, należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania aktów zgodnie z art. 290 Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej w odniesieniu do dodatkowych i bardziej szczegółowych wymogów w zakresie bioasekuracji.
- (40) Produkty biobójcze, takie jak środki dezynfekujące stosowane w weterynarii oraz na obszarach związanych z żywnością i paszą, insektycydy, środki odstraszające i rodentycydy odgrywają ważną rolę w strategiach bioasekuracji stosowanych w gospodarstwach i w trakcie przewozu zwierząt. Należy je zatem uznać za element bioasekuracji.
- (41) Wiedza na temat zdrowia zwierząt, w tym znajomość symptomów choroby, jej skutków i możliwych środków zapobiegania, w tym środków bioasekuracji, leczenia i kontroli jest podstawowym wymogiem w zakresie skutecznego zarządzania zdrowiem zwierząt i ma kluczowe znaczenie dla zapewnienia wczesnego wykrywania chorób zwierząt. Podmioty i inne osoby zawodowo zajmujące się zwierzętami powinny zatem nabyć odpowiednią wiedzę. Wiedzę tę można nabyć różnymi środkami, na przykład w drodze kształcenia formalnego, ale również poprzez system doradztwa rolniczego funkcjonujący w sektorze rolnym, lub przez szkolenie nieformalne, w które cenny wkład mogą wносить krajowe i europejskie stowarzyszenia rolników i inne organizacje. Te alternatywne sposoby nabywania tego rodzaju wiedzy należy również uwzględnić w niniejszym rozporządzeniu.
- (42) Lekarze weterynarii i specjaliści ds. zdrowia zwierząt wodnych odgrywają kluczową rolę we wszystkich kwestiach związanych z zarządzaniem zdrowiem zwierząt, zatem w niniejszym rozporządzeniu należy ustanowić przepisy dotyczące pełnionej przez nich roli i ich obowiązków.
- (43) Lekarze weterynarii z racji wykształcenia i wykonywanego zawodu mają kwalifikacje zapewniające odpowiedni poziom wiedzy, umiejętności i kompetencji umożliwiające im, między innymi, diagnozowanie chorób i leczenie zwierząt. Ponadto, w niektórych państwach członkowskich, z powodów historycznych, lub z braku weterynarzy specjalizujących się w chorobach zwierząt wodnych, istnieje specjalny zawód określany jako „specjalista ds. zdrowia zwierząt wodnych”. Specjaliści ci nie są lekarzami weterynarii, lecz zajmują się zdrowiem zwierząt wodnych. W niniejszym rozporządzeniu należy uwzględnić decyzję tych państw członkowskich, które uznają ten zawód. W tych przypadkach na specjalistach ds. zdrowia zwierząt wodnych

powinny spoczywać takie same zobowiązania i obowiązki, jak na lekarzach weterynarii, w ich konkretnej dziedzinie pracy. Takie podejście jest zgodne z Kodeksem Zdrowia Zwierząt Wodnych OIE.

- (44) Aby zapewnić odpowiedni poziom kwalifikacji i wyszkolenia lekarzy weterynarii i specjalistów ds. zdrowia zwierząt wodnych, którzy podejmują działania objęte zakresem niniejszego rozporządzenia, należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania aktów w zakresie ich kwalifikacji i szkolenia, zgodnie z art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.
- (45) Państwa członkowskie, a w szczególności ich właściwe organy odpowiedzialne za zdrowie zwierząt, odgrywają główną rolę w zapobieganiu i kontrolowaniu przenośnych chorób zwierząt. Właściwy organ ds. zdrowia zwierząt odgrywa ważną rolę w zakresie nadzoru, zwalczania, środków kontroli chorób, planowania awaryjnego, podnoszenia świadomości chorób oraz ułatwiania przemieszczeń zwierząt oraz w handlu międzynarodowym, ponieważ wydaje świadectwa zdrowia zwierząt. Aby móc wypełniać ich zobowiązania na podstawie niniejszego rozporządzenia, państwa członkowskie muszą mieć dostęp do odpowiednich zasobów w zakresie środków finansowych, infrastruktury i personelu na całym ich terytorium, w tym do odpowiednich możliwości laboratoryjnych oraz wiedzy naukowej i specjalistycznej.
- (46) Właściwy organ nie zawsze jest w stanie wykonywać wszystkie czynności zgodnie z wymogami niniejszego rozporządzenia z uwagi na ograniczone zasoby. Z tego względu konieczne jest ustanowienie podstawy prawnej dla przekazania obowiązku wykonania tych czynności lekarzom weterynarii. Aby zapewnić określenie koniecznych warunków w odniesieniu do ogólnego stosowania środków zapobiegania chorobom i ich kontroli w Unii, należy, zgodnie z art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania aktów w zakresie przekazywania obowiązku wykonania tych czynności lekarzom weterynarii oraz ich odpowiedniego wyszkolenia.
- (47) Doskonały poziom zarządzania zdrowiem zwierząt można osiągnąć jedynie przy współpracy posiadaczy zwierząt, podmiotów, innych zainteresowanych stron i partnerów handlowych. Aby zapewnić ich wsparcie, należy ustanowić w sposób jasny i przejrzysty procedury podejmowania decyzji i stosowania środków przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu. Z tego względu właściwy organ powinien odpowiednio informować społeczeństwo, w szczególności gdy istnieją uzasadnione przesłanki ku temu, aby podejrzewać, że zwierzęta lub produkty pochodzenia zwierzęcego mogą stanowić ryzyko dla zdrowia zwierząt lub zdrowia publicznego oraz gdy sprawa budzi zainteresowanie społeczne.
- (48) Jest niezmiernie ważne, aby laboratoria, instytuty i inne obiekty zajmujące się czynnikami chorobotwórczymi wprowadziły odpowiednie środki w zakresie bioasekuracji, bezpieczeństwa biologicznego i zabezpieczenia przed czynnikami chorobotwórczymi, aby uniknąć uwalniania z nich czynników chorobotwórczych. W niniejszym rozporządzeniu należy zatem ustanowić przepisy dotyczące środków bezpieczeństwa, których należy przestrzegać w trakcie zajmowania się czynnikami chorobotwórczymi, szczepionkami i innymi produktami biologicznymi lub ich transportu. Taki obowiązek musi mieć zastosowanie również do wszystkich osób prawnych lub fizycznych zaangażowanych w tego rodzaju działania. Aby zapewnić przestrzeganie norm bezpieczeństwa w trakcie zajmowania się wysoce zaraźliwymi

czynnikami chorobotwórczymi, szczepionkami i innymi produktami biologicznymi należy, zgodnie z art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania aktów w zakresie środków bezpieczeństwa w tego rodzaju laboratoriach, instytutach i placówkach oraz w odniesieniu do przemieszczeń czynników chorobotwórczych.

- (49) Wczesne wykrywanie chorób i jasno określona procedura powiadamiania o chorobach i sprawozdawczości mają podstawowe znaczenie dla kontroli chorób. W celu uzyskania skutecznej i szybkiej reakcji należy natychmiast powiadamiać właściwy organ o każdym podejrzeniu wystąpienia ogniska pewnych chorób wpisanych do wykazu lub o potwierdzeniu wystąpienia takiego ogniska. To zobowiązanie do powiadamiania powinno mieć zastosowanie do każdej osoby fizycznej lub prawnej w celu zapewnienia, by żadne ognisko choroby nie pozostało niezauważone.
- (50) Lekarze weterynarii odgrywają główną rolę w badaniu chorób i są podstawowym łącznikiem między podmiotami a właściwym organem. Powinni zatem być powiadamiani przez podmioty o przypadkach nietypowych upadków zwierząt, poważnych problemach zdrowotnych lub znacznym spadku produkcji o nieustalonej przyczynie.
- (51) Aby zapewnić skuteczne i wydajne powiadamianie oraz wyjaśnić okoliczności związane z nietypowymi upadkami i innymi poważnymi objawami chorób, należy, zgodnie z art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania aktów w zakresie kryteriów pozwalających określić, kiedy mają miejsce istotne okoliczności wymagające powiadomienia i w zakresie przepisów dotyczących dalszego badania sprawy, w odpowiednich przypadkach.
- (52) W przypadku niektórych chorób wpisanych do wykazu jest niezmiernie ważne, aby Komisja i inne państwa członkowskie były natychmiast powiadamiane o chorobach. Takie unijne powiadomienie umożliwi sąsiadom lub innym dotkniętym państwom członkowskim podjęcie środków ostrożności, jeśli to konieczne. Aby zapewnić jednolite warunki wykonania takiego powiadamiania na poziomie Unii należy przekazać Komisji uprawnienia wykonawcze.
- (53) Z drugiej strony w przypadku niektórych chorób natychmiastowe powiadomienie i podjęcie działań nie są konieczne. W tych przypadkach zbieranie informacji i sprawozdawczość dotyczące wystąpienia tego rodzaju chorób ma istotne znaczenie dla kontrolowania sytuacji dotyczących choroby, a tam gdzie to konieczne, umożliwia podjęcie środków zapobiegania chorobom i ich kontroli. Ten wymóg w zakresie sprawozdawczości może mieć również zastosowanie do chorób objętych unijnym powiadomieniem, lecz w przypadku których konieczne są dodatkowe informacje, aby możliwe było podjęcie skutecznych środków zapobiegania chorobom i ich kontroli. Aby zapewnić, że w odpowiednich terminach są zbierane odpowiednie informacje i dane, konieczne do zapobieżenia rozprzestrzenianiu się poszczególnych chorób lub do ich kontrolowania, należy, zgodnie z art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania aktów dotyczących kwestii objętych obowiązkiem sprawozdawczości.
- (54) Podstawowym celem powiadamiania o chorobach i sprawozdawczości w tym zakresie jest zebranie wiarygodnych, przejrzystych i dostępnych danych epidemiologicznych. Należy ustanowić na poziomie Unii skomputeryzowany system informacyjny służący

skutecznemu gromadzeniu danych z nadzoru i zarządzaniu nimi w odniesieniu do chorób wpisanych do wykazu, a tam gdzie to istotne, w odniesieniu do nowo występujących chorób i patogenów opornych na środki przeciwdrobnoustrojowe. Ten system powinien zapewnić doskonały dostęp do danych, ułatwić ich wymianę i ograniczyć obciążenie administracyjne właściwych organów w państwach członkowskich, poprzez połączenie powiadamiania o chorobach i sprawozdawczości w ich zakresie na poziomie Unii i poziomie międzynarodowym w jeden proces (tzn. z bazą danych OIE w ramach systemu wymiany informacji o zdrowiu zwierząt/światowej bazy informacji o zdrowiu zwierząt, WAHIS/WAHID). Należy także zapewnić spójność z wymianą informacją zgodnie z dyrektywą 2003/99/WE²⁴.

- (55) W celu zapewnienia jednolitych warunków wykonywania przepisów Unii dotyczących powiadamiania o chorobach i sprawozdawczości, należy przekazać Komisji uprawnienia w zakresie tworzenia wykazu chorób, które mają być objęte przepisami dotyczącymi powiadamiania unijnego i sprawozdawczości, przewidzianymi w niniejszym rozporządzeniu, oraz w zakresie tworzenia koniecznych procedur, formatów, danych i wymiany informacji związanych z powiadamianiem o chorobie i sprawozdawczością.
- (56) Nadzór jest podstawowym elementem polityki kontroli chorób. Powinien on umożliwiać wczesne wykrywanie przenośnych chorób zwierząt i skuteczne powiadamianie o nich, tak aby sektor i właściwy organ mogły na czas wprowadzić, o ile to wykonalne, środki zapobiegania chorobom i ich kontroli, oraz zwalczyć chorobę. Ponadto powinien on dostarczać informacji na temat statusu zdrowotnego zwierząt w każdym państwie członkowskim i na terenie Unii, na potwierdzenie wolności od choroby oraz aby ułatwić handel z państwami trzecimi.
- (57) Podmioty regularnie prowadzą obserwację swoich zwierząt i jest im najłatwiej wykryć nietypowe upadki zwierząt lub inne poważne symptomy choroby. Prowadzenie zatem jakiegokolwiek nadzoru bez współpracy podmiotów jest niemożliwe, podmioty mają podstawowe znaczenie dla nadzoru prowadzonego przez właściwy organ.
- (58) Aby zapewnić ścisłą współpracę i wymianę informacji między podmiotami i lekarzami weterynarii lub specjalistami ds. zdrowia zwierząt wodnych oraz aby uzupełnić nadzór prowadzony przez podmioty, zakłady powinny, w zależności od rodzaju produkcji i innych istotnych czynników, podlegać kontrolom zdrowia zwierząt. Aby zapewnić poziom nadzoru proporcjonalny do ryzyka istniejącego w różnego rodzaju zakładach, należy, zgodnie z art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania aktów w zakresie kryteriów i treści kontroli zdrowia zwierząt prowadzonych w różnego rodzaju zakładach.
- (59) Jest konieczne, aby właściwy organ dysponował systemem nadzoru w odniesieniu do chorób wpisanych do wykazu, objętych nadzorem. Powinno to również mieć zastosowanie do nowo występujących chorób, w przypadku których należy ocenić potencjalne ryzyko dla zdrowia, oraz zebrać dane epidemiologiczne dla celów tej oceny. Aby zapewnić optymalne wykorzystanie zasobów należy gromadzić

²⁴

Dz.U. L 325 z 12.12.2003, s. 31.

informacje, dzielić się nimi i wykorzystywać je w najskuteczniejszy i najbardziej wydajny sposób.

- (60) Metodykę nadzoru, jego częstotliwość i intensywność należy dostosować do każdej poszczególnej choroby, należy uwzględnić poszczególne cele nadzoru, status zdrowia zwierząt w przedmiotowym regionie i wszelkie dodatkowe środki nadzoru wprowadzone przez podmioty.
- (61) W niektórych przypadkach i w zależności od profilu epidemiologicznego choroby i istotnych czynników ryzyka, może zachodzić konieczność wprowadzenia usystematyzowanego programu nadzoru. W takim przypadku państwa członkowskie powinny opracować programy nadzoru w oparciu o informacje epidemiologiczne. Należy zatem, zgodnie z art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej przekazać Komisji uprawnienia w zakresie koncepcji nadzoru, kryteriów urzędowego potwierdzania wystąpień ognisk choroby, definicji przypadków chorób wpisanych do wykazu oraz wymagań dotyczących programów nadzoru w powiązaniu z ich treścią, informacji, które należy uwzględnić i okresu stosowania.
- (62) W celu poprawy koordynacji działań państw członkowskich oraz aby zapewnić spójność programów nadzoru z celami Unii, należy je przedstawiać do informacji Komisji i innych państw członkowskich. Ponadto państwa członkowskie wdrażające programy nadzoru powinny również regularnie przedstawiać Komisji sprawozdania z wyników tych programów nadzoru. W celu zapewnienia jednolitych warunków wykonywania programów nadzoru należy Komisji przekazać uprawnienia wykonawcze do utworzenia wykazu chorób objętych programami nadzoru oraz do ustanowienia zharmonizowanych procedur, formatów, wymiany danych i informacji.
- (63) Należy nałożyć na państwa członkowskie, które nie są wolne lub o których nie wiadomo, czy są wolne od chorób wpisanych do wykazu, i objętych środkami zwalczania określonymi w niniejszym rozporządzeniu, wymóg wprowadzenia obowiązkowych programów zwalczania, aby zwalczyć te choroby, których zwalczenie jest obowiązkowe na terenie Unii, lub stworzyć im możliwość ustanowienia dobrowolnych programów zwalczania, aby zwalczyć te choroby, których zwalczenie jest pożądane w Unii, ale nie jest obowiązkowe. Aby zapewnić jednolite warunki ogólnego stosowania na terenie Unii, należy określić zharmonizowane wymogi dotyczące takich obowiązkowych i dobrowolnych programów zwalczania. W celu zapewnienia skutecznego zwalczenia choroby, należy, zgodnie z art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania aktów w zakresie celów strategii kontroli chorób, środków kontroli choroby podejmowanych w ramach obowiązkowych lub dobrowolnych programów zwalczania oraz wymogów takich programów.
- (64) Aby zapewnić jednolite warunki wykonywania programów zwalczania chorób, należy przekazać Komisji uprawnienia wykonawcze w zakresie ustanawiania procedur zgłaszania takich programów, wskaźników ich skuteczności i sprawozdawczości.
- (65) Ponadto państwa członkowskie powinny mieć możliwość deklarowania całych ich terytoriów, stref lub przedziałów jako wolne od jednej lub większej liczby chorób wpisanych do wykazu, które są objęte przepisami dotyczącymi obowiązkowych lub dobrowolnych programów zwalczania, tak, aby były chronione przed wprowadzeniem tych chorób z innych części Unii lub z państw lub terytoriów trzecich. Należy zatem w

tym celu ustanowić jasną zharmonizowaną procedurę, w tym kryteria konieczne do uznania statusu wolnego od choroby. Aby zapewnić jednolite warunki uznania statusu wolnego od choroby na terenie Unii, konieczne jest urzędowe zatwierdzenie takiego statusu wolnego od choroby, należy zatem przekazać Komisji uprawnienia wykonawcze w zakresie zatwierdzania takiego statusu.

- (66) OIE wprowadziła pojęcie podziału na przedziały w ramach Kodeksu zdrowia zwierząt lądowych oraz Kodeksu zdrowia zwierząt wodnych Światowej Organizacji Zdrowia Zwierząt (kodeksów OIE). W prawodawstwie Unii przyjętym przed przyjęciem niniejszego rozporządzenia to pojęcie jest stosowane jedynie w odniesieniu do poszczególnych gatunków zwierząt i chorób, określonych w szczególnych przepisach Unii, dotyczących grypy ptaków i chorób zwierząt wodnych. Niniejsze rozporządzenie powinno stworzyć możliwość stosowania systemu przedziałów w odniesieniu do innych gatunków zwierząt i chorób. W celu określenia szczegółowych warunków uznania, przepisów dotyczących zatwierdzenia i wymogów dotyczących przedziałów należy, zgodnie z art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania aktów.
- (67) Państwa członkowskie powinny publicznie ogłosić, które z ich terytoriów, stref i przedziałów są wolne od choroby, aby poinformować partnerów handlowych i ułatwić handel.
- (68) W celu określenia szczegółowych warunków uznania statusu wolnego od choroby, należy, zgodnie z art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania aktów w odniesieniu do kryteriów umożliwiających otrzymanie takiego statusu, dowodów koniecznych do udowodnienia statusu wolnego od choroby, szczególnych środków zapobiegania chorobom i ich kontroli, ograniczeń, informacji, które należy dostarczyć, odstępstw i warunków dotyczących utrzymania, zawieszenia, cofnięcia lub przywrócenia statusu wolnego od choroby.
- (69) Aby zapewnić jednolite warunki wykonania procedur umożliwiających otrzymanie statusu wolnego od choroby, należy przekazać Komisji uprawnienia wykonawcze w zakresie określania chorób wpisanych do wykazu, które mogą być objęte podziałem na przedziały oraz w zakresie ustanawiania szczegółowych przepisów dotyczących formatów wykorzystywanych do składania wniosków i wymiany informacji.
- (70) Obecność populacji zwierząt całkowicie nieodpornych, podatnych na niektóre choroby wpisane do wykazu, wymaga stałej świadomości chorób i gotowości na wypadek ich wystąpienia. Plany awaryjne okazały się w przeszłości być odpowiednim narzędziem kontroli w sytuacjach nadzwyczajnych związanych z chorobą. Aby zapewnić takie skuteczne i wydajne narzędzie kontroli choroby w sytuacjach nadzwyczajnych, które jest na tyle elastyczne, że łatwo je dostosować do tych sytuacji nadzwyczajnych, należy, zgodnie z art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania aktów w zakresie szczegółowych wymogów i warunków w odniesieniu do planów awaryjnych.
- (71) W przeszłości w sytuacjach kryzysowych w dziedzinie zdrowia zwierząt posiadanie konkretnych, szczegółowych, umożliwiających szybką reakcję procedur zarządzania sytuacjami nadzwyczajnymi związanymi z chorobą okazywało się korzystne. Te procedury organizacyjne powinny zapewnić szybkie i skuteczne reagowanie oraz

lepszą koordynację wysiłków wszystkich zaangażowanych stron, a w szczególności właściwych organów i zainteresowanych stron.

- (72) Aby zapewnić prawidłowe funkcjonowanie planów awaryjnych w prawdziwych sytuacjach nadzwyczajnych, należy przeprowadzać ćwiczenia i weryfikować działanie systemów. W tym celu właściwe organy państw członkowskich powinny przeprowadzać ćwiczenia symulacyjne we współpracy z właściwymi organami sąsiednich państw członkowskich i państw i terytoriów trzecich, tam gdzie to wykonalne i właściwe.
- (73) Aby zapewnić jednolite warunki wykonywania planów awaryjnych i ćwiczeń symulacyjnych należy przekazać Komisji uprawnienia wykonawcze w zakresie określania przepisów w odniesieniu do praktycznego wdrożenia tych planów i ćwiczeń.
- (74) Weterynaryjne produkty medyczne, takie jak szczepionki, surowice odpornościowe o wysokim mianie przeciwciał i środki przeciwdrobnoustrojowe odgrywają ważną rolę w zapobieganiu przenośnych chorób zwierząt i kontrolowaniu ich. Ocena skutków przeprowadzona w kontekście wprowadzania prawodawstwa UE w zakresie zdrowia zwierząt podkreśla szczególne znaczenie szczepionek, uznanych za narzędzie odpowiednie do celów zapobiegania chorobom zwierząt, kontrolowania i zwalczania ich.
- (75) Jednak strategię kontroli niektórych przenośnych chorób zwierząt nakładają wymóg zakazania lub ograniczenia stosowania pewnych weterynaryjnych produktów leczniczych, ponieważ ich stosowanie zmniejszyłoby skuteczność tych strategii. Na przykład surowice odpornościowe o wysokim mianie przeciwciał czy środki przeciwdrobnoustrojowe mogą zniekształcić oznaki choroby, uniemożliwiając rozpoznanie czynnika chorobotwórczego lub utrudniając szybką i różnicową diagnozę a tym samym uniemożliwić prawidłowe wykrycie choroby.
- (76) Jednak te strategię kontroli mogą znacznie się różnić w zależności od choroby wpisanej do wykazu. Zatem w niniejszym rozporządzeniu należy określić zasady stosowania weterynaryjnych produktów leczniczych w zakresie zapobiegania chorobom wpisanym do wykazu i kontrolowania ich oraz w odniesieniu do zharmonizowanych kryteriów, które należy brać pod uwagę w trakcie podejmowania decyzji, czy należy stosować szczepionki, surowice odpornościowe o wysokim mianie przeciwciał i środki przeciwdrobnoustrojowe i jeśli tak, to w jaki sposób. W celu zapewnienia elastycznego podejścia oraz aby odnieść się do szczególnych właściwości różnych chorób wpisanych do wykazu i dostępności skutecznego leczenia, należy, zgodnie z art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania aktów w odniesieniu do ograniczeń, zakazów lub obowiązku stosowania pewnych weterynaryjnych produktów leczniczych w ramach kontrolowania pewnych chorób wpisanych do wykazu. W pilnych przypadkach oraz aby zareagować na nowo pojawiające się zagrożenia o potencjalnie wysoce szkodliwych skutkach dla zdrowia zwierząt lub zdrowia publicznego, gospodarki, społeczeństwa lub środowiska, należy umożliwić przyjmowanie tych środków w trybie pilnym.

- (77) W następstwie wniosków zawartych w opinii ekspertów na temat banków szczepionek i odczynników diagnostycznych w odniesieniu do głównych chorób zwierząt²⁵, należy umożliwić Unii i państwom członkowskim tworzenie rezerw antygenów, szczepionek i odczynników diagnostycznych w odniesieniu do chorób wpisanych do wykazu, które stanowią poważne zagrożenie dla zdrowia zwierząt lub zdrowia publicznego. Utworzenie unijnego banku antygenów, szczepionek i odczynników diagnostycznych przyczyniłoby się do realizacji celów Unii w zakresie zdrowia zwierząt, ponieważ umożliwiłoby szybkie i skuteczne reagowanie w momencie zapotrzebowania na jej zasoby i pozwoliłoby na wydajne wykorzystywanie ograniczonych zasobów.
- (78) Aby zapewnić tego rodzaju szybkie i skuteczne reagowanie, należy zgodnie z art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania aktów w zakresie tworzenia takich banków, zarządzania nimi, oraz norm bezpieczeństwa i wymogów dotyczących ich działania. Niniejsze rozporządzenie nie powinno jednak określać zasad finansowania środków zapobiegania chorobom i ich kontroli, w tym szczepionek.
- (79) Należy ustanowić kryteria priorytetowego dostępu do zasobów unijnych banków antygenów, szczepionek i odczynników diagnostycznych, aby zapewnić ich skuteczne rozdysponowanie w sytuacjach nadzwyczajnych.
- (80) Ze względów bezpieczeństwa w związku z bioterroryzmem i agroterroryzmem, pewne szczegółowe informacje dotyczące unijnych banków antygenów, szczepionek i odczynników diagnostycznych należy traktować jak informacje niejawne, a ich publikowanie powinno być zakazane.
- (81) W celu zapewnienia jednolitych warunków zarządzania unijnymi bankami antygenów, szczepionek i odczynników diagnostycznych należy Komisji przekazać uprawnienia wykonawcze w zakresie ustanawiania szczegółowych przepisów w odniesieniu do produktów biologicznych, które powinny być umieszczone w tych bankach i chorób, których powinny one dotyczyć, oraz szczegółowych przepisów dotyczących zaopatrywania w szczepionki, antygeny i odczynniki diagnostyczne, ich ilości, przechowywania, dostaw oraz wymogów proceduralnych i technicznych ich dotyczących, oraz częstotliwości i treści informacji przedkładanych Komisji.
- (82) W przypadku wystąpienia ogniska choroby wpisanej do wykazu, co do której uznaje się, że stanowi ona poważne zagrożenie dla zdrowia zwierząt lub zdrowia publicznego w Unii, należy natychmiast podjąć środki kontroli choroby, aby zwalczyć tę chorobę wpisaną do wykazu i ochronić zdrowie zwierząt i zdrowie publiczne oraz powiązane sektory.
- (83) Podmioty, osoby zawodowo zajmujące się zwierzętami i posiadacze zwierząt domowych powinny w pierwszym rzędzie ponosić odpowiedzialność za zapobieganie rozprzestrzenianiu się przenośnych chorób zwierząt i ich kontrolę. Powinny one podejmować natychmiastowe działania w przypadku podejrzenia lub potwierdzenia wysoce zaraźliwej choroby.
- (84) Właściwy organ powinien być odpowiedzialny za wszczęcie dochodzenia w celu potwierdzenia lub wykluczenia wystąpienia ogniska wysoce zaraźliwej choroby

wpisanej do wykazu, uznanej za przedstawiającą poważne zagrożenie dla zdrowia zwierząt lub zdrowia publicznego w Unii.

- (85) Właściwy organ powinien podjąć wstępne środki kontroli choroby, aby zapobiec możliwemu rozprzestrzenieniu choroby wpisanej do wykazu, i wszcząć dochodzenie epidemiologiczne.
- (86) W momencie potwierdzenia wystąpienia choroby wpisanej do wykazu właściwy organ powinien podjąć konieczne środki kontroli choroby, w tym, jeśli to konieczne, ustanowić obszary objęte ograniczeniami, aby zwalczyć tę chorobę i zapobiec jej dalszemu rozprzestrzenianiu się.
- (87) Wystąpienie choroby wpisanej do wykazu u zwierząt dzikich może stanowić poważne zagrożenie dla zdrowia publicznego i zdrowia zwierząt utrzymywanych. Należy zatem ustanowić szczególne przepisy dotyczące środków kontroli i zwalczania chorób w odniesieniu do zwierząt dzikich, tam gdzie to konieczne.
- (88) W odniesieniu do chorób wpisanych do wykazu, które nie są wysoce zaraźliwe i które są objęte obowiązkowym zwalczaniem, należy wprowadzić środki kontroli choroby, aby zapobiec rozprzestrzenianiu tych chorób wpisanych do wykazu, w szczególności na niezakażonych obszarach. Jednak środki te mogą mieć bardziej ograniczony zasięg lub różnić się od środków mających zastosowanie do najbardziej niebezpiecznych chorób wpisanych do wykazu. Niniejsze rozporządzenie powinno zatem określić szczególne przepisy w odniesieniu do tych chorób. Państwa członkowskie, które mają dobrowolny program zwalczania, powinny również wdrożyć tego rodzaju środki kontroli choroby. Jednak poziom i intensywność środków kontroli choroby powinna być proporcjonalna i uwzględniać właściwości przedmiotowej choroby wpisanej do wykazu, jej rozmieszczenie i znaczenie dla państwa członkowskiego, które zostało nią dotknięte i dla całej Unii.
- (89) Aby zapewnić skuteczne stosowanie środków kontroli choroby przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu przez podmioty, posiadaczy zwierząt domowych i właściwe organy oraz uwzględnienie szczególnego charakteru środków kontroli choroby w odniesieniu do poszczególnych chorób wpisanych do wykazu oraz związanego z nimi ryzyka, należy zgodnie z art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania aktów w zakresie szczegółowych środków kontroli choroby w przypadku podejrzenia lub potwierdzenia wystąpienia choroby wpisanej do wykazu w zakładzie, innych miejscach i obszarach objętych ograniczeniami.
- (90) W celu umożliwienia wprowadzenia specjalnych środków kontroli choroby przez Komisję na zasadzie tymczasowej w sytuacji, w której środki kontroli choroby przewidziane w niniejszym rozporządzeniu okazałyby się niewystarczające lub nieodpowiednie, aby zareagować na to zagrożenie, należy przekazać Komisji uprawnienia wykonawcze w zakresie ustanawiania specjalnych środków kontroli choroby na czas określony.
- (91) Rejestracja pewnych przewoźników i zakładów utrzymujących zwierzęta lądowe lub zajmujących się materiałem biologicznym wykorzystywanym do rozrodu, lub przewożących je jest konieczna, aby właściwe organy mogły prowadzić odpowiedni nadzór i zapobiegać przenośnym chorobom zwierząt, kontrolować i zwalczać je.

- (92) Jeśli pewien rodzaj zakładu utrzymującego zwierzęta lądowe lub zajmującego się materiałem biologicznym wykorzystywanym do rozrodu, lub przechowującego taki materiał stanowi szczególne ryzyko dla zdrowia zwierząt, powinien podlegać zatwierdzeniu przez właściwy organ.
- (93) Aby uniknąć nieuzasadnionego obciążenia administracyjnego i kosztów, szczególnie w odniesieniu do małych i średnich przedsiębiorstw (MŚP), należy umożliwić państwom członkowskim elastyczne dostosowywanie systemu rejestracji i zatwierdzania do warunków lokalnych i regionalnych oraz do modelu produkcji.
- (94) W celu ograniczenia obciążenia administracyjnego, procedury rejestracji i zatwierdzania powinny zostać zintegrowane, o ile to możliwe, z istniejącym już w danym państwie członkowskim systemem rejestracji lub zatwierdzania, wykorzystywanym do innych celów.
- (95) Podmioty znają najlepiej zwierzęta pozostające pod ich opieką. Z tego względu powinny prowadzić zaktualizowaną dokumentację, konieczną do celów oceny statusu zdrowia zwierząt, identyfikowalności i dochodzenia epidemiologicznego w przypadku wystąpienia choroby wpisanej do wykazu. Dokumentacja ta powinna być łatwo dostępna dla właściwego organu.
- (96) W celu zapewnienia publicznej dostępności aktualnych informacji na temat zarejestrowanych zakładów i przewoźników oraz zatwierdzonych zakładów, właściwy organ powinien założyć i prowadzić rejestr takich zakładów i przewoźników. Należy zgodnie z art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania aktów w zakresie informacji, jakie ma zawierać rejestr zakładów i przewoźników oraz wymogów dotyczących prowadzenia dokumentacji w odniesieniu do informacji, które należy dokumentować, odstępstw od wymogów dotyczących prowadzenia dokumentacji oraz szczególnych dodatkowych wymogów odnoszących się do materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu.
- (97) Aby zapewnić jednolite warunki wykonania wymogów określonych w niniejszym rozporządzeniu dotyczących rejestracji i zatwierdzania zakładów oraz prowadzenia dokumentacji i rejestrów, należy przekazać Komisji uprawnienia wykonawcze w zakresie ustanawiania przepisów dotyczących przekazywania informacji, zwolnień i innych zasad, formatów i specyfikacji operacyjnych w odniesieniu do rejestrów i dokumentacji.
- (98) Skuteczna identyfikowalność jest podstawowym elementem polityki kontroli chorób. Należy określić szczególne dla każdego gatunku utrzymywanych zwierząt lądowych i materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu wymogi w zakresie identyfikacji i rejestracji, aby ułatwić skuteczne stosowanie przepisów dotyczących zapobiegania chorobom i ich kontroli określonych w niniejszym rozporządzeniu. Ponadto należy przewidzieć możliwość utworzenia systemu identyfikacji i rejestracji dla gatunków, dla których w chwili obecnej nie istnieją tego typu rozwiązania, lub na wypadek gdyby wymagały tego zmieniające się okoliczności i zagrożenia.
- (99) Aby zapewnić właściwe funkcjonowanie systemu identyfikacji i rejestracji oraz by zapewnić identyfikowalność, należy zgodnie z art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania aktów dotyczących obowiązków w odniesieniu do baz danych, wyznaczania właściwego

organu, szczegółowych wymogów w zakresie identyfikacji i rejestracji różnych gatunków zwierząt i różnych dokumentów.

- (100) Należy ograniczyć obciążenia administracyjne i koszty i zapewnić elastyczność systemowi w okolicznościach, w których wymogi w zakresie identyfikowalności można wypełnić środkami innymi, niż te przewidziane w niniejszym rozporządzeniu. Należy zatem przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej w zakresie odstępstw od wymogów dotyczących identyfikacji i rejestracji.
- (101) Aby zapewnić jednolite warunki wdrożenia systemu identyfikacji i rejestracji oraz identyfikowalności należy przekazać Komisji uprawnienia wykonawcze do ustanawiania przepisów w zakresie specyfikacji technicznych baz danych, środków identyfikacji, dokumentów i formatów, terminów i kryteriów przyznawania odstępstw od takich systemów.
- (102) Ważnym narzędziem zapobiegania wprowadzaniu i rozprzestrzenianiu przenośnych chorób zwierząt jest stosowanie ograniczeń przemieszczeń zwierząt i produktów, które mogą przenosić dane choroby. Jednak ograniczanie przemieszczeń zwierząt i produktów może mieć poważne gospodarcze skutki i zakłócać działanie rynku wewnętrznego. Tego rodzaju ograniczenia należy zatem stosować tylko wtedy, jeśli są konieczne i proporcjonalne do istniejącego ryzyka. Tego rodzaju podejście jest zgodne z zasadami zawartymi w porozumieniu SPS i międzynarodowych normach OIE.
- (103) Ogólne wymogi określone w niniejszym rozporządzeniu powinny mieć zastosowanie do wszystkich przemieszczeń zwierząt, takie jak np. zakaz przemieszczania zwierząt z zakładu, w którym odnotowano nietypowe upadki lub inne symptomy choroby o nieustalonej przyczynie lub wymogi w zakresie zapobiegania chorobom w odniesieniu do przewozu.
- (104) Ramy prawne obecnie określone w przepisach Unii w odniesieniu do przemieszczeń zwierząt lądowych ustanawiają zharmonizowane zasady dotyczące głównie przemieszczeń zwierząt lądowych i produktów pochodzenia zwierzęcego pomiędzy państwami członkowskimi, pozostawiając w gestii państw członkowskich decyzję co do konieczności wprowadzenia wymogów dotyczących przemieszczeń na ich terytorium. Porównanie obecnej sytuacji z wariantem, w którym przepisy dotyczące przemieszczeń na terytorium państw członkowskich zostałyby również zharmonizowane na poziomie Unii, został szeroko omówiony w ocenie skutków unijnego rozporządzenia w sprawie zdrowia zwierząt. Stwierdzono, że należy utrzymać obecne podejście, ponieważ całkowita harmonizacja wszelkich typów przemieszczeń byłaby bardzo skomplikowana, a korzyści dla ułatwienia przemieszczeń pomiędzy państwami członkowskimi nie byłyby większe niż negatywne skutki, jakie miałyby to dla zdolności do kontrolowania chorób.
- (105) Do zwierząt przemieszczanych pomiędzy państwami członkowskimi stosuje się podstawowe wymogi w zakresie zdrowia zwierząt. W szczególności nie należy przemieszczać zwierząt z zakładów, w których odnotowano nietypowe upadki lub objawy choroby o nieustalonej przyczynie. Jednak upadków, nawet nietypowych, powiązanych z naukowymi procedurami, na które udzielono zezwolenia na mocy

dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/63/UE z dnia 22 września 2010 r. w sprawie ochrony zwierząt wykorzystywanych do celów naukowych²⁶ i których przyczyną nie są choroby zakaźne wpisane do wykazu, nie należy uznawać za przesłankę do zakazania przemieszczeń zwierząt przeznaczonych do celów naukowych.

- (106) Niniejsze rozporządzenie, dzięki elastycznym rozwiązaniom, powinno ułatwiać przemieszczanie pomiędzy państwami członkowskimi gatunków i kategorii zwierząt lądowych stanowiących niewielkie ryzyko rozprzestrzeniania chorób wpisanych do wykazu. Ponadto, należy przewidzieć dalsze możliwości utworzenia odstępstw w przypadkach, gdy państwa członkowskie lub podmioty dysponują skutecznymi środkami ograniczającymi ryzyko, takimi jak systemy zapewniające wysoki poziom bioasekuracji i skuteczny nadzór.
- (107) Zwierzęta kopytne i drób to dwie grupy zwierząt o dużym znaczeniu gospodarczym, objęte zakresem szczegółowych wymogów dotyczących przemieszczeń w ramach przepisów unijnych przyjętych przed niniejszym rozporządzeniem, takich jak dyrektywa Rady 64/432/EWG z dnia 26 czerwca 1964 r. w sprawie problemów zdrowotnych zwierząt wpływających na handel wewnątrzwspólnotowy bydłem i trzodą chlewną²⁷, dyrektywa Rady 91/68/EWG z dnia 28 stycznia 1991 w sprawie warunków zdrowotnych zwierząt regulujących handel wewnątrzwspólnotowy owcami i kozami²⁸, dyrektywa Rady 2009/156/WE z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie warunków zdrowotnych zwierząt, regulujących przemieszczanie i przywóz zwierząt z rodziny koniowatych z państw trzecich²⁹, dyrektywa Rady 2009/158/WE z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie warunków zdrowotnych zwierząt, regulujących handel wewnątrzwspólnotowy i przywóz z państw trzecich drobiu i jaj wylęgowych³⁰ oraz częściowo dyrektywa Rady 92/65/EWG z dnia 13 lipca 1992 r. ustanawiająca wymagania dotyczące zdrowia zwierząt regulujące handel i przywóz do Wspólnoty zwierząt, nasienia, komórek jajowych i zarodków nieobjętych wymaganiami dotyczącymi zdrowia zwierząt ustanowionymi w szczególnych zasadach Wspólnoty określonych w załączniku A pkt I do dyrektywy 90/425/EWG³¹. Główne przepisy dotyczące przemieszczania tych gatunków należy ustanowić w niniejszym rozporządzeniu. Szczegółowe wymogi, które w dużej mierze zależą od chorób, które mogą być przenoszone przez różne gatunki i kategorie zwierząt, należy uregulować późniejszymi aktami Komisji z uwzględnieniem właściwości przedmiotowych chorób, gatunków i kategorii zwierząt.
- (108) Gromadzenie kopytnych i drobiu stwarza szczególnie wysokie zagrożenie chorobą, należy zatem ustanowić w niniejszym rozporządzeniu szczegółowe przepisy mające na celu ochronę zdrowia gromadzonych zwierząt i zapobieżenie rozprzestrzenianiu się przenośnych chorób zwierząt.
- (109) W zależności od chorób wpisanych do wykazu i gatunków wpisanych do wykazu należy określić szczegółowe wymogi w zakresie zdrowia zwierząt w odniesieniu do

²⁶ Dz.U. L 276 z 20.10.2010, s. 33.

²⁷ Dz.U. 121 z 29.7.1964, s. 1977.

²⁸ Dz.U. L 46 z 19.2.1991, s. 19.

²⁹ Dz.U. L 192 z 23.7.2010, s. 1.

³⁰ Dz.U. L 343 z 22.12.2009, s. 74.

³¹ Dz.U. L 268 z 14.9.1992, s. 54.

pewnych gatunków zwierząt, innych niż utrzymywane zwierzęta kopytne i drób. Przepisy dotyczące tych gatunków zostały również ustanowione w aktach prawnych mających zastosowanie przed przyjęciem niniejszego rozporządzenia, w szczególności w dyrektywie 92/65/EWG. Ta dyrektywa ustanawia szczegółowe przepisy w zakresie przemieszczania gatunków zwierząt, w tym pszczoł i owadów z rodzaju *Bombus*, małych człecokształtnych, psów i kotów, itd., a w niniejszym rozporządzeniu należy zatem przewidzieć podstawę prawną dla przyjmowania aktów delegowanych i wykonawczych ustanawiających szczegółowe przepisy dotyczące przemieszczania tych gatunków zwierząt.

- (110) Zakłady odizolowane, zazwyczaj wykorzystywane do utrzymywania zwierząt doświadczalnych lub zwierząt z ogrodów zoologicznych, zwykle dysponują wysokim poziomem bioasekuracji, mają dobry i dobrze kontrolowany status zdrowotny i podlegają mniejszej liczbie przemieszczeń, lub przemieszczeniom jedynie w zamkniętym obiegu tego rodzaju zakładów. Status zakładów odizolowanych, o który podmioty mogą wnioskować dobrowolnie, został po raz pierwszy wprowadzony w dyrektywie 92/65/EWG, w której określono przepisy i wymogi dotyczące zatwierdzenia i przemieszczania dla zatwierdzonych jednostek, instytutów i centrów. Ten system pozwala tym zakładom dokonywać wymiany zwierząt pomiędzy nimi przy mniejszej liczbie wymogów dotyczących przemieszczania, a jednocześnie daje gwarancję zdrowia w obiegu zakładów odizolowanych. Z tego względu został on szeroko zaakceptowany przez podmioty i jest wykorzystywany na zasadzie dobrowolności. W niniejszym rozporządzeniu należy zatem zachować pojęcie zakładów odizolowanych i ustanowić przepisy dotyczące przemieszczeń pomiędzy tymi zakładami.
- (111) Dla celów naukowych, takich jak cele badawcze lub diagnostyczne, a w szczególności cele, na które wydano pozwolenie zgodnie z dyrektywą 2010/63/UE, może okazać się konieczne przemieszczenie zwierząt niespełniających ogólnych wymogów w zakresie zdrowia zwierząt określonych w niniejszym rozporządzeniu i stwarzających podwyższone ryzyko dla zdrowia zwierząt. Nie należy zakazywać tego rodzaju przemieszczeń ani niepotrzebnie ich ograniczać przepisami niniejszego rozporządzenia, ponieważ mogłoby to utrudnić dozwolone działania badawcze i opóźnić postęp naukowy. Należy jednak określić w niniejszym rozporządzeniu przepisy mające na celu zapewnienie bezpiecznego przemieszczania tych zwierząt.
- (112) Struktura przemieszczeń zwierząt wykorzystywanych w cyrku, zwierząt utrzymywanych w ogrodach zoologicznych, zwierząt wystawowych i niektórych innych zwierząt może różnić się od struktury przemieszczeń innych utrzymywanych gatunków. Szczególną uwagę należy poświęcić kwestii dostosowania przepisów unijnych do przemieszczeń tego rodzaju zwierząt, uwzględniając szczególne rodzaje ryzyka i alternatywne środki ograniczające ryzyko.
- (113) Aby zapewnić realizację celów, o których mowa w motywach 102-112 niniejszego rozporządzenia, należy zgodnie z art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania aktów dotyczących środków zapobiegania chorobom w transporcie, szczególnych przepisów w odniesieniu do przemieszczania pewnych gatunków zwierząt oraz w odniesieniu do szczególnych okoliczności takich jak zgromadzenia lub odrzucone przesyłki, oraz dotyczących wymogów specjalnych lub odstępstw w odniesieniu do innych rodzajów przemieszczeń, jak np. przemieszczenia w celach naukowych.

- (114) Aby zapewnić możliwość ustanowienia przepisów specjalnych w odniesieniu do przemieszczeń, w przypadku gdy istniejące przepisy dotyczące przemieszczeń są niewystarczające lub nieodpowiednie, aby ograniczyć rozprzestrzenianie się pewnej choroby, należy przekazać Komisji uprawnienia wykonawcze do ustanawiania na czas określony przepisów specjalnych dotyczących przemieszczeń.
- (115) Utrzymywane zwierzęta lądowe, które są przemieszczane pomiędzy państwami członkowskimi, powinny spełniać wymogi dotyczące tego rodzaju przemieszczeń. Gatunkom stwarzającym zagrożenie dla zdrowia oraz mającym duże znaczenie gospodarcze powinno towarzyszyć świadectwo zdrowia zwierząt wydane przez właściwy organ.
- (116) Należy wykorzystywać nowe technologie na ile to technicznie, praktycznie i finansowo wykonalne, aby zmniejszyć obciążenie administracyjne podmiotów i właściwego organu w odniesieniu do certyfikacji i powiadamiania, poprzez zastąpienie dokumentacji papierowej elektroniczną i uproszczenie procedur powiadamiania i szerokie wykorzystywanie ich dla wielorakich celów.
- (117) Jeśli świadectwo zdrowia zwierząt wydane przez właściwy organ nie jest wymagane, podmiot przemieszczający zwierzęta do innego państwa członkowskiego powinien wystawić deklarację potwierdzającą zgodność zwierząt z wymogami dotyczącymi przemieszczenia określonymi w niniejszym rozporządzeniu.
- (118) Aby zapewnić realizację celów, o których mowa w motywach 115, 116 i 117 niniejszego rozporządzenia, należy zgodnie z art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania aktów w zakresie przepisów dotyczących treści, obowiązków informacyjnych i odstępstw od wymogów w odniesieniu do certyfikacji zdrowia zwierząt oraz szczegółowych przepisów w zakresie certyfikacji i zobowiązań urzędowych lekarzy weterynarii do przeprowadzenia odpowiednich kontroli przed podpisaniem świadectwa zdrowia zwierzęcia.
- (119) Powiadamianie o przemieszczeniach zwierząt i materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu pomiędzy państwami członkowskimi, a w niektórych przypadkach na terytorium państw członkowskich, jest konieczne, aby zapewnić identyfikowalność zwierząt i tego materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu, w przypadku którego przemieszczenia mogą stwarzać ryzyko rozprzestrzeniania przenośnych chorób zwierząt. Należy zatem powiadamiać o takich przemieszczeniach i rejestrować je. Do tych celów należy wykorzystywać system IMSOC przewidziany w art. 130 ust. 1 rozporządzenia (UE) Parlamentu Europejskiego i Rady nr xxx/xxx w sprawie kontroli urzędowych i innych czynności urzędowych wykonywanych w celu zapewnienia przestrzegania prawa paszowego i żywnościowego, przepisów dotyczących zdrowia i dobrostanu zwierząt, zdrowia roślin i materiału przeznaczonego do reprodukcji roślin i zmieniającego rozporządzenia (WE) nr 999/2001, 1829/2003, 1831/2003, 1/2005, 396/2005, 834/2007, 1099/2009, 1069/2009, 1107/2009, rozporządzenia (UE) nr 1151/2012, [...] /2013, i dyrektywy 98/58/WE, 1999/74/WE, 2007/43/WE, 2008/119/WE,

- (120) Aby zapewnić jednolite warunki wykonania przepisów określonych w niniejszym rozporządzeniu w odniesieniu do świadectw zdrowia zwierząt oraz powiadamiania o przemieszczeniach, należy przekazać Komisji uprawnienia wykonawcze do ustanawiania przepisów dotyczących wzorów świadectw zdrowia zwierząt, deklaracji, formatów i terminów w odniesieniu do powiadamiania o przemieszczeniach zwierząt lądowych i wodnych, materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu, oraz tam gdzie to stosowne, produktów pochodzenia zwierzęcego.
- (121) Szczególny charakter przemieszczeń zwierząt domowych stwarza ryzyko dla zdrowia zwierząt, które różni się znacznie od przemieszczeń innych zwierząt utrzymywanych. Należy zatem ustanowić w niniejszym rozporządzeniu przepisy dotyczące tego rodzaju przemieszczeń. Aby zapewnić, by zwierzęta domowe nie stwarzały znacznego ryzyka rozprzestrzeniania przenośnych chorób zwierząt, należy zgodnie z art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania aktów w zakresie przepisów szczegółowych dotyczących przemieszczeń tych zwierząt. Aby zapewnić jednolite warunki wykonania wymogów w zakresie zdrowia zwierząt określonych w niniejszym rozporządzeniu w odniesieniu do przemieszczeń zwierząt domowych, należy przekazać Komisji uprawnienia wykonawcze do ustanawiania przepisów dotyczących środków zapobiegania chorobom i ich kontroli, jakie należy wprowadzić w odniesieniu do tego rodzaju przemieszczeń.
- (122) Zwierzęta dzikie mogą z różnych przyczyn stanowić zagrożenie dla zdrowia zwierząt i zdrowia publicznego, na przykład gdy przemieszcza się je do zakładu lub z jednego rodzaju środowiska do innego rodzaju środowiska. Może zachodzić konieczność wprowadzenia odpowiednich środków zapobiegawczych w odniesieniu do przemieszczeń tych zwierząt, aby uniknąć rozprzestrzeniania przenośnych chorób zwierząt. Aby zapewnić, by zwierzęta dzikie nie stwarzały znacznego ryzyka rozprzestrzeniania przenośnych chorób zwierząt, należy zgodnie z art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania aktów w zakresie przepisów szczegółowych dotyczących dodatkowych wymagań w odniesieniu do przemieszczeń dzikich zwierząt lądowych.
- (123) Materiał biologiczny wykorzystywany do rozrodu może stwarzać podobne ryzyko rozprzestrzeniania przenośnych chorób zwierząt na żywe zwierzęta. Ponadto, pewne właściwości produkcji tego materiału, powiązane z wysokimi wymaganiami w zakresie zdrowia zwierząt hodowlanych, stwarzają konieczność wprowadzenia bardziej rygorystycznych lub szczególnych wymogów w zakresie zdrowia zwierząt w odniesieniu do zwierząt dawców. Aby zapewnić bezpieczne przemieszczanie materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu, jego oczekiwany wysoki poziom zdrowia oraz aby uwzględnić pewne szczególne zastosowania, należy zgodnie z art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania aktów dotyczących szczegółowych wymogów dotyczących przemieszczania materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu pewnych gatunków zwierząt, specjalnych wymogów, takich jak np. jego

³²

Dz. U. L z

przemieszczanie do celów naukowych oraz odstępstw od obowiązku certyfikacji zdrowia zwierząt.

- (124) Produkty pochodzenia zwierzęcego mogą stwarzać ryzyko rozprzestrzeniania przenośnych chorób zwierząt. Wymogi w zakresie bezpieczeństwa żywności w odniesieniu do produktów pochodzenia zwierzęcego określone w prawodawstwie unijnym zapewniają dobre praktyki higieniczne i ograniczają ryzyko dla zdrowia zwierząt stwarzane przez takie produkty. Jednakże w odniesieniu do niektórych przypadków należy ustanowić w niniejszym rozporządzeniu szczegółowe środki w zakresie zdrowia zwierząt, takie jak środki kontroli chorób i środki nadzwyczajne w celu zapewnienia, by produkty pochodzenia zwierzęcego nie przyczyniały się do rozprzestrzeniania chorób zwierząt. W celu zapewnienia bezpiecznego przemieszczania produktów pochodzenia zwierzęcego w tych szczególnych przypadkach, należy zgodnie z art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania aktów w zakresie szczegółowych przepisów dotyczących przemieszczeń produktów pochodzenia zwierzęcego w powiązaniu z wprowadzonymi środkami kontroli chorób, zobowiązaniem do certyfikacji zdrowia zwierząt i odstępstw od tych przepisów, jeżeli na takie odstępstwo pozwala ryzyko związane z tego rodzaju przemieszczaniem i istniejące środki ograniczające ryzyko.
- (125) Jeśli państwa członkowskie wprowadzają środki dotyczące przemieszczania zwierząt i materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu, lub postanawiają wprowadzić na swoich terytoriach środki krajowe w celu ograniczenia wpływu przenośnych chorób zwierząt innych niż choroby wpisane do wykazu, środki te nie mogą wpływać na zasady dotyczące rynku wewnętrznego określone w prawodawstwie unijnym. Z tego względu należy ustanowić ramy dla tego rodzaju środków krajowych i zapewnić, by nie wykraczały one poza granice ustanowione przepisami Unii.
- (126) Rejestracja i zatwierdzanie zakładów akwakultury są konieczne, aby właściwe organy mogły prowadzić odpowiedni nadzór i zapobiegać przenośnym chorobom zwierząt, kontrolować je i zwalczać. Dyrektywa 2006/88/WE nakłada na zakłady dokonujące przemieszczeń zwierząt wodnych obowiązek uzyskania zatwierdzenia. Ten system zatwierdzania należy utrzymać w niniejszym rozporządzeniu, bez względu na fakt, że w niektórych językach urzędowych UE stosowane są różne nazwy tego systemu zatwierdzania w niniejszym rozporządzeniu i w dyrektywie 2006/88/WE.
- (127) Ubój i przetwarzanie zwierząt akwakultury, które są objęte środkami kontroli chorób, mogą stać się przyczyną rozprzestrzeniania przenośnej choroby zwierząt, np. w wyniku uwolnienia ścieków zawierających patogeny z zakładów przetwórczych. Konieczne jest zatem zatwierdzanie zakładów przetwórczych, które wprowadziły środki ograniczające ryzyko, aby mogły prowadzić ubój i przetwarzanie. W niniejszym rozporządzeniu należy zatem przewidzieć zatwierdzanie zakładów objętych kontrolą chorób i zajmujących się żywnością pochodzącą ze zwierząt wodnych.
- (128) W celu zapewnienia publicznej dostępności aktualnych informacji na temat zarejestrowanych i zatwierdzonych zakładów właściwy organ powinien założyć i prowadzić rejestr takich zakładów. Należy zgodnie z art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania aktów dotyczących informacji, które mają być zawarte w rejestrze zakładów

akwakultury, i wymogów w zakresie prowadzenia dokumentacji przez zakłady akwakultury i przewoźników.

- (129) Aby zapewnić jednolite warunki wykonania wymogów określonych w niniejszym rozporządzeniu dotyczących rejestracji i zatwierdzania zakładów akwakultury i zakładów objętych kontrolą chorób i zajmujących się żywnością pochodzącą ze zwierząt wodnych oraz prowadzenia dokumentacji i rejestrów zakładów, należy przekazać Komisji uprawnienia wykonawcze w zakresie ustanawiania przepisów dotyczących przekazywania informacji, odstępstw i innych przepisów wykonawczych, oraz dotyczących formatu i specyfikacji operacyjnych w odniesieniu do rejestrów i dokumentacji.
- (130) Z uwagi na fakt, że w większości przypadków identyfikacja poszczególnych zwierząt wodnych jest niemożliwa, prowadzenie dokumentacji w zakładach akwakultury, zakładach objętych kontrolą chorób i zajmujących się żywnością pochodzącą ze zwierząt wodnych oraz przewoźników jest niezbędnym narzędziem, aby zapewnić identyfikowalność zwierząt wodnych. Dokumentacja jest również cenna dla celów nadzorowania sytuacji w zakresie zdrowia zwierząt w zakładach.
- (131) Podobnie jak w przypadku zwierząt lądowych należy ustanowić zharmonizowane zasady dotyczące przemieszczania zwierząt wodnych, w tym przepisy w zakresie certyfikacji zdrowia zwierząt i powiadamiania o przemieszczeniach.
- (132) Dyrektywa 2006/88/WE ustanawia przepisy dotyczące przemieszczania zwierząt wodnych, które mają zastosowanie do przemieszczania na terenie państw członkowskich i pomiędzy nimi. Podstawowym czynnikiem brany pod uwagę przy ustanawianiu przepisów dotyczących przemieszczania zwierząt wodnych jest status zdrowotny danego państwa członkowskiego, docelowych stref i przedziałów w odniesieniu do chorób wpisanych do wykazu.
- (133) Taki sam system należy przewidzieć w niniejszym rozporządzeniu. Jednakże aby zachęcić państwa członkowskie do poprawy statusu zdrowotnego ich populacji zwierząt wodnych, należy dokonać pewnych zmian i zwiększyć elastyczność systemu.
- (134) Aby zapewnić kontrolę przemieszczeń zwierząt wodnych, należy zgodnie z art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania aktów w zakresie środków zapobiegania chorobom stosowanym w transporcie, szczegółowych przepisów dotyczących przemieszczania pewnych kategorii zwierząt wodnych w różnych celach, szczegółowych wymogów lub odstępstw dla pewnych rodzajów przemieszczeń, takich jak przemieszczanie w celach naukowych oraz w zakresie dodatkowych wymogów dotyczących przemieszczania dzikich zwierząt wodnych.
- (135) Aby zapewnić możliwość ustanowienia tymczasowych odstępstw i przepisów specjalnych w odniesieniu do przemieszczeń zwierząt wodnych, w przypadku gdy przepisy ustanowione w niniejszym rozporządzeniu są niewystarczające lub nieodpowiednie, aby ograniczyć rozprzestrzenianie się pewnej choroby wpisanej do wykazu, należy przekazać Komisji uprawnienia wykonawcze do ustanawiania na czas określony przepisów specjalnych dotyczących przemieszczeń lub odstępstw.
- (136) Unijna produkcja akwakultury jest niezmiernie różnorodna, jeśli chodzi o gatunki i systemy produkcji i to zróżnicowanie stale się zwiększa. Może to powodować

konieczność wprowadzenia krajowych środków dotyczących chorób innych niż te, które są uznane za choroby wpisane do wykazu zgodnie z niniejszym rozporządzeniem. Jednakże tego rodzaju środki krajowe powinny być uzasadnione, konieczne i proporcjonalne do założonych celów. Ponadto nie powinny one wpływać na przemieszczenia pomiędzy państwami członkowskimi, chyba że jest to konieczne, aby uniknąć wprowadzenia choroby, lub aby kontrolować jej rozprzestrzenianie się. Krajowe środki wywierające wpływ na handel pomiędzy państwami członkowskimi należy zatwierdzać i poddawać regularnym przeglądom na poziomie Unii.

- (137) Obecnie choroby wpisane do wykazu jedynie w bardzo ograniczonym zakresie dotyczą gatunków zwierząt innych niż te zdefiniowane w niniejszym rozporządzeniu jako lądowe lub wodne, takich jak gady, płazy, owady i inne. Nie należy zatem wymagać, aby wszystkie przepisy niniejszego rozporządzenia miały zastosowanie do tych zwierząt. Jednakże jeżeli choroba, która dotyczy gatunku innego niż lądowy lub wodny, zostałaby wpisana do wykazu, wówczas do tego gatunku należy stosować odpowiednie wymogi w zakresie zdrowia zwierząt określone w niniejszym rozporządzeniu, aby zapewnić możliwość wprowadzenia odpowiednich i proporcjonalnych środków zapobiegania chorobom i ich kontroli.
- (138) Aby zapewnić możliwość ustanowienia przepisów dotyczących przemieszczania tych zwierząt, które nie są zdefiniowane jako zwierzęta lądowe i wodne w niniejszym rozporządzeniu, oraz materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu i produktów pochodzenia zwierzęcego pochodzących od tych zwierząt, jeżeli wymaga tego istniejące ryzyko, należy zgodnie z art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania aktów w zakresie rejestracji i zatwierdzania zakładów, prowadzenia rejestrów i dokumentacji, wymogów dotyczących identyfikacji, rejestracji i identyfikowalności przemieszczeń, zobowiązań dotyczących certyfikacji zdrowia zwierząt, deklaracji i powiadamiania o przemieszczeniach zwierząt, materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu i produktów pochodzenia zwierzęcego pochodzących z tych gatunków.
- (139) Jeżeli jest konieczne zapewnienie jednolitych warunków wykonania wymogów w zakresie zdrowia zwierząt w odniesieniu do tych innych gatunków zwierząt, materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu i produktów pochodzenia zwierzęcego pochodzących od nich, należy przekazać Komisji uprawnienia wykonawcze do ustanawiania szczegółowych przepisów dotyczących tych wymogów.
- (140) Aby zapobiec wprowadzaniu chorób wpisanych do wykazów i nowo występujących chorób do Unii, należy ustanowić skuteczne zasady wprowadzania do Unii zwierząt, materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu i produktów pochodzenia zwierzęcego, które mogą przenosić takie choroby.
- (141) Wymogi dotyczące wprowadzania zwierząt i produktów do Unii powinny odzwierciedlać wymogi dotyczące przemieszczania na terenie Unii zwierząt i produktów tej samej kategorii, gatunku i planowanego wykorzystania.
- (142) W celu zapewnienia, by zwierzęta, materiał biologiczny wykorzystywany do rozrodu i produkty pochodzenia zwierzęcego spełniały wymogi w zakresie zdrowia zwierząt, które dają gwarancję równoważności z wymogami przewidzianymi w przepisach unijnych, należy poddać te zwierzęta, materiał i produkty odpowiednim kontrolom właściwego organu państwa lub terytorium trzeciego prowadzącego wywóz do Unii.

Tam gdzie to właściwe, należy zweryfikować status zdrowotny trzeciego państwa lub terytorium pochodzenia, zanim udzieli się pozwolenia na wprowadzenie takich zwierząt, materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu i produktów pochodzenia zwierzęcego. Konsekwentnie, jedynie państwa i terytoria trzecie, które mogą wykazać spełnianie norm w zakresie zdrowia zwierząt przy wprowadzaniu zwierząt i produktów do Unii, powinny zostać uznane za kwalifikujące się do wywożenia ich do Unii i umieszczone w specjalnym wykazie.

- (143) W odniesieniu do niektórych gatunków i kategorii zwierząt, materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu i produktów pochodzenia zwierzęcego nie utworzono w aktach unijnych, które przyjęto przed datą przyjęcia niniejszego rozporządzenia, unijnych wykazów państw i terytoriów trzecich, z których dozwolone jest wprowadzanie do Unii. W takich przypadkach, do czasu przyjęcia przepisów na podstawie niniejszego rozporządzenia, państwom członkowskim należy zezwolić na określenie, z których państw i terytoriów trzecich mogą zezwolić na wprowadzanie na swoje terytorium tych zwierząt, materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu i produktów pochodzenia zwierzęcego. Przy określaniu tych państw i terytoriów państwa członkowskie powinny uwzględniać kryteria ustanowione w niniejszym rozporządzeniu w odniesieniu do unijnych wykazów państw i terytoriów trzecich.
- (144) Aby zapewnić spełnianie wymogów w zakresie zdrowia zwierząt do celów wprowadzenia do Unii, określonych w niniejszym rozporządzeniu, i ich zgodność z zasadami kodeksów zdrowia zwierząt OIE, wszystkim zwierzętom, materiałowi biologicznemu wykorzystywanemu do rozrodu i produktom pochodzenia zwierzęcego wprowadzanym do Unii powinno towarzyszyć świadectwo zdrowia zwierząt wydane przez właściwy organ państwa lub terytorium trzeciego pochodzenia, potwierdzające, że spełnione są wszystkie wymogi w zakresie zdrowia zwierząt dotyczące wprowadzania do Unii. Jednak należy zezwolić na odstępianie od tej zasady w odniesieniu do towarów, które stanowią niewielkie ryzyko dla zdrowia zwierząt.
- (145) Świadectwa zdrowia zwierząt mogą istnieć samodzielnie, lecz przepisy Unii często zawierają wymóg certyfikacji dla innych celów, np. w celu poświadczenia, że wymogi w zakresie zdrowia publicznego lub dobrostanu zwierząt zostały spełnione w odniesieniu do zwierząt lub produktów. Należy to uwzględnić. Aby ograniczyć obciążenia administracyjne i koszty należy zezwolić na umieszczanie w tych świadectwach zdrowia zwierząt informacji wymaganych na podstawie innych przepisów Unii dotyczących bezpieczeństwa żywności i paszy.
- (146) Choroby mogą się rozprzestrzeniać innymi sposobami niż za pośrednictwem zwierząt, materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu, produktów pochodzenia zwierzęcego, produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego i produktów pochodnych. Na przykład choroby mogą być rozprzestrzeniane za pośrednictwem pojazdów, pojemników wykorzystywanych w transporcie, siana, słomy, produktów roślinnych, przedmiotów, które mogły mieć styczność z zakażonymi zwierzętami i sprzętem. Tam gdzie to konieczne, należy wprowadzić środki zapobiegające przenoszeniu się chorób tymi drogami.
- (147) Aby zapewnić odpowiedni poziom szczegółowości wymogów dotyczących wprowadzania do Unii, należy zgodnie z art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania aktów w zakresie

uzupełniania i zmiany kryteriów wpisywania do wykazu państw i terytoriów trzecich, kryteriów zawieszania w tym wykazie i skreślenia z niego, uzupełniania przepisów dotyczących zatwierdzania zakładów w państwach i terytoriach trzecich oraz odstępstw, wymogów w zakresie zdrowia zwierząt dotyczących wprowadzania do Unii przesyłek z państw trzecich i terytoriów, treści świadectw zdrowia zwierząt, oraz wymogów w zakresie zdrowia zwierząt w odniesieniu do czynników chorobotwórczych, innych przedmiotów, środków transportu i sprzętu, które mogą przenosić choroby zwierząt.

- (148) Aby zapewnić jednolite warunki wykonania wymogów w zakresie zdrowia zwierząt dotyczących wprowadzania do Unii przesyłek zwierząt, materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu i produktów pochodzenia zwierzęcego, należy Komisji przyznać uprawnienia wykonawcze do ustanawiania przepisów w zakresie, między innymi, wykazu państw i terytoriów trzecich, z których dozwolone jest wprowadzanie do Unii zwierząt, materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu i produktów pochodzenia zwierzęcego oraz wzorów świadectw zdrowia zwierząt.
- (149) Doświadczenia z przeszłości wykazały, że gdy pojawia się ognisko poważnej choroby w państwach członkowskich lub państwach lub terytoriach trzecich, z których wprowadzane są do Unii zwierzęta lub produkty, należy natychmiast wprowadzić środki zapobiegania chorobom i ich kontroli, aby ograniczyć wprowadzanie i rozprzestrzenianie choroby. Taka sytuacja nadzwyczajna może pojawić się w związku z chorobami wpisanymi do wykazu, nowo występującymi chorobami lub innymi zagrożeniami dla zdrowia zwierząt. W tym kontekście należy uściślić, które środki zapobiegania chorobom i ich kontroli określone w niniejszym rozporządzeniu mogą być stosowane w przypadku wystąpienia ogniska choroby wpisanej do wykazu lub nowo występującej choroby lub zagrożenia. We wszystkich tych przypadkach jest niezwykle ważne, aby środki można było wprowadzić z bardzo krótkim wyprzedzeniem i niezwłocznie. Tego rodzaju środki ograniczyłyby przemieszczenia w i do Unii, z tego względu należy w miarę możliwości wprowadzać je na poziomie Unii.
- (150) Aby zapewnić skuteczną i szybką reakcję na pojawiające się zagrożenia, należy przyznać Komisji uprawnienia wykonawcze do ustanawiania środków nadzwyczajnych.
- (151) Komisja powinna przyjmować w należycie uzasadnionych przypadkach akty wykonawcze mające natychmiastowe zastosowanie dotyczące między innymi sporządzania wykazów chorób i gatunków, chorób wpisanych do wykazu, które mają być objęte zestawem środków zapobiegania chorobom i ich kontroli, zapasów, procedur zaopatrywania, przechowywania, dostarczania i innych procedur w odniesieniu do unijnych banków antygenów, szczepionek i odczynników diagnostycznych, ustanawiania specjalnych środków kontroli chorób i odstępstw na czas określony, specjalnych przepisów w odniesieniu do przemieszczania zwierząt lądowych i wodnych na czas określony, środków nadzwyczajnych oraz sporządzania wykazów państw i terytoriów trzecich w odniesieniu do wprowadzania do Unii.
- (152) Niniejsze rozporządzenie określa ogólne i szczegółowe przepisy dotyczące zapobiegania przenośnym chorobom zwierząt i ich kontroli i zapewnia zharmonizowane podejście do kwestii zdrowia zwierząt w całej Unii. W niektórych obszarach, takich jak ogólna odpowiedzialność za zdrowie zwierząt, powiadamianie,

nadzór, rejestracja, zatwierdzanie lub identyfikowalność, należy zezwolić państwom członkowskim na stosowanie dodatkowych lub bardziej rygorystycznych środków krajowych, lub zachęcać je do tego. Należy jednak zezwolić na wprowadzanie tego rodzaju środków krajowych jedynie wówczas, gdy nie naruszają one celów w zakresie zdrowia zwierząt określonych w niniejszym rozporządzeniu oraz gdy nie utrudniają przemieszczania zwierząt i produktów pomiędzy państwami członkowskimi, chyba że jest to konieczne, aby zapobiec wprowadzeniu choroby lub kontrolować jej rozprzestrzenianie.

- (153) Środki krajowe, o których mowa w motywie 152, powinny być objęte procedurą uproszczonego powiadomienia w celu ograniczenia obciążenia administracyjnego. Doświadczenie wykazało, że ogólna procedura powiadamiania ustanowiona w dyrektywie 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 czerwca 1998 r. ustanawiającej procedurę udzielania informacji w dziedzinie norm i przepisów technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego³³ pełni ważną rolę jako wytyczna służąca poprawie jakości krajowych przepisów technicznych w zakresie zwiększonej przejrzystości, czytelności i skuteczności na obszarach nieobjętych harmonizacją lub zharmonizowanych częściowo. Należy zatem stosować ogólną procedurę powiadamiania określoną w dyrektywie 98/34/WE.
- (154) Obecnie zasady unijne w zakresie zdrowia zwierząt są określone w następujących aktach Parlamentu Europejskiego i Rady oraz w późniejszych aktach Komisji przyjętych na ich podstawie:
- dyrektywa Rady 64/432/EWG z dnia 26 czerwca 1964 r. w sprawie problemów zdrowotnych zwierząt wpływających na handel wewnątrzwspólnotowy bydłem i trzodą chlewną³⁴,
 - dyrektywa Rady 77/391/EWG z dnia 17 maja 1977 r. wprowadzająca wspólnotowe środki zwalczania brucelozy, gruźlicy i białaczki bydła³⁵,
 - dyrektywa Rady 78/52/EWG z dnia 13 grudnia 1977 r. ustanawiająca wspólnotowe kryteria w odniesieniu do krajowych planów przyspieszonego zwalczania brucelozy, gruźlicy i enzootycznej białaczki bydła³⁶,
 - dyrektywa Rady 88/407/EWG z dnia 14 czerwca 1988 r. ustanawiająca warunki zdrowotne zwierząt wymagane w handlu wewnątrzwspólnotowym oraz w przywozie nasienia bydła domowego³⁷,
 - dyrektywa Rady 80/1095/EWG z dnia 11 listopada 1980 r. ustanawiająca warunki mające na celu trwałe uwolnienie terytorium Wspólnoty od klasycznego pomoru świń³⁸,
 - dyrektywa Rady 82/894/EWG z dnia 21 grudnia 1982 r. w sprawie zgłaszania chorób zwierząt we Wspólnocie³⁹,

³³ Dz.U. L 204 z 21.7.1998, s. 37.

³⁴ Dz.U. 121 z 29.7.1964, s. 1977.

³⁵ Dz.U. L 145 z 13.6.1977, s. 44.

³⁶ Dz.U. L 15 z 19.1.1978, s. 34.

³⁷ Dz.U. L 194 z 22.7.1988, s. 10.

³⁸ Dz.U. L 325 z 1.12.1980, s. 1.

- dyrektywa Rady 89/556/EWG z dnia 25 września 1989 r. w sprawie warunków zdrowotnych zwierząt, regulujących handel wewnątrzwspólnotowy oraz przywóz z państw trzecich zarodków bydła domowego⁴⁰,
- dyrektywa Rady 90/429/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r. ustanawiająca warunki sanitarne odnośnie do zwierząt mające zastosowanie w handlu wewnątrzwspólnotowym nasieniem trzody chlewnej oraz w przywozie⁴¹,
- dyrektywa Rady 91/68/EWG z dnia 28 stycznia 1991 r. w sprawie warunków zdrowotnych zwierząt regulujących handel wewnątrzwspólnotowy owcami i kozami⁴²,
- decyzja Rady 91/666/EWG z dnia 11 grudnia 1991 r. ustanawiająca wspólnotowe rezerwy szczepionek przeciwko pryszczycy⁴³,
- dyrektywa Rady 92/35/EWG z dnia 29 kwietnia 1992 r. ustanawiająca zasady kontroli i środki zwalczania afrykańskiego pomoru koni⁴⁴,
- dyrektywa Rady 92/65/EWG z dnia 13 lipca 1992 r. ustanawiająca warunki zdrowia zwierząt regulujące handel i przywóz do Wspólnoty zwierząt, nasienia, komórek jajowych i zarodków nieobjętych wymaganiami dotyczącymi zdrowia zwierząt ustanowionymi w szczególnych zasadach Wspólnoty określonych w załączniku A pkt I do dyrektywy 90/425/EWG⁴⁵,
- dyrektywa Rady 92/66/EWG z dnia 14 lipca 1992 r. wprowadzająca wspólnotowe środki zwalczania rzekomego pomoru drobiu⁴⁶,
- dyrektywa Rady 92/118/EWG z dnia 17 grudnia 1992 r. ustanawiająca warunki zdrowotne zwierząt i zdrowia publicznego regulujące handel i przywóz do Wspólnoty produktów nieobjętych wyżej wymienionymi warunkami ustanowionymi w szczególnych zasadach wspólnotowych określonych w załączniku A pkt I do dyrektywy 89/662/EWG oraz w zakresie czynników chorobotwórczych do dyrektywy 90/425/EWG⁴⁷,
- dyrektywa Rady 92/119/EWG z dnia 17 grudnia 1992 r. wprowadzająca ogólne wspólnotowe środki zwalczania niektórych chorób zwierząt i szczególne środki odnoszące się do choroby pęcherzykowej świń⁴⁸,
- decyzja Rady 95/410/WE z dnia 22 czerwca 1995 r. ustanawiająca zasady badań mikrobiologicznych przez pobieranie próbek w zakładzie pochodzenia drobiu rzeźnego przeznaczonego dla Finlandii i Szwecji⁴⁹,

³⁹ Dz.U. L 378 z 31.12.1982, s. 58.

⁴⁰ Dz.U. L 302 z 19.10.1989, s. 1.

⁴¹ Dz.U. L 224 z 18.8.1990, s. 62.

⁴² Dz.U. L 46 z 19.2.1991, s. 19.

⁴³ Dz.U. L 368 z 31.12.1991, s. 21.

⁴⁴ Dz.U. L 157 z 10.6.1992, s. 19.

⁴⁵ Dz.U. L 268 z 14.9.1992, s. 54.

⁴⁶ Dz.U. L 260 z 5.9.1992, s. 1.

⁴⁷ Dz.U. L 62 z 15.3.1993, s. 49.

⁴⁸ Dz.U. L 62 z 15.3.1993, s. 69.

- dyrektywa Rady 2000/75/WE z dnia 20 listopada 2000 r. ustanawiająca przepisy szczególne dotyczące kontroli i zwalczania choroby niebieskiego języka⁵⁰,
- decyzja Rady 2000/258/WE z dnia 20 marca 2000 r. określająca specjalny instytut odpowiedzialny za ustanawianie kryteriów niezbędnych do standaryzacji testów serologicznych w monitorowaniu skuteczności szczepień przeciwko wściekliznie⁵¹,
- rozporządzenie (WE) nr 1760/2000 Parlamentu Europejskiego i Rady z 17 lipca 2000 r. ustanawiające system identyfikacji i rejestracji bydła i dotyczące etykietowania wołowiny i produktów z wołowiny oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 820/97⁵²,
- dyrektywa Rady 2001/89/WE z dnia 23 października 2001 r. w sprawie wspólnotowych środków zwalczania klasycznego pomoru świń⁵³,
- dyrektywa Rady 2002/60/WE z dnia 27 czerwca 2002 r. ustanawiająca przepisy szczególne w celu zwalczania afrykańskiego pomoru świń oraz zmieniająca dyrektywę 92/119/EWG w zakresie choroby cieszyńskiej i afrykańskiego pomoru świń⁵⁴,
- dyrektywa Rady 2002/99/WE z dnia 16 grudnia 2002 r. ustanawiająca przepisy sanitarne regulujące produkcję, przetwarzanie, dystrybucję oraz wprowadzanie produktów pochodzenia zwierzęcego przeznaczonych do spożycia przez ludzi⁵⁵,
- dyrektywa Rady 2003/85/WE z dnia 29 września 2003 r. w sprawie wspólnotowych środków zwalczania pryszczycy, uchylająca dyrektywę 85/511/EWG i decyzje 89/531/EWG i 91/665/EWG oraz zmieniająca dyrektywę 92/46/EWG⁵⁶,
- Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr XXX/XXX w sprawie przemieszczania o charakterze niehandlowym zwierząt domowych i uchylające rozporządzenie (WE) nr 998/2003 [*Publication Office*]⁵⁷,
- rozporządzenie Rady (WE) nr 21/2004 z dnia 17 grudnia 2003 r. ustanawiające system identyfikacji i rejestrowania owiec i kóz oraz zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1782/2003 i dyrektywy 92/102/EWG i 64/432/EWG⁵⁸,
- dyrektywa Rady 2004/68/WE z dnia 26 kwietnia 2004 r. ustanawiająca warunki zdrowia zwierząt regulujące przywóz do oraz tranzyt przez terytorium

⁴⁹ Dz.U. L 243 z 11.10.1995, s. 25.

⁵⁰ Dz.U. L 327 z 22.12.2000, s. 74.

⁵¹ Dz.U. L 79 z 30.3.2000, s. 40.

⁵² Dz.U. L 204 z 11.8.2000, s. 1.

⁵³ Dz.U. L 316 z 1.12.2001, s. 5.

⁵⁴ Dz.U. L 192 z 20.7.2002, s. 27.

⁵⁵ Dz.U. L 18 z 23.1.2003, s. 11.

⁵⁶ Dz.U. L 306 z 22.11.2003, s. 1.

⁵⁷ Dz. U. L z

⁵⁸ Dz.U. L 5 z 9.1.2004, s. 8.

Wspólnoty niektórych żywych zwierząt kopytnych, zmieniająca dyrektywy 90/426/EWG oraz 92/65/EWG i uchylająca dyrektywę 72/462/EWG⁵⁹,

- dyrektywa Rady 2009/156/WE z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie warunków zdrowotnych zwierząt, regulujących przemieszczanie i przywóz zwierząt z rodziny koniowatych z państw trzecich⁶⁰,
- dyrektywa Rady 2005/94/WE z dnia 20 grudnia 2005 r. w sprawie wspólnotowych środków zwalczania grypy ptaków i uchylająca dyrektywę 92/40/EWG⁶¹,
- dyrektywa Rady 2006/88/WE z dnia 24 października 2006 r. w sprawie wymogów w zakresie zdrowia zwierząt akwakultury i produktów akwakultury oraz zapobiegania niektórym chorobom zwierząt wodnych i zwalczania tych chorób⁶²,
- dyrektywa Rady 2008/71/WE z dnia 15 lipca 2008 r. w sprawie identyfikacji i rejestracji świń (wersja skodyfikowana dyrektywy 92/102/EWG)⁶³,
- dyrektywa Rady 2009/158/WE z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie warunków zdrowotnych zwierząt, regulujących handel wewnątrzwspólnotowy i przywóz z państw trzecich drobiu i jaj wylęgowych⁶⁴.

(155) Przepisy określone w aktach prawnych, o których mowa w motywie 154, mają być zastąpione przez niniejsze rozporządzenie i późniejsze akty Komisji przyjęte na podstawie niniejszego rozporządzenia. Należy zatem uchylić te akty prawne. Jednakże w celu zapewnienia jasności prawa i uniknięcia próżni prawnej, uchylenie powinno stać się skuteczne dopiero wówczas, gdy odpowiednie akty delegowane i wykonawcze zostaną przyjęte na podstawie niniejszego rozporządzenia. Należy zatem nadać Komisji uprawnienie do określenia terminów, w których uchylenie tych aktów prawnych staje się skuteczne.

(156) Następujące akty Rady w dziedzinie zdrowia zwierząt są zdezaktualizowane i należy je uchylić w interesie jasności prawodawstwa Unii: decyzja Rady 78/642/EWG z dnia 25 lipca 1978 r. w sprawie środków ochrony zdrowia w odniesieniu do Republiki Botswany⁶⁵; dyrektywa Rady 79/110/EWG z dnia 24 stycznia 1979 r. upoważniająca Republikę Włoską do odroczenia powiadomienia o jej krajowych planach przyspieszonego zwalczania brucelozy i gruźlicy u bydła i ich wykonania⁶⁶; dyrektywa Rady 81/6/EWG z dnia 1 stycznia 1981 r. upoważniająca Republikę Grecką do zgłoszenia jej krajowych planów przyspieszonego zwalczania brucelozy i gruźlicy u bydła i ich wykonania⁶⁷; decyzja Rady 89/455/EWG z dnia 24 lipca 1989 r. wprowadzająca wspólnotowe środki w celu ustanowienia projektów pilotażowych w

⁵⁹ Dz.U. L 139 z 30.4.2004, s. 321.

⁶⁰ Dz.U. L 192 z 23.7.2010, s. 1.

⁶¹ Dz.U. L 10 z 14.1.2006, s. 16.

⁶² Dz.U. L 328 z 24.11.2006, s. 14.

⁶³ Dz.U. L 213 z 8.8.2008, s. 31.

⁶⁴ Dz.U. L 343 z 22.12.2009, s. 74.

⁶⁵ Dz.U. L 213 z 3.8.1978, s. 15.

⁶⁶ Dz.U. L 29 z 3.2.1979, s. 24.

⁶⁷ Dz.U. L 14 z 16.1.1981, s. 22.

zakresie kontroli wścieklizny w celu jej zwalczenia lub zapobieżenia jej⁶⁸; dyrektywa Rady 90/423/EWG z 26 czerwca 1990 r. zmieniająca dyrektywę 85/511/EWG wprowadzającą wspólnotowe środki zwalczania pryszczycy⁶⁹; decyzja Rady 90/678/EWG z dnia 13 grudnia 1990 uznająca pewne części terytorium Wspólnoty za oficjalnie wolne od klasycznego pomoru świń lub wolne od klasycznego pomoru świń⁷⁰.

- (157) Wymogów niniejszego rozporządzenia nie należy stosować dopóki nie będą stosowane wszystkie akty delegowane i wykonawcze, które mają zostać przyjęte przez Komisję na podstawie niniejszego rozporządzenia. Należy przewidzieć okres co najmniej 36 miesięcy pomiędzy datą wejścia w życie niniejszego rozporządzenia a datą rozpoczęcia stosowania nowych przepisów, aby dać podmiotom czas na dostosowanie się.
- (158) W celu zapewnienia pewności prawa w odniesieniu do stosowania przepisów dotyczących identyfikacji i rejestracji zwierząt, środków kontroli chorób niektórych chorób odzwierzęcych oraz przemieszczeń zwierząt domowych o charakterze niekomercyjnym, należy zgodnie z art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania aktów określających terminy, w których rozporządzenie (WE) nr 1760/2000, (UE) nr XXX/XXX [Ex-998/2003] i (WE) nr 21/2004 oraz dyrektywy 92/66/EWG, 2000/75/WE, 2001/89/WE, 2002/60/WE, 2003/85/WE, 2005/94/WE i 2008/71/WE przestają mieć zastosowanie.
- (159) Uprawnienia wykonawcze przewidziane w niniejszym rozporządzeniu powinny być wykonywane zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiającym przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję⁷¹.
- (160) Szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych Komisja prowadziła odpowiednie konsultacje, w tym na poziomie ekspertów. Przygotowując i opracowując akty delegowane, Komisja powinna zapewnić jednoczesne, terminowe i odpowiednie przekazywanie stosownych dokumentów Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.
- (161) Niniejsze rozporządzenie nie powinno spowodować nieproporcjonalnego obciążenia administracyjnego lub skutków gospodarczych dla małych i średnich przedsiębiorstw. Zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, na podstawie konsultacji przeprowadzonych z zainteresowanymi stronami, uwzględniono szczególne położenie małych i średnich przedsiębiorstw. Nie brano pod uwagę ewentualnego ogólnego odstępstwa od wymogów niniejszego rozporządzenia dla tego rodzaju przedsiębiorstw, z uwagi na cele polityki publicznej w zakresie ochrony zdrowia zwierząt i zdrowia publicznego. Należy jednak przewidzieć szereg odstępstw dla tego rodzaju przedsiębiorstw w odniesieniu do różnych wymogów określonych w niniejszym rozporządzeniu, po uwzględnieniu istniejącego ryzyka.

⁶⁸ Dz.U. L 223 z 2.8.1989, s. 19.

⁶⁹ Dz.U. L 224 z 18.8.1990, s. 13.

⁷⁰ Dz. U. L 373 z 31.12.1990, s. 29.

⁷¹ Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13.

- (162) Cele niniejszego rozporządzenia, to znaczy ustanowienie przepisów w zakresie zdrowia zwierząt w odniesieniu do zwierząt, materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu, produktów pochodzenia zwierzęcego, produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego i produktów pochodnych w stopniu, w jakim są one nieobjęte przez szczegółowe przepisy określone w innych aktach prawnych Unii oraz w odniesieniu do przedmiotów, za pośrednictwem których może dochodzić do rozprzestrzeniania przenośnych chorób zwierząt, nie mogą zostać zrealizowane w stopniu dostatecznym przez państwa członkowskie i mogą być lepiej zrealizowane na poziomie Unii poprzez wspólne i skoordynowane ramy prawne w zakresie zdrowia zwierząt. Niniejsze rozporządzenie jest zatem zgodne z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule, niniejsze rozporządzenie nie wykracza ponad to, co konieczne dla realizacji tych celów.

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

CZĘŚĆ I

REGUŁY OGÓLNE

Rozdział 1

Przedmiot, zakres i definicje

Artykuł 1

Przedmiot

1. W niniejszym rozporządzeniu ustanawia się reguły dotyczące zapobiegania chorobom zwierząt przenoszonym na zwierzęta lub na ludzi oraz reguły dotyczące kontroli takich chorób.

Reguły te określają:

- a) w części I – hierarchizację chorób stanowiących przedmiot zainteresowania Unii oraz kategoryzację tych chorób, a także określenie obowiązków w zakresie zdrowia zwierząt;
- b) w części II – wczesne wykrywanie chorób, powiadamianie o nich i sprawozdawczość w tym zakresie, nadzór, programy zwalczania i status obszaru wolnego od choroby;
- c) w części III – świadomość chorób, gotowość na wypadek ich wystąpienia i ich kontrola;
- d) w części IV – rejestrację i zatwierdzanie zakładów i przewoźników, przemieszczenia i identyfikowalność przesyłek zwierząt, materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu i produktów pochodzenia zwierzęcego w Unii;

- e) w części V – wprowadzanie do Unii przesyłek zwierząt, materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu i produktów pochodzenia zwierzęcego oraz wywóz takich przesyłek z Unii;
- f) w części VI – środki nadzwyczajne wprowadzane w przypadku nadzwyczajnej sytuacji związanej z chorobą.

2. Reguły, o których mowa w ust. 1:

- a) zapewniają:
 - (i) zrównoważony charakter produkcji rolnej i produkcji akwakultury w Unii;
 - (ii) skuteczne funkcjonowanie rynku wewnętrznego;
 - (iii) zmniejszenie negatywnego wpływu na środowisko wywieranego przez:
 - niektóre choroby;
 - środki wprowadzane w celu zapobiegania chorobom i ich kontroli;
- b) uwzględniają:
 - (i) powiązanie zdrowia zwierząt ze:
 - zdrowiem publicznym;
 - środowiskiem oraz skutkami zmiany klimatu;
 - bezpieczeństwem żywności i paszy;
 - dobrostanem zwierząt;
 - bezpieczeństwem żywnościowym;
 - (ii) gospodarcze, społeczne, kulturalne i środowiskowe konsekwencje stosowania środków kontroli chorób i środków zapobiegania chorobom.

Artykuł 2
Zakres rozporządzenia

1. Niniejsze rozporządzenie ma zastosowanie do:

- a) zwierząt utrzymywanych i zwierząt dzikich;
- b) materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu;
- c) produktów pochodzenia zwierzęcego;
- d) produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego i produktów pochodnych, bez uszczerbku dla reguł określonych w rozporządzeniu (WE) Ne 1069/2009;

- e) obiektów, środków transportu, sprzętu i wszystkich innych dróg zakażenia oraz przedmiotów, z którymi wiąże się lub potencjalnie może wiązać się rozprzestrzenianie się przenośnych chorób zwierząt.
2. Niniejsze rozporządzenie stosuje się do chorób przenośnych, w tym do chorób odzwierzęcych, bez uszczerbku dla reguł określonych w:
- a) decyzji nr 2119/98/WE;
 - b) rozporządzeniu (WE) nr 999/2001;
 - c) dyrektywie 2003/99/WE;
 - d) rozporządzeniu (WE) nr 2160/2003.

Artykuł 3

Zakres części IV dotyczącej rejestracji, zatwierdzania, identyfikowalności i przemieszczeń

1. Część IV tytuł I stosuje się do:
- a) zwierząt lądowych oraz zwierząt, które nie są zwierzętami lądowymi, lecz mogą przenosić choroby, na które zapadają zwierzęta lądowe;
 - b) materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu zwierząt lądowych;
 - c) produktów pochodzenia zwierzęcego uzyskanych ze zwierząt lądowych.
2. Część IV tytuł II stosuje się do:
- a) zwierząt wodnych oraz zwierząt, które nie są zwierzętami wodnymi, lecz mogą przenosić choroby, na które zapadają zwierzęta wodne;
 - b) produktów pochodzenia zwierzęcego uzyskanych ze zwierząt wodnych.
3. Część IV tytuł III stosuje się do:
- a) zwierząt innych niż zdefiniowane jako zwierzęta lądowe i zwierzęta wodne w art. 4 ust. 1 pkt 4;
 - b) materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu innych zwierząt, o których mowa w lit. a), i uzyskanych z nich produktów pochodzenia zwierzęcego.
4. Część IV tytuł I rozdział 1 i 3 oraz część IV tytuł II rozdział 1 i 2 nie mają zastosowania do zwierząt domowych.

Artykuł 4

Definicje

1. Do celów niniejszego rozporządzenia stosuje się następujące definicje:

- 1) „zwierzęta” oznaczają zwierzęta kręgowce i bezkręgowce;
- 2) „zwierzęta lądowe” oznaczają ptaki, ssaki lądowe, pszczoły i owady z rodzaju *Bombus*;
- 3) „zwierzęta wodne” oznaczają zwierzęta następujących gatunków, we wszystkich stadiach rozwoju, w tym jaja, plemniki i gamety:
 - (i) ryby należące do nadgromady bezzuchwowców (*Agnatha*) oraz do gromad ryb chrzęstnoszkieletowych (*Chondrichthyes*), mięśniopłetwych (*Sarcopterygii*) i promieniopłetwych (*Actinopterygii*);
 - (ii) mięczaki wodne należące do typu *Mollusca*;
 - (iii) skorupiaki wodne należące do podtypu *Crustacea*;
- 4) „inne zwierzęta” oznaczają zwierzęta z gatunków innych niż zdefiniowane jako zwierzęta lądowe i zwierzęta wodne;
- 5) „zwierzęta utrzymywane” oznaczają zwierzęta, które są utrzymywane przez człowieka; w przypadku zwierząt wodnych – zwierzęta akwakultury;
- 6) „akwakultura” oznacza chów zwierząt wodnych przy użyciu technik stosowanych w celu zwiększenia produkcji tych zwierząt, tak by wykraczała ona poza naturalną zdolność środowiska, o ile zwierzęta pozostają własnością co najmniej jednej osoby fizycznej lub prawnej na etapie chowu lub hodowli do momentu zbioru i włącznie z nim, z wyłączeniem zbioru lub połowu do celów spożycia przez ludzi dzikich zwierząt wodnych, które są następnie czasowo przetrzymywane przed ubojem bez karmienia;
- 7) „zwierzęta akwakultury” oznaczają zwierzęta wodne utrzymywane w warunkach akwakultury;
- 8) „zwierzęta dzikie” oznaczają zwierzęta, które nie są zwierzętami utrzymywanymi;
- 9) „drób” oznacza ptaki chowane i trzymane w niewoli:
 - a) do celów produkcji:
 - (i) mięsa;
 - (ii) jaj spożywczych;
 - (iii) innych produktów;
 - b) do celów odnowy zasobów ptaków łownych;
 - c) do celów hodowli ptaków wykorzystywanych do rodzajów produkcji, o których mowa w lit. a);
- 10) „ptaki żyjące w niewoli” oznaczają ptaki inne niż drób, utrzymywane w niewoli z innych powodów niż te, o których mowa w pkt 9, w tym ptaki

utrzymywane do celów pokazów, wyścigów, wystaw, konkursów, hodowli lub na sprzedaż;

- 11) „zwierzę domowe” oznacza zwierzę z gatunku wymienionego w załączniku I, które:
 - a) jest utrzymywane w gospodarstwie domowym, lub, w przypadku zwierząt wodnych, w niekomercyjnych akwariach ozdobnych;
 - b) jeżeli jest przemieszczane, towarzyszy w celu przemieszczenia o charakterze niekomercyjnym posiadaczowi zwierząt domowych lub osobie fizycznej działającej w jego imieniu i w porozumieniu z nim, o ile posiadacz zwierząt domowych lub osoba działająca w jego imieniu pozostaje odpowiedzialna za te zwierzęta w czasie takiego przemieszczenia o charakterze niekomercyjnym;
- 12) „posiadacz zwierząt domowych” oznacza osobę fizyczną utrzymującą zwierzę domowe;
- 13) „przemieszczenie o charakterze niekomercyjnym” oznacza przemieszczenie zwierząt domowych, z którym ani bezpośrednio, ani pośrednio nie wiąże się zysk finansowy ani przeniesienie tytułu własności i którego celem nie jest uzyskanie zysku finansowego ani przeniesienie tytułu własności;
- 14) „choroba” oznacza wystąpienie zakażeń i zarażeń pasożytami u zwierząt, spowodowane czynnikiem lub czynnikami chorobotwórczymi przenoszonymi na zwierzęta lub ludzi; chorobie mogą, ale nie muszą towarzyszyć objawy kliniczne lub patologiczne;
- 15) „choroby wpisane do wykazu” oznaczają choroby wpisane do wykazu zgodnie z art. 5 ust. 2;
- 16) „nowo występująca choroba” oznacza chorobę inną niż choroba wpisana do wykazu, która może potencjalnie spełniać kryteria dotyczące chorób wpisanych do wykazu określone w art. 6 ust. 1 lit. a) ze względu na:
 - a) pojawienie się nowej choroby w wyniku ewolucji lub zmiany istniejącego czynnika chorobotwórczego;
 - b) rozprzestrzenianie się znanej choroby na nowy obszar geograficzny lub na nową populację; lub
 - c) zdiagnozowanie po raz pierwszy nieznanego wcześniej czynnika chorobotwórczego lub choroby;
- 17) „profil choroby” oznacza kryteria dotyczące choroby, o których mowa w art. 6 ust. 1 lit. a);
- 18) „gatunek wpisany do wykazu” oznacza gatunek zwierząt lub grupę gatunków zwierząt wpisanych do wykazu zgodnie z art. 7 ust. 2 lub, w przypadku nowo występujących chorób, gatunek zwierząt lub grupę gatunków zwierząt, które

spełniają określone w art. 7 ust. 2 kryteria dotyczące gatunków wpisanych do wykazu;

- 19) „zagrożenie” oznacza czynnik chorobotwórczy w zwierzęciu lub produkcie, bądź stan zwierzęcia lub produktu, mogący powodować negatywne skutki dla zdrowia ludzi lub zwierząt;
- 20) „ryzyko” oznacza prawdopodobieństwo wystąpienia i prawdopodobną skalę biologicznych i gospodarczych konsekwencji negatywnych skutków dla zdrowia zwierząt lub dla zdrowia publicznego;
- 21) „bioasekuracja” oznacza całość środków w zakresie zarządzania i środków fizycznych mających na celu obniżenie ryzyka wprowadzenia, rozwoju i rozprzestrzeniania się chorób do następujących populacji lub miejsc, z nich i w nich:
 - a) populacja zwierząt, lub
 - b) zakład, strefa, przedział, środek transportu lub inne obiekty, pomieszczenia lub miejsca;
- 22) „podmiot” oznacza osobę fizyczną lub prawną, która odpowiada za zwierzęta i produkty, w tym posiadaczy zwierząt i przewoźników, jednak z wyłączeniem posiadaczy zwierząt domowych i lekarzy weterynarii;
- 23) „osoba zawodowo zajmująca się zwierzętami” oznacza osobę fizyczną lub prawną, która jest związana zawodowo ze zwierzętami lub produktami, inną niż podmioty lub lekarze weterynarii;
- 24) „zakład” oznacza pomieszczenia, strukturę lub środowisko, w którym utrzymywane są zwierzęta lub materiał biologiczny wykorzystywany do rozrodu, z wyjątkiem:
 - a) gospodarstw domowych, w których utrzymuje się zwierzęta domowe;
 - b) akwariów niekomercyjnych, w których utrzymuje się zwierzęta wodne;
 - c) przychodni lub klinik weterynaryjnych;
- 25) „materiał biologiczny wykorzystywany do rozrodu” oznacza:
 - a) plemniki, nasienie, oocyty i zarodki przeznaczone do sztucznego rozrodu;
 - b) jaja wylęgowe;
- 26) „produkty pochodzenia zwierzęcego” oznaczają:
 - a) żywność pochodzenia zwierzęcego, w tym miód i krew;
 - b) żywe małże, szkarłupnie, osłonice i ślimaki morskie przeznaczone do spożycia przez ludzi; oraz

- c) zwierzęta inne niż te, o których mowa w lit. b), przeznaczone do przygotowania w celu dostarczenia ich w postaci żywej konsumentowi końcowemu;
- 27) „produkty uboczne pochodzenia zwierzęcego” oznaczają całe ciała zwierząt lub ich części, produkty pochodzenia zwierzęcego lub inne produkty otrzymane ze zwierząt nieprzeznaczone do spożycia przez ludzi, z wyjątkiem materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu;
- 28) „produkty pochodne” oznaczają produkty otrzymane w wyniku przynajmniej jednej obróbki, przekształcenia lub etapu przetwarzania produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego;
- 29) „produkty” oznaczają:
 - a) materiał biologiczny wykorzystywany do rozrodu;
 - b) produkty pochodzenia zwierzęcego;
 - c) produkty uboczne pochodzenia zwierzęcego i produkty pochodne;
- 30) „kontrola urzędowa” oznacza kontrolę urzędową zdefiniowaną w art. 2 pkt 1 rozporządzenia (UE) XXX/XXX [*Publication office – Number to be added: on official controls and other official activities.*];
- 31) „status zdrowotny” oznacza status w zakresie choroby pod względem wszystkich chorób wpisanych do wykazu dla danego gatunku wpisanego do wykazu, w odniesieniu do:
 - a) zwierzęcia;
 - b) zwierząt w:
 - (i) zakładzie;
 - (ii) przedziale;
 - (iii) strefie;
 - (iv) państwie członkowskim;
 - (v) państwie lub terytorium trzecim;
- 32) „strefa” oznacza:
 - a) w przypadku zwierząt lądowych – jasno określoną część państwa członkowskiego, państwa lub terytorium trzeciego, na której znajduje się subpopulacja zwierząt o odrębnym statusie zdrowotnym w odniesieniu do danej choroby lub chorób, objęta odpowiednimi środkami nadzoru, kontroli chorób i bioasekuracji;

- b) w przypadku zwierząt wodnych – zwarty system hydrologiczny o odrębnym statusie zdrowotnym w odniesieniu do danej choroby lub chorób, stanowiący jeden z następujących obszarów:
- (i) całą zlewnię od źródła drogi wodnej do jej ujścia lub do jeziora;
 - (ii) więcej niż jedną zlewnię;
 - (iii) część zlewni od źródła drogi wodnej do bariery, która zapobiega wprowadzeniu danej choroby lub chorób;
 - (iv) część obszaru przybrzeżnego o precyzyjnie wyznaczonych granicach geograficznych;
 - (v) ujście rzeki o precyzyjnie wyznaczonych granicach geograficznych;
- 33) „zlewnia” oznacza obszar lub dorzecze, którego granice wyznaczają naturalne cechy ukształtowania terenu, takie jak wzgórza lub góry, a do której płyną wszystkie ciekі wodne;
- 34) „przedział” oznacza subpopulację zwierząt w jednym lub większej liczbie zakładów, a w przypadku zwierząt wodnych – w jednym lub większej liczbie zakładów akwakultury, objętą wspólnym systemem zarządzania bioasekuracją, o odrębnym statusie zdrowotnym w odniesieniu do danej choroby lub chorób i objętą odpowiednimi środkami nadzoru, kontroli chorób i bioasekuracji;
- 35) „kwarantanna” oznacza utrzymywanie zwierząt w izolacji pod kontrolą właściwego organu, bez bezpośredniej ani pośredniej styczności z innymi zwierzętami, tak by zapewnić nierozprzestrzenianie się chorób, podczas gdy zwierzęta podlegają obserwacji przez określony czas oraz, w stosownych przypadkach, badaniom i obróbce lub leczeniu;
- 36) „jednostka epidemiologiczna” oznacza grupę zwierząt będących w równym stopniu narażonych na kontakt z czynnikiem chorobotwórczym;
- 37) „ognisko choroby” oznacza co najmniej jeden przypadek choroby w zakładzie, gospodarstwie domowym lub w innym miejscu, w którym utrzymywane są lub znajdują się zwierzęta;
- 38) „przypadek choroby” oznacza urzędowo potwierdzone wystąpienie u żywego lub martwego zwierzęcia choroby wpisanej do wykazu lub nowo występującej choroby;
- 39) „obszar objęty ograniczeniami” oznacza strefę, w której stosuje się ograniczenia przemieszczeń pewnych zwierząt lub produktów oraz inne środki kontroli choroby, aby zapobiec rozprzestrzenianiu się danej choroby na obszary, w których nie stosuje się żadnych ograniczeń; strefa ta może, w odpowiednich przypadkach, obejmować obszary zapowietrzone lub obszary zagrożone;

- 40) „obszar zapowietrzony” oznacza strefę, w której wystąpił co najmniej jeden przypadek choroby wykryty po urzędowym potwierdzeniu ogniska choroby, oraz w której stosuje się środki kontroli choroby, aby zapobiec rozprzestrzenieniu choroby z tej strefy;
- 41) „obszar zagrożony” oznacza strefę ustanowioną po urzędowym potwierdzeniu ogniska choroby, która znajduje się wokół obszaru zapowietrzonego oraz w której stosuje się środki kontroli choroby, aby zapobiec rozprzestrzenieniu choroby z tej strefy i z obszaru zapowietrzonego;
- 42) „jaja wylęgowe” oznaczają jaja do inkubacji zniesione przez drób;
- 43) „zwierzęta kopytne” oznaczają zwierzęta wymienione w załączniku II;
- 44) „zakład zajmujący się materiałem biologicznym wykorzystywanym do rozrodu” oznacza:
- a) zakład zajmujący się pobieraniem, produkcją, przetwarzaniem i przechowywaniem materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu;
 - b) wylęgarnię;
- 45) „wylęgarnia” oznacza zakład, w którym pobiera się i przechowuje jaja oraz prowadzi się ich inkubację i wylęg w celu dostarczania:
- a) jaj przeznaczonych do inkubacji;
 - b) jednodniowych kurcząt i piskląt innych gatunków;
- 46) „przewoźnik” oznacza podmiot przewożący zwierzęta na własny rachunek lub na rachunek strony trzeciej;
- 47) „zakład odizolowany” oznacza każdy stały zakład o wyznaczonych granicach geograficznych, utworzony dobrowolnie i zatwierdzony do celów przemieszczeń, w którym zwierzęta:
- a) utrzymuje się lub hoduje na wystawy, do celów edukacyjnych, w celu zachowania gatunku lub do celów badawczych;
 - b) są zamknięte i odizolowane od otoczenia;
 - c) podlegają ścisłemu nadzorowi w zakresie zdrowia zwierząt i środkom bioasekuracji;
- 48) „zgromadzenie” oznacza gromadzenie utrzymywanych zwierząt lądowych z więcej niż jednego zakładu przez okres krótszy niż okres pobytu wymagany dla tego gatunku zwierząt;
- 49) „okres pobytu” oznacza minimalny wymagany okres przebywania zwierzęcia w zakładzie przed przemieszczeniem zwierzęcia z tego zakładu;

- 50) „IMSOC” oznacza skomputeryzowany system zarządzania informacjami określony w art. 130 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr XXX/XXX [*Publication office: Number to be added -on official controls and other official activities*];
- 51) „zakład objęty kontrolą chorób i zajmujący się żywnością pochodzącą ze zwierząt wodnych” oznacza przedsiębiorstwo spożywcze zatwierdzone zgodnie z następującymi przepisami:
- a) art. 4 rozporządzenia (WE) nr 853/2004 – do przetwarzania zwierząt akwakultury do celów spożywczych;
 - b) art. 177 niniejszego rozporządzenia – do prowadzenia uboju zwierząt wodnych do celów kontroli chorób zgodnie z częścią III tytuł II.
2. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 253 dotyczących zmian wykazu:
- a) zwierząt domowych, określonego w załączniku I;
 - b) zwierząt kopytnych, określonego w załączniku II.

Rozdział 2

Choroby wpisane do wykazu, nowo występujące choroby i gatunki wpisane do wykazu

Artykuł 5 *Wykaz chorób*

1. Ustanowione w niniejszym rozporządzeniu reguły dotyczące zapobiegania poszczególnym chorobom oraz ich kontroli stosuje się do:
- a) chorób wpisanych do wykazu;
 - b) nowo występujących chorób.
2. Komisja sporządza, w drodze aktów wykonawczych, wykaz chorób, o którym mowa w ust. 1 lit. a).

Wykaz ten obejmuje choroby, które spełniają warunki określone w lit. a) i b) niniejszego ustępu, przy uwzględnieniu określonych w art. 6 kryteriów wpisu chorób do wykazu:

- a) choroby, które mogą mieć znaczny wpływ na co najmniej jedno z poniższych:
 - (i) zdrowie publiczne;
 - (ii) produkcję rolną, produkcję akwakultury lub powiązane sektory gospodarki;

- (iii) społeczeństwo w państwach członkowskich i, w stosownych przypadkach, w państwach lub na terytoriach trzecich;
- (iv) środowisko;
- b) choroby, w przypadku których środki ograniczające ryzyko są dostępne lub można je opracować oraz środki takie są proporcjonalne do ryzyka stwarzanego przez takie choroby.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 255 ust. 2.

W należycie uzasadnionych szczególnie pilnych przypadkach związanych z chorobą stanowiącą nowe ryzyko o bardzo znacznych konsekwencjach, Komisja przyjmuje, zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 255 ust. 3, akty wykonawcze mające natychmiastowe zastosowanie.

Artykuł 6 *Kryteria wpisu chorób do wykazu*

1. Ustalając, czy choroba spełnia warunki wpisania do wykazu zgodnie z art. 5 ust. 2, Komisja bierze pod uwagę następujące kryteria:
 - a) profil choroby, który obejmuje:
 - (i) gatunki zwierząt, które zapadają na tę chorobę;
 - (ii) współczynniki zachorowalności i upadkowości dotyczące danej choroby w populacjach zwierząt;
 - (iii) odzwierzęcy charakter choroby;
 - (iv) zdolność do rozwoju oporności na leczenie;
 - (v) utrzymywanie się choroby w populacji zwierząt lub w środowisku;
 - (vi) drogi przenoszenia chorób i tempo, w jakim choroba przenosi się między zwierzętami oraz, w stosownych przypadkach, między zwierzętami a ludźmi;
 - (vii) niewystępowanie lub występowanie i rozkład choroby w Unii oraz, jeżeli choroba nie występuje w Unii, ryzyko jej wprowadzenia do Unii;
 - (viii) istnienie narzędzi diagnozowania i kontroli choroby;
 - b) wpływ choroby na:
 - (i) produkcję rolną, produkcję akwakultury lub inne części gospodarki:
 - skalę występowania choroby w Unii;
 - straty produkcji spowodowane chorobą;

- inne straty;
 - (ii) zdrowie ludzi:
 - zdolność choroby do przenoszenia się między zwierzętami i ludźmi;
 - zdolność choroby do przenoszenia się między ludźmi;
 - ciężkość postaci choroby występujących u ludzi;
 - dostępność sposobów skutecznego zapobiegania tej chorobie lub leczenia jej u ludzi;
 - (iii) dobrostan zwierząt;
 - (iv) różnorodność biologiczną i zanieczyszczenie środowiska;
 - c) potencjalną możliwość wywołania przez tę chorobę sytuacji kryzysowej oraz jej potencjalne zastosowanie do celów bioterroryzmu;
 - d) wykonalność, dostępność i skuteczność następujących środków zapobiegania chorobom i ich kontroli:
 - (i) narzędzia i możliwości diagnostyczne;
 - (ii) szczepienia;
 - (iii) leczenie;
 - (iv) środki bioasekuracji;
 - (v) ograniczenia w przemieszczaniu zwierząt i produktów;
 - (vi) ubój selektywny i usuwanie zwierząt;
 - e) skutki środków zapobiegania chorobom i ich kontroli, jeżeli chodzi o:
 - (i) koszty bezpośrednie i pośrednie dla sektorów dotkniętych chorobą oraz dla całej gospodarki;
 - (ii) ich akceptację społeczną;
 - (iii) dobrostan dotkniętych chorobą subpopulacji zwierząt utrzymywanych i dzikich;
 - (iv) środowisko i różnorodność biologiczną.
2. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 253 w sprawie zmian kryteriów określonych w ust. 1 niniejszego artykułu, aby uwzględnić postęp techniczny i naukowy oraz zmiany odpowiednich norm międzynarodowych.

Artykuł 7
Wykaz gatunków

1. Ustanowione w niniejszym rozporządzeniu reguły dotyczące poszczególnych chorób wpisanych do wykazu oraz przepisy przyjęte na podstawie niniejszego rozporządzenia stosuje się do gatunków wpisanych do wykazu.
2. Komisja ustanawia w drodze aktów wykonawczych wykaz gatunków, o którym mowa w ust. 1.

Wykaz obejmuje gatunki zwierząt lub grupy gatunków zwierząt, z którymi wiąże się znaczne ryzyko rozprzestrzeniania się określonych chorób wpisanych do wykazu, przy uwzględnieniu następujących kryteriów:

- a) podatność populacji zwierząt narażonej na ryzyko;
- b) długość okresu inkubacji i okresu zakaźności u zwierząt;
- c) zdolność tych zwierząt do przenoszenia tych chorób.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 255 ust. 2.

W należycie uzasadnionych szczególnie pilnych przypadkach związanych z chorobą stanowiącą nowe ryzyko o bardzo znacznych konsekwencjach, Komisja przyjmuje, zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 255 ust. 3, akty wykonawcze mające natychmiastowe zastosowanie.

Artykuł 8
Stosowanie reguł dotyczących zapobiegania chorobom i ich kontroli do chorób wpisanych do wykazu

1. W drodze aktów wykonawczych Komisja ustala, w jaki sposób do chorób wpisanych do wykazu stosuje się reguły dotyczące zapobiegania chorobom i ich kontroli, o których mowa w następujących literach:
 - a) choroby wpisane do wykazu podlegające regułom dotyczącym:
 - (i) świadomości chorób i gotowości na wypadek ich wystąpienia określonym w części III tytuł I oraz środków kontroli choroby określonych w części III tytuł II rozdział 1;
 - (ii) podziału na przedziały określonego w art. 37 ust. 1;
 - b) choroby wpisane do wykazu podlegające regułom dotyczącym zapobiegania chorobom i ich kontroli, dotyczącym:
 - (i) obowiązkowych programów zwalczania określonych w art. 30 ust. 1;
 - (ii) państw członkowskich i stref wolnych od choroby określonych w art. 36;
 - (iii) podziału na przedziały określonego w art. 37 ust. 2;

- (iv) środków kontroli choroby określonych w części III tytuł II rozdział 2;
- c) choroby wpisane do wykazu podlegające regułom dotyczącym zapobiegania chorobom i ich kontroli, odnośnie do:
 - (i) dobrowolnego zwalczania określonego w art. 30 ust. 2;
 - (ii) państw członkowskich i stref wolnych od choroby określonych w art. 36;
 - (iii) podziału na przedziały określonego w art. 37 ust. 2;
 - (iv) środków kontroli choroby określonych w części III tytuł II rozdział 2;
- d) choroby wpisane do wykazu podlegające regułom dotyczącym zapobiegania chorobom i ich kontroli, odnośnie do:
 - (i) przemieszczania w Unii określonego w części IV tytuł I rozdziały 3-7 i w części IV tytuł II rozdziały 2, 3 i 4;
 - (ii) wprowadzania do Unii i wywozu z Unii określonego w części V;
- e) choroby wpisane do wykazu podlegające regułom dotyczącym zapobiegania chorobom i ich kontroli, odnośnie do:
 - (i) powiadamiania i sprawozdawczości określonej w części II rozdział 1;
 - (ii) nadzoru określonego w części II rozdział 2.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 255 ust. 2.

W należycie uzasadnionych szczególnie pilnych przypadkach związanych z chorobą stanowiącą nowe ryzyko o bardzo znacznych konsekwencjach, Komisja przyjmuje, zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 255 ust. 3, akty wykonawcze mające natychmiastowe zastosowanie.

2. Przyjmując akty wykonawcze, o których mowa w ust. 1, Komisja bierze pod uwagę następujące kryteria:
- a) skalę skutków choroby dla zdrowia zwierząt i dla zdrowia publicznego, dla dobrostanu zwierząt i dla gospodarki;
 - b) chorobowość, zachorowalność i rozkład choroby w Unii;
 - c) dostępność, wykonalność i skuteczność różnych zestawów środków zapobiegania chorobom i ich kontroli przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu w odniesieniu do danej choroby.

Rozdział 3

Obowiązki w zakresie zdrowia zwierząt

SEKCJA 1

PODMIOTY, OSOBY ZAWODOWO ZAJMUJĄCE SIĘ ZWIERZĘTAMI I POSIADACZE ZWIERZĄT DOMOWYCH

Artykuł 9

Obowiązki w zakresie zdrowia zwierząt i środków bioasekuracji

1. Podmioty, osoby zawodowo zajmujące się zwierzętami i posiadacze zwierząt domowych:
 - a) są odpowiedzialni za zdrowie zwierząt utrzymywanych i produktów, za które odpowiadają;
 - b) wprowadzają odpowiednie środki bioasekuracji, biorąc pod uwagę istniejące ryzyko, aby zapewnić zdrowie tych zwierząt utrzymywanych i produktów oraz aby zapobiec wprowadzeniu, rozwojowi i namnażaniu chorób u takich zwierząt utrzymywanych lub w produktach, za które odpowiadają, a także aby zapobiec rozprzestrzenianiu się chorób pomiędzy tymi zwierzętami lub produktami lub od tych zwierząt lub produktów, chyba że jest to dozwolone do celów naukowych; środki takie są stosowne do:
 - (i) kategorii i gatunków zwierząt utrzymywanych i produktów;
 - (ii) rodzaju produkcji.
2. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 253 dotyczących środków bioasekuracji w uzupełnieniu do reguł określonych w ust. 1 lit. b) niniejszego artykułu.

Artykuł 10

Podstawowa wiedza na temat zdrowia zwierząt

1. Podmioty i osoby zawodowo zajmujące się zwierzętami zdobywają wiedzę o:
 - a) chorobach zwierząt, w tym o chorobach, które przenoszą się na ludzi;
 - b) zasadach bioasekuracji;
 - c) zależnościach między zdrowiem zwierząt, dobrostanem zwierząt i zdrowiem ludzi.
2. Zakres i poziom wiedzy wymagany zgodnie z ust. 1 zależy od:
 - a) kategorii i gatunków zwierząt utrzymywanych lub produktów, za które odpowiadają podmioty lub osoby zawodowo zajmujące się zwierzętami;

- b) rodzaju produkcji;
 - c) wykonywanych zadań.
3. Wiedzę, o której mowa w ust. 1, zdobywa się w jeden z następujących sposobów:
- a) doświadczenie zawodowe lub szkolenia;
 - b) istniejące programy w sektorze rolnictwa lub akwakultury, które dotyczą zdrowia zwierząt;
 - c) kształcenie formalne.

SEKCJA 2

LEKARZE WETERYNARII I SPECJALIŚCI DS. ZDROWIA ZWIERZĄT WODNYCH

Artykuł 11

Obowiązki lekarzy weterynarii i specjalistów ds. zdrowia zwierząt wodnych

1. Wykonując czynności wchodzące w zakres niniejszego rozporządzenia, lekarze weterynarii:
- a) wprowadzają wszystkie odpowiednie środki, aby zapobiec wprowadzaniu, rozwojowi i rozprzestrzenianiu się chorób;
 - b) zapewniają wczesne wykrywanie chorób, prowadząc diagnostykę właściwą i diagnostykę różnicową, aby wykluczyć lub potwierdzić chorobę przed rozpoczęciem leczenia objawowego;
 - c) odgrywają aktywną rolę w dziedzinie:
 - (i) zwiększania świadomości na temat zdrowia zwierząt;
 - (ii) zapobiegania chorobom;
 - (iii) wczesnego wykrywania chorób i szybkiego reagowania na nie;
 - d) współpracują z właściwymi organami, podmiotami, osobami zawodowo zajmującymi się zwierzętami i z posiadaczami zwierząt domowych w zakresie stosowania środków zapobiegania chorobom i ich kontroli przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu.
2. Specjaliści ds. zdrowia zwierząt wodnych mogą prowadzić w odniesieniu do zwierząt wodnych czynności, które w niniejszym rozporządzeniu przypisuje się lekarzom weterynarii, o ile specjaliści ci są do tego uprawnieni w świetle przepisów krajowych. W takim przypadku do tych specjalistów ds. zdrowia zwierząt wodnych stosuje się ustęp 1.
3. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 253 dotyczących kwalifikacji lekarzy weterynarii i specjalistów ds. zdrowia zwierząt wodnych wykonujących czynności objęte zakresem niniejszego rozporządzenia.

SEKCJA 3

PAŃSTWA CZŁONKOWSKIE

Artykuł 12

Obowiązki państw członkowskich

1. Aby zapewnić zdolność organu właściwego do spraw zdrowia zwierząt do wprowadzania niezbędnych i odpowiednich środków oraz do wykonywania czynności wymaganych w niniejszym rozporządzeniu, państwa członkowskie zapewniają temu organowi:
 - a) wykwalifikowany personel, obiekty, sprzęt, zasoby finansowe oraz efektywną strukturę organizacyjną obejmującą całe terytorium państwa członkowskiego;
 - b) dostęp do laboratoriów z wykwalifikowanym personelem, obiektami, sprzętem i zasobami finansowymi, aby zapewnić szybką i dokładną diagnostykę i diagnostykę różnicową chorób wpisanych do wykazu i nowo występujących chorób;
 - c) odpowiednio przeszkolonych lekarzy weterynarii biorących udział w wykonywaniu wchodzących w zakres niniejszego rozporządzenia czynności, o których mowa w art. 11.
2. Państwa członkowskie wspierają podmioty i osoby zawodowo zajmujące się zwierzętami w nabywaniu, utrzymywaniu i rozwoju podstawowej wiedzy w zakresie zdrowia zwierząt, o której mowa w art. 10, w drodze odpowiednich programów w sektorze rolnictwa lub akwakultury lub w drodze kształcenia formalnego.

Artykuł 13

Przekazanie innych czynności urzędowych przez właściwy organ

1. Właściwy organ może przekazać lekarzom weterynarii następujące czynności:
 - a) czynności w zakresie powiadamiania o chorobach i sprawozdawczości dotyczącej chorób, określone w części II rozdział 1, oraz nadzór określony w części II rozdział 2;
 - b) czynności związane z:
 - (i) świadomością chorób, gotowością na wypadek ich wystąpienia i ich kontrolą, określone w części III;
 - (ii) rejestracją, zatwierdzaniem i przemieszczeniami, określone w części IV;
 - (iii) środkami nadzwyczajnymi, określone w części VI.
2. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 253 dotyczących:
 - a) okoliczności i warunków przekazania czynności, o których mowa w ust. 1;

- b) innych czynności, które można przekazać lekarzom weterynarii, oprócz tych, które określono zgodnie z ust. 1 niniejszego artykułu, oraz okoliczności i warunków ich przekazania;
- c) minimalnych wymagań dotyczących szkolenia lekarzy weterynarii, o którym mowa w art. 12 ust. 1 lit. c).

Przyjmując te akty wykonawcze, Komisja bierze pod uwagę charakter tych zadań oraz zobowiązania międzynarodowe Unii i państw członkowskich.

Artykuł 14 *Informacje publiczne*

Jeżeli istnieją uzasadnione powody, by podejrzewać, że zwierzęta lub produkty mogą stwarzać ryzyko, właściwy organ podejmuje odpowiednie kroki, aby poinformować ogół społeczeństwa o charakterze tego ryzyka oraz o środkach, które zostały lub zostaną wprowadzone w celu zapobiegania temu ryzyku lub jego kontroli, biorąc pod uwagę charakter, powagę i rozmiar ryzyka oraz interes publiczny w uzyskaniu takich informacji.

SEKCJA 4 **LABORATORIA, PLACÓWKI ORAZ INNE OSOBY FIZYCZNE I PRAWNE ZAJMUJĄCE** **SIĘ CZYNNIKAMI CHOROBOTWÓRCZYMI, SZCZEPIONKAMI I INNYMI** **PRODUKTAMI BIOLOGICZNYMI**

Artykuł 15 *Obowiązki laboratoriów, placówek i innych jednostek zajmujących się czynnikami* *chorobotwórczymi, szczepionkami i innymi produktami biologicznymi*

1. Biorąc pod uwagę istniejące normy międzynarodowe, laboratoria, placówki oraz inne osoby fizyczne lub prawne zajmujące się czynnikami chorobotwórczymi do celów badań, edukacji, diagnostyki lub wytwarzania szczepionek i innych produktów biologicznych:
 - a) wprowadzają odpowiednie środki bioasekuracji, środki bezpieczeństwa biologicznego i środki w zakresie zabezpieczenia przed czynnikami chorobotwórczymi, aby zapobiec ich wydostaniu się, a następnie styczności ze zwierzętami poza laboratorium lub inną placówką zajmującą się czynnikami chorobotwórczymi do celów badawczych;
 - b) zapewniają, aby przemieszczanie czynników chorobotwórczych, szczepionek i innych produktów biologicznych między laboratoriami i innymi placówkami nie stwarzało ryzyka rozprzestrzeniania się chorób wpisanych do wykazu i nowo występujących chorób.
2. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 253 dotyczących środków bezpieczeństwa dla laboratoriów, placówek i innych osób fizycznych lub prawnych zajmujących się czynnikami chorobotwórczymi, szczepionkami i innymi produktami biologicznymi w odniesieniu do:

- a) środków bioasekuracji, środków bezpieczeństwa biologicznego i środków w zakresie zabezpieczenia przed czynnikami chorobotwórczymi;
- b) wymagań dotyczących przemieszczania czynników chorobotwórczych, szczepionek i innych produktów biologicznych.

CZĘŚĆ II

POWIADAMIANIE O CHOROBYCH I SPRAWOZDAWCZOŚĆ DOTYCZĄCA CHORÓB, NADZÓR, PROGRAMY ZWALCZANIA, STATUS OBSZARU WOLNEGO OD CHOROBY

Rozdział 1

Powiadamianie o chorobach i sprawozdawczość dotycząca chorób

Artykuł 16

Powiadamianie w państwach członkowskich

1. Osoby fizyczne i prawne natychmiast powiadamiają:
 - a) właściwy organ w razie wystąpienia lub podejrzenia ogniska choroby wpisanej do wykazu, o której mowa w art. 8 ust. 1 lit. e);
 - b) lekarza weterynarii o nietypowych upadkach zwierząt i o innych poważnych objawach choroby lub o niewyjaśnionym spadku wydajności zwierząt, którego powód należy zbadać, łącznie z pobraniem próbek do badań laboratoryjnych, jeżeli sytuacja tego wymaga.
2. Państwa członkowskie mogą postanowić, że powiadomienia, o których mowa w ust. 1 lit. b), kieruje się do właściwego organu.
3. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 253 dotyczących:
 - a) kryteriów, na podstawie których ustala się, czy mają miejsce okoliczności wymagające powiadomienia, o których mowa w ust. 1 lit. b) niniejszego artykułu;
 - b) szczegółowych reguł odnośnie do badania, o którym mowa w ust. 1 lit. b) niniejszego artykułu.

Artykuł 17

Powiadamianie na poziomie Unii

1. Państwa członkowskie natychmiast powiadamiają Komisję i pozostałe państwa członkowskie o ogniskach chorób wpisanych do wykazu, o których mowa w art. 8 ust. 1 lit. e), w przypadku których natychmiastowe powiadomienie jest wymagane do zapewnienia wdrożenia środków zarządzania ryzykiem we właściwym czasie, biorąc pod uwagę profil choroby.

2. Powiadomienie, o którym mowa w ust. 1, zawiera następujące informacje o ognisku choroby:
- a) czynnik chorobotwórczy i, w stosownych przypadkach, podtyp;
 - b) datę podejrzenia i potwierdzenia ogniska choroby;
 - c) miejsce wystąpienia ogniska choroby;
 - d) powiązane ogniska choroby;
 - e) zwierzęta dotknięte chorobą;
 - f) środki kontroli choroby wprowadzone w związku z ogniskiem choroby;
 - g) możliwe lub znane pochodzenie choroby wpisanej do wykazu;
 - h) zastosowane metody diagnostyczne.
3. Komisja ustala w drodze aktów wykonawczych, o których chorobach wpisanych do wykazu spośród tych, o których mowa w art. 8 ust. 1 lit. e), państwa członkowskie powiadamiają natychmiast zgodnie z ust. 1 niniejszego artykułu.
- Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 255 ust. 2.

Artykuł 18
Sprawozdawczość na poziomie Unii

1. Państwa członkowskie przekazują Komisji i pozostałym państwom członkowskim informacje o chorobach wpisanych wykazu, o których mowa w art. 8 ust. 1 lit. e), w przypadku których:
- a) nie jest wymagane natychmiastowe powiadomienie o ogniskach choroby zgodnie z art. 17 ust. 1;
 - b) wymagane jest natychmiastowe powiadomienie o ogniskach choroby zgodnie z art. 17 ust. 1, ale konieczne jest przedłożenie Komisji i pozostałym państwom członkowskim sprawozdania obejmującego dodatkowe informacje dotyczące:
 - (i) nadzoru zgodnie z regułami określonymi w akcie wykonawczym przyjętym na podstawie art. 29;
 - (ii) programu zwalczania zgodnie z regułami określonymi w akcie wykonawczym przyjętym na podstawie art. 35.
2. Sprawozdania przewidziane w ust. 1 obejmują informacje o:
- a) wykrywaniu chorób wpisanych do wykazu, o których mowa w ust. 1;
 - b) wynikach nadzoru, o ile jest on wymagany zgodnie z przepisami przyjętymi na podstawie art. 29 lit. b) ppkt (ii);

- c) wynikach nadzoru, o ile jest on wymagany zgodnie z art. 27 ust. 3 oraz z przepisami przyjętymi na podstawie art. 29 lit. b) ppkt (ii);
 - d) programach zwalczania, o ile są one wymagane zgodnie z art. 33 i zgodnie z przepisami aktu wykonawczego przyjętego na podstawie art. 35.
3. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 253 dotyczących zmiany i uzupełnienia wymagań określonych w ust. 2 niniejszego artykułu oraz dotyczących sprawozdawczości w innych kwestiach, o ile jest to konieczne dla zapewnienia skutecznego stosowania określonych w niniejszym rozporządzeniu reguł dotyczących zapobiegania chorobom i ich kontroli.

Artykuł 19

Wspólne reguły dotyczące powiadamiania i sprawozdawczości na poziomie Unii

1. Powiadamianie i sprawozdawczość na poziomie Unii, o których mowa w art. 17 ust. 1 i w art. 18 ust. 1, odbywają się w takich terminach i z taką częstotliwością, które zapewniają przejrzystość i stosowanie we właściwym czasie niezbędnych środków zarządzania ryzykiem, przy uwzględnieniu:
- a) profilu choroby;
 - b) rodzaju ogniska choroby.
2. Państwa członkowskie wprowadzają podział na regiony do celów powiadamiania i sprawozdawczości na poziomie Unii, o których mowa w art. 17 ust. 1 i art. 18 ust. 1.

Artykuł 20

Skomputeryzowany system informacyjny do celów powiadamiania i sprawozdawczości dotyczącej chorób na poziomie Unii

Komisja ustanawia skomputeryzowany system informacyjny do obsługi mechanizmów i narzędzi związanych z wymaganiami w zakresie powiadamiania i sprawozdawczości na poziomie Unii przewidzianymi w art. 17, 18 i 19.

Artykuł 21

Uprawnienia wykonawcze w zakresie powiadamiania i sprawozdawczości na poziomie Unii oraz w zakresie skomputeryzowanego systemu informacyjnego

Komisja w drodze aktów wykonawczych określa reguły dotyczące wymagań w zakresie powiadamiania i sprawozdawczości na poziomie Unii oraz dotyczące skomputeryzowanego systemu informacyjnego, o których to wymaganiach i systemie mowa jest w art. 17-20, w odniesieniu do:

- a) informacji, które państwa członkowskie mają przedstawiać w ramach powiadamiania i sprawozdawczości na poziomie Unii, o których mowa w art. 17 ust. 1 i art. 18 ust. 1;

- b) procedur tworzenia i stosowania skomputeryzowanego systemu informacyjnego, o którym mowa w art. 20, środków przejściowych dotyczących migracji danych i informacji z obecnych systemów do nowego systemu oraz jego pełnej operacyjności;
- c) formatu i struktury danych, które mają być wprowadzane do skomputeryzowanego systemu informacyjnego, o którym mowa w art. 20;
- d) terminów i częstotliwości składania powiadomień na poziomie Unii i sprawozdań na poziomie Unii, o których mowa w art. 17 ust. 1 i art. 18 ust. 1;
- e) regionów do celów powiadamiania i sprawozdawczości na poziomie Unii, o których mowa w art. 19 ust. 2.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 255 ust. 2.

Rozdział 2

Nadzór

Artykuł 22

Obowiązki podmiotów w zakresie nadzoru

W celu wykrywania obecności chorób wpisanych do wykazu i nowo występujących chorób podmioty:

- a) obserwują zdrowie i zachowanie zwierząt, za które odpowiadają;
- b) obserwują zmiany w normalnych parametrach wydajności w zakładach, u zwierząt lub materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu, za które odpowiadają, jeżeli można podejrzewać, że zmiany te zostały spowodowane chorobą wpisaną do wykazu lub nowo występującą chorobą;
- c) zwracają szczególną uwagę na nietypowe upadki zwierząt i na inne poważne objawy choroby u zwierząt, za które odpowiadają.

Artykuł 23

Kontrola zdrowia zwierząt

1. Podmioty zapewniają w zakładach, za które odpowiadają, przeprowadzenie kontroli zdrowia zwierząt przez lekarza weterynarii, jeśli to stosowne ze względu na ryzyko związane z zakładem, przy uwzględnieniu:
 - a) rodzaju zakładu;
 - b) kategorii i gatunków zwierząt utrzymywanych w zakładzie;
 - c) innego odpowiedniego nadzoru, systemów zapewniania jakości lub kontroli urzędowych, którym podlegają zwierzęta utrzymywane i dany rodzaj zakładu.

Kontrole zdrowia zwierząt odbywają się z częstotliwością proporcjonalną do ryzyka związanego z zakładem.

Można je łączyć z kontrolami prowadzonymi w innych celach.

2. Kontrole zdrowia zwierząt, o których mowa w ust. 1, mają na celu:
 - a) wykrywanie objawów wskazujących na obecność chorób wpisanych do wykazu lub nowo występujących chorób;
 - b) udzielenie podmiotowi porad w zakresie bioasekuracji oraz innych spraw dotyczących zdrowia zwierząt, stosownie do rodzaju zakładu oraz do kategorii i gatunków zwierząt utrzymywanych w zakładzie.

Artykuł 24

Przekazanie uprawnień dotyczących kontroli zdrowia zwierząt

Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 253 dotyczących:

- a) uzupełnienia:
 - (i) kryteriów określonych w art. 23 ust. 1, na podstawie których ustala się:
 - rodzaje zakładów, w których należy prowadzić kontrole zdrowia zwierząt;
 - częstotliwość takich kontroli zdrowia zwierząt;
 - (ii) wymagań określonych w art. 23 ust. 2 dotyczących treści i częstotliwości kontroli zdrowia zwierząt w poszczególnych rodzajach zakładów, aby zapewnić osiągnięcie celów kontroli zdrowia zwierząt;
- b) określenia rodzajów zakładów podlegających kontrolom zdrowia zwierząt.

Artykuł 25

Obowiązki właściwych organów w zakresie nadzoru

1. Właściwy organ prowadzi nadzór występowania chorób wpisanych do wykazu, o których mowa w art. 8 ust. 1 lit. e), oraz nowo występujących chorób.
2. Nadzór jest pomyślany w taki sposób, aby zapewnić wykrywanie we właściwym czasie chorób wpisanych do wykazu, o których mowa w art. 8 ust. 1 lit. e), oraz nowo występujących chorób w drodze zbierania, zestawiania i analizy informacji dotyczących sytuacji w zakresie choroby.
3. Właściwy organ zapewnia skuteczne i wydajne zbieranie i wykorzystywanie określonych w ust. 1 informacji pozyskanych w ramach nadzoru.

Artykuł 26
Metodyka, częstotliwość i intensywność nadzoru

Koncepcja, środki, metody diagnostyczne, częstotliwość i intensywność nadzoru, o którym mowa w art. 25 ust. 1, a także objęte nim docelowe populacje zwierząt oraz schematy pobierania próbek w ramach nadzoru są odpowiednie i proporcjonalne do celów nadzoru, przy uwzględnieniu:

- a) profilu choroby;
- b) występujących czynników ryzyka;
- c) statusu zdrowotnego w:
 - (i) państwie członkowskim, objętej nadzorem strefie lub przedziale w tym państwie członkowskim;
 - (ii) państwach członkowskich i państwach lub terytoriach trzecich, które graniczą z tym państwem członkowskim, strefą lub przedziałem w tym państwie, lub z których zwierzęta lub produkty są wprowadzane do tego państwa członkowskiego;
- d) nadzoru prowadzonego przez podmioty zgodnie z art. 22 lub prowadzonego przez inne organy publiczne.

Artykuł 27
Programy nadzoru

1. Właściwy organ prowadzi nadzór, o którym mowa w art. 25 ust. 1, w ramach programu nadzoru, jeżeli usystematyzowany nadzór jest potrzebny ze względu na:
 - a) profil choroby;
 - b) występujące czynniki ryzyka.
2. Państwa członkowskie, które ustanawiają program nadzoru zgodnie z ust. 1, informują o tym Komisję i pozostałe państwa członkowskie.
3. Państwa członkowskie, które realizują program nadzoru zgodnie z ust. 1, składają Komisji regularne sprawozdania z wyników tego programu nadzoru.

Artykuł 28
Przekazanie uprawnień

Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 253 dotyczących:

- a) koncepcji, środków, metod diagnostycznych, częstotliwości i intensywności nadzoru, objętych nim docelowych populacji zwierząt oraz schematów pobierania próbek w ramach nadzoru, o których to kwestiach mowa jest w art. 26;

- b) kryteriów urzędowego potwierdzania i definicji przypadków chorób wpisanych do wykazu, o których mowa w art. 8 ust. 1 lit. e), oraz, w stosownych przypadkach, nowo występujących chorób;
- c) wymagań dotyczących programów nadzoru przewidzianych w art. 27 ust. 1 w odniesieniu do:
 - (i) treści programów nadzoru;
 - (ii) informacji, które należy podać w zgłoszeniu programu nadzoru zgodnie z art. 27 ust. 2 oraz w regularnych sprawozdaniach zgodnie z art. 27 ust. 3;
 - (iii) okresu stosowania programów nadzoru.

Artykuł 29 *Uprawnienia wykonawcze*

Komisja w drodze aktów wykonawczych określa wymagania dotyczące nadzoru i programów nadzoru, o których mowa w art. 26 i 27 oraz w przepisach przyjętych na podstawie art. 28, w odniesieniu do:

- a) ustalenia, które spośród chorób wpisanych do wykazu, o których mowa w art. 8 ust. 1 lit. e), mają podlegać programom nadzoru;
- b) formatu i procedury:
 - (i) zgłaszania programów nadzoru do wiadomości Komisji i pozostałych państw członkowskich;
 - (ii) składania Komisji sprawozdań z wyników nadzoru.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 255 ust. 2.

Rozdział 3 ***Programy zwalczania***

Artykuł 30 *Obowiązkowe i dobrowolne programy zwalczania*

1. Państwa członkowskie, których całe terytorium, strefy lub przedziały nie są wolne od co najmniej jednej z chorób wpisanych do wykazu, o których mowa w art. 8 ust. 1 lit. b), bądź też państwa członkowskie, co do których nie wiadomo, czy są wolne od tych chorób:
 - a) ustanawiają program mający na celu zwalczanie tej choroby wpisanej do wykazu lub wykazanie, że są od niej wolne, który to program należy prowadzić w populacjach zwierząt zapadających na tę chorobę i który obejmuje

odpowiednie części terytorium tego państwa lub jego odpowiednie strefy lub przedziały („obowiązkowy program zwalczania”)

- b) przedkładają Komisji do zatwierdzenia projekt obowiązkowego programu zwalczania.
2. Jeżeli państwa członkowskie, które nie są wolne od co najmniej jednej z chorób wpisanych do wykazu, o których mowa w art. 8 ust. 1 lit. c), lub państwa członkowskie, co do których nie wiadomo, czy są wolne od tych chorób, postanawiają ustanowić program mający na celu zwalczenie tej choroby wpisanej do wykazu, który to program ma być prowadzony w populacjach zwierząt zapadających na tę chorobę, i obejmuje odpowiednie części terytorium tego państwa, jego strefy lub przedziały („dobrowolny program zwalczania”), przedkładają Komisji ten program do zatwierdzenia.
3. Komisja w drodze aktów wykonawczych zatwierdza:
- a) projekty obowiązkowych programów zwalczania, przedłożonych jej do zatwierdzenia zgodnie z ust. 1;
 - b) projekty dobrowolnych programów zwalczania, przedłożonych jej do zatwierdzenia zgodnie z ust. 2.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 255 ust. 2.

W należycie uzasadnionych szczególnie pilnych przypadkach związanych z chorobą wpisaną do wykazu, która stanowi ryzyko o bardzo znacznych konsekwencjach, Komisja przyjmuje, zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 255 ust. 3, akty wykonawcze mające natychmiastowe zastosowanie, określone w lit. a) niniejszego ustępu.

W razie potrzeby Komisja może w drodze aktów wykonawczych zmieniać lub kończyć programy zwalczania zatwierdzone zgodnie z lit. a) i b). Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 255 ust. 2.

4. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 253 dotyczących:
- a) celów obowiązkowych i dobrowolnych programów zwalczania, stosowanych w nich strategii kontroli choroby oraz celów pośrednich tych programów;
 - b) odstępstw od wymogu przedkładania do zatwierdzenia obowiązkowych i dobrowolnych programów zwalczania, przewidzianego w ust. 1 lit. b) i w ust. 2 niniejszego artykułu, o ile takie zatwierdzenie nie jest konieczne ze względu na to, że przyjęto reguły dotyczące tych programów zgodnie z art. 31 ust. 2, art. 34 ust. 2 i art. 35;
 - c) informacji, które państwa członkowskie mają przekazywać Komisji i pozostałym państwom członkowskim w odniesieniu do przewidzianych w lit.

- b) odstępstw od wymogu zatwierdzenia obowiązkowych i dobrowolnych programów zwalczania.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 253 dotyczących zmiany lub zakończenia obowiązywania reguł przyjętych na podstawie lit. b) niniejszego ustępu.

Artykuł 31

Środki w ramach obowiązkowych i dobrowolnych programów zwalczania

1. Obowiązkowe i dobrowolne programy zwalczania powinny obejmować przynajmniej następujące środki:
 - a) środki kontroli choroby mające na celu zwalczenie czynnika chorobotwórczego w zakładach, przedziałach i strefach, w których występuje choroba, oraz zapobieganie ponownym zakażeniom;
 - b) nadzór prowadzony zgodnie z regułami określonymi w art. 26-29 w celu wykazania:
 - (i) skuteczności środków kontroli choroby, o których mowa w lit. a);
 - (ii) wolności od choroby wpisanej do wykazu;
 - c) środki kontroli choroby wprowadzane w przypadku dodatnich wyników nadzoru.
2. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 253 dotyczących:
 - a) środków kontroli choroby, o których mowa w ust. 1 lit. a);
 - b) środków kontroli choroby wprowadzanych w celu uniknięcia ponownego zakażenia daną chorobą docelowej populacji zwierząt w zakładach, strefach i przedziałach;
 - c) koncepcji, środków, metod diagnostycznych, częstotliwości i intensywności nadzoru, objętych nim docelowych populacji zwierząt oraz schematów pobierania próbek w ramach nadzoru, jak przewidziano w art. 26;
 - d) środków kontroli choroby wprowadzanych w przypadku dodatnich wyników nadzoru w odniesieniu do choroby wpisanej do wykazu, jak określono w ust. 1 lit. c);
 - e) szczepień.

Artykuł 32

Treść wniosków dotyczących obowiązkowych i dobrowolnych programów zwalczania

We wnioskach dotyczących obowiązkowych i dobrowolnych programów zwalczania przedkładanych Komisji do zatwierdzenia zgodnie z art. 30 ust. 1 i 2 państwa członkowskie zawierają następujące informacje:

- a) opis sytuacji epidemiologicznej choroby wpisanej do wykazu objętej obowiązkowym lub dobrowolnym programem zwalczania;
- b) opis i wytyczenie granic obszaru geograficznego i administracyjnego objętego obowiązkowym lub dobrowolnym programem zwalczania;
- c) opis środków kontroli choroby w ramach obowiązkowego lub dobrowolnego programu zwalczania, o których mowa w art. 31 ust. 1 i w przepisach przyjętych na podstawie art. 31 ust. 2;
- d) szacowany czas trwania obowiązkowego lub dobrowolnego programu zwalczania;
- e) cele pośrednie i strategie kontroli choroby w ramach obowiązkowego lub dobrowolnego programu zwalczania;
- f) analizę szacowanych kosztów i korzyści obowiązkowego lub dobrowolnego programu zwalczania.

Artykuł 33

Sprawozdawczość

Państwa członkowskie realizujące obowiązkowy lub dobrowolny program zwalczania składają Komisji:

- a) regularne sprawozdania okresowe, przy pomocy których monitoruje się wykonanie określonych w art. 32 lit. e) celów pośrednich obowiązkowych lub dobrowolnych programów będących w trakcie realizacji;
- b) sprawozdanie końcowe po zakończeniu programu.

Artykuł 34

Okres stosowania programów zwalczania

1. Obowiązkowe i dobrowolne programy zwalczania stosuje się do czasu, gdy:
 - a) zostaną spełnione warunki ubiegania się o status obszaru wolnego od choroby dla terytorium państwa członkowskiego lub strefy, jak określono w art. 36 ust. 1, bądź dla przedziału, jak określono w art. 37 ust. 1;
 - b) w przypadku dobrowolnych programów zwalczania, nie można spełnić warunków ubiegania się o status obszaru wolnego od choroby, a program ten nie realizuje już swoich celów; w takim przypadku właściwy organ lub Komisja odwołuje ten program zgodnie z procedurą, według której został on ustanowiony.

2. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 253 dotyczących uzupełnienia i zmiany wymagań określonych w ust. 1 niniejszego artykułu w odniesieniu do okresu stosowania obowiązkowych i dobrowolnych programów zwalczania.

Artykuł 35 *Uprawnienia wykonawcze*

Komisja w drodze aktów wykonawczych określa wymagania dotyczące informacji, formatu i procedury w odniesieniu do przepisów ustanowionych w art. 30-33 w sprawie:

- a) przedstawiania do zatwierdzenia projektów obowiązkowych i dobrowolnych programów zwalczania;
- b) wskaźników skuteczności działania;
- c) przedkładania Komisji i innym państwom członkowskim sprawozdań z wyników realizacji obowiązkowych lub dobrowolnych programów zwalczania.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 255 ust. 2.

Rozdział 4 ***Status obszaru wolnego od choroby***

Artykuł 36 *Państwa członkowskie i strefy wolne od choroby*

1. Państwo członkowskie może wystąpić do Komisji z wnioskiem o zatwierdzenie statusu obszaru wolnego od choroby w odniesieniu do jednej lub większej liczby chorób wpisanych do wykazu, o których mowa w art. 8 ust. 1 lit. b) i c), dla całego terytorium lub dla jednej lub większej liczby stref w tym państwie członkowskim, o ile spełniony jest co najmniej jeden z następujących warunków:
 - a) na całym terytorium państwa członkowskiego, w odpowiedniej strefie lub w strefach objętych wnioskiem nie występuje żaden z gatunków wpisanych do wykazu w odniesieniu do choroby objętej wnioskiem o status obszaru wolnego od choroby;
 - b) wiadomo, że czynnik chorobotwórczy nie jest zdolny do przetrwania na całym terytorium państwa członkowskiego, w strefie lub w strefach objętych wnioskiem;
 - c) w przypadku chorób wpisanych do wykazu przenoszonych wyłącznie przez wektory, na całym terytorium państwa członkowskiego, w strefie lub w strefach objętych wnioskiem nie występuje żaden z wektorów lub wiadomo, że żaden z wektorów nie jest zdolny do przetrwania na obszarze objętym wnioskiem;

- d) wolność od choroby wpisanej do wykazu wykazano przy pomocy:
 - (i) programu zwalczania zgodnego z regułami określonymi w art. 31 ust. 1 oraz z przepisami przyjętymi na podstawie art. 31 ust. 2; lub
 - (ii) danych historycznych i danych z nadzoru.
- 2. Wnioski państw członkowskich w sprawie statusu obszaru wolnego od choroby zawierają dowody spełnienia określonych w ust. 1 warunków uzyskania tego statusu.
- 3. Komisja w drodze aktu wykonawczego zatwierdza, po wprowadzeniu niezbędnych poprawek, wnioski państw członkowskich w sprawie statusu wolnego od choroby, o ile spełnione są warunki określone w ust. 1 i 2.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 255 ust. 2.

Artykuł 37 *Przedziały*

- 1. Jeżeli na terytorium państwa członkowskiego występują ogniska jednej lub większej liczby chorób wpisanych do wykazu, państwo to może wystąpić do Komisji o uznanie dla danego przedziału statusu obszaru wolnego od choroby w odniesieniu do chorób wpisanych do wykazu, o których mowa w art. 8 ust. 1 lit. a), oraz o ochronę takiego statusu tego przedziału, o ile:
 - a) na poziomie przedziału można skutecznie zapobiegać wprowadzeniu chorób wpisanych do wykazu, przy uwzględnieniu profilu choroby;
 - b) przedział objęty wnioskiem podlega jednemu wspólnemu systemowi zarządzania bioasekuracją, aby zapewnić wszystkim zakładom wchodzącym w jego skład status wolny od choroby;
 - c) przedział objęty wnioskiem został zatwierdzony przez właściwy organ do celów przemieszczeń zwierząt i uzyskiwanych z nich produktów zgodnie z:
 - (i) art. 94 i 95 w przypadku przedziałów utrzymujących zwierzęta lądowe i uzyskane z nich produkty;
 - (ii) art. 181 i 182 w przypadku przedziałów utrzymujących zwierzęta akwakultury i uzyskane z nich produkty.
- 2. Państwo członkowskie może wystąpić do Komisji o uznanie dla danego przedziału statusu obszaru wolnego od choroby w odniesieniu do chorób wpisanych do wykazu, o których mowa w art. 8 ust. 1 lit. b) i c), o ile:
 - a) na poziomie przedziału można skutecznie zapobiegać wprowadzeniu chorób wpisanych do wykazu, przy uwzględnieniu profilu choroby;
 - b) spełniony jest co najmniej jeden z następujących warunków:
 - (i) warunki określone w art. 36 ust. 1 lit. a)-d);

- (ii) zakłady w danym przedziale rozpoczęły lub wznowiły działalność i ustanowiły wspólny system zarządzania bioasekuracją, aby zapewnić wolność przedziału od choroby;
 - c) podmioty kontrolujące zakłady lub przedział mają wspólny system zarządzania bioasekuracją, który gwarantuje utrzymanie w danym przedziale statusu obszaru wolnego od choroby;
 - d) przedział objęty wnioskiem został zatwierdzony przez właściwy organ do celów przemieszczeń zwierząt i uzyskiwanych z nich produktów zgodnie z:
 - (i) art. 94 i 95 w przypadku przedziałów utrzymujących zwierzęta lądowe i uzyskane z nich produkty;
 - (ii) art. 181 i 182 w przypadku przedziałów utrzymujących zwierzęta akwakultury i uzyskane z nich produkty.
3. Wnioski państw członkowskich o uznanie dla przedziałów statusu obszaru wolnego od choroby zgodnie z ust. 1 i 2 zawierają dowody spełnienia warunków określonych w tych ustępach.
4. Komisja w drodze aktów wykonawczych uznaje dla przedziałów status obszaru wolnego od choroby, po wprowadzeniu niezbędnych poprawek, o ile spełnione są warunki, o których mowa w ust. 1 lub 2 i 3.
- Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 255 ust. 2.
5. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 253 dotyczących:
- a) wymagań, na podstawie których uznaje się dla przedziałów status obszaru wolnego od choroby, jak określono w ust. 1 i 2 niniejszego artykułu, przy uwzględnieniu profilu chorób wpisanych do wykazu, o których mowa w art. 8 ust. 1 lit. a), b) i c); wymagania te dotyczą co najmniej następujących kwestii:
 - (i) nadzoru i innych dowodów niezbędnych do potwierdzenia wolności od choroby;
 - (ii) środków bioasekuracji;
 - b) szczegółowych reguł zatwierdzania przez właściwy organ statusu obszaru wolnego od choroby dla przedziałów, jak przewidziano w ust. 1 i 2 niniejszego artykułu;
 - c) przedziałów, które są położone na terytorium więcej niż jednego państwa członkowskiego.

Artykuł 38

Wykazy stref lub przedziałów wolnych od choroby

Każde państwo członkowskie tworzy i prowadzi aktualizowany wykaz:

- a) terytoriów lub stref wolnych od choroby, o których mowa w art. 36 ust. 1;
- b) przedziałów o statusie obszaru wolnego od choroby, o których mowa w art. 37 ust. 1 i 2.

Państwa członkowskie podają te wykazy do wiadomości publicznej.

Artykuł 39

Przekazanie uprawnień dotyczących statusu obszaru wolnego od choroby państw członkowskich i stref

Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 253 dotyczących:

- a) szczegółowych reguł przyznania statusu obszaru wolnego od choroby państwom członkowskim i strefom, przy uwzględnieniu różnych profili choroby, w zakresie:
 - (i) kryteriów, według których państwa członkowskie uzasadniają swoje oświadczenie o niewystępowaniu żadnego z gatunków wpisanych do wykazu lub o tym, że żaden z nich nie jest zdolny do przetrwania, oraz dotyczących dowodów wymaganych do uzasadnienia takich oświadczeń, o których mowa w art. 36 ust. 1 lit. a);
 - (ii) kryteriów, według których uzasadnia się oświadczenie, iż czynnik chorobotwórczy lub wektor nie jest w zdolny do przetrwania, oraz dowodów wymaganych do poparcia takich oświadczeń, o których mowa w art. 36 ust. 1 lit. b) i c);
 - (iii) kryteriów, według których ustala się wolność od choroby, o której mowa w art. 36 ust. 1 lit. d);
 - (iv) nadzoru i innych dowodów niezbędnych do potwierdzenia wolności od choroby;
 - (v) środków bioasekuracji;
 - (vi) ograniczeń i warunków dotyczących szczepień w państwach członkowskich i w położonych w nich strefach wolnych od choroby;
 - (vii) ustanowienia stref oddzielających strefy wolne od choroby lub strefy objęte programem zwalczania od obszarów objętych ograniczeniami („stref buforowych”);
 - (viii) stref, które są położone na terytorium więcej niż jednego państwa członkowskiego.
- b) odstępstw od wymogu zatwierdzenia przez Komisję statusu obszaru wolnego od choroby dla jednej lub większej liczby chorób wpisanych do wykazu, o których mowa w art. 8 ust. 1 lit. b) i c), jak określono w art. 36 ust. 1, jeżeli takie zatwierdzenie nie jest konieczne ze względu na określenie szczegółowych reguł

dotyczących statusu obszaru wolnego od choroby w drodze przepisów przyjętych na podstawie lit. a) niniejszego artykułu;

- c) informacji, które państwa członkowskie mają przekazywać Komisji i pozostałym państwom członkowskim w celu uzasadnienia oświadczeń o statusie obszaru wolnego od choroby, w przypadku gdy nie przyjęto aktu wykonawczego zgodnie z art. 36 ust. 3, jak przewidziano w lit. b) niniejszego artykułu.

Artykuł 40 *Uprawnienia wykonawcze*

Komisja w drodze aktów wykonawczych ustanawia wymogi statusu obszaru wolnego od choroby dla terytoriów, stref i przedziałów, w odniesieniu do przepisów art. 36, 37 i 38 oraz przepisów aktów delegowanych przyjętych na podstawie art. 39, dotyczące:

- a) ustalenia, w przypadku których spośród chorób wpisanych do wykazu, o których mowa w art. 8 ust. 1 lit. a), b) i c), można ustanawiać przedziały wolne od choroby zgodnie z art. 37;
- b) wymagań dotyczących przekazywanych informacji, formatu i procedur w odniesieniu do:
 - (i) wniosków w sprawie statusu obszaru wolnego od choroby całych terytoriów państw członkowskich lub ich stref i przedziałów;
 - (ii) wymiany informacji między państwami członkowskimi i Komisją w sprawie wolnych od choroby państw członkowskich lub ich stref i przedziałów.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 255 ust. 2.

Artykuł 41 *Utrzymanie statusu obszaru wolnego od choroby*

1. Państwa członkowskie utrzymują status obszaru wolnego od choroby swoich terytoriów, stref lub przedziałów wyłącznie wtedy, gdy:
 - a) nadal spełnione są warunki statusu obszaru wolnego od choroby określone w art. 36 ust. 1, art. 37 ust. 1 i 2 oraz w przepisach przyjętych na podstawie ust. 3 niniejszego artykułu oraz na podstawie art. 39;
 - b) przy uwzględnieniu wymagań określonych w art. 26, prowadzi się nadzór w celu sprawdzenia, czy terytorium, strefa lub przedział pozostają wolne od choroby wpisanej do wykazu, w odniesieniu do której zatwierdzono lub uznano ich status obszaru wolnego od choroby;
 - c) stosuje się ograniczenia przemieszczeń zwierząt oraz, w stosownych przypadkach, uzyskanych z nich produktów, z gatunków wpisanych do wykazu w odniesieniu do choroby wpisanej do wykazu, dla której zatwierdzono lub

uznano status obszaru wolnego od choroby, do terytorium, strefy lub przedziału, zgodnie z przepisami części IV i V;

- d) stosuje się inne środki bioasekuracji, aby zapobiec wprowadzeniu choroby wpisanej do wykazu, w odniesieniu do której zatwierdzono lub uznano status obszaru wolnego od choroby.
- 2. Państwo członkowskie natychmiast powiadamia Komisję, jeżeli warunki utrzymania statusu obszaru wolnego od choroby, o których mowa w ust. 1, nie mają już zastosowania.
 - 3. Komisja jest uprawniona do przyjęcia zgodnie z art. 253 aktów delegowanych w sprawie następujących warunków utrzymania statusu obszaru wolnego od choroby:
 - a) nadzoru, o którym mowa w ust. 1 lit. b);
 - b) środków bioasekuracji, o których mowa w ust. 1 lit. c).

Artykuł 42

Zawieszenie, cofnięcie i przywrócenie statusu obszaru wolnego od choroby

- 1. Jeżeli państwo członkowskie ma powody, by podejrzewać, że naruszono jeden z warunków utrzymania statusu obszaru wolnego od choroby dla państwa członkowskiego, jego strefy lub przedziału, to państwo członkowskie natychmiast:
 - a) zawiesza przemieszczenia gatunków wpisanych do wykazu w odniesieniu do choroby wpisanej do wykazu, dla której zatwierdzono lub uznano status obszaru wolnego od choroby, do innych państw członkowskich, stref lub przedziałów o wyższym statusie zdrowotnym w odniesieniu do tej choroby wpisanej do wykazu;
 - b) tam, gdzie jest to istotne dla zapobiegania rozprzestrzenieniu choroby wpisanej do wykazu, w odniesieniu do której zatwierdzono lub uznano status obszaru wolnego od choroby, stosuje środki kontroli choroby określone w części III tytuł II.
- 2. Środki określone w ust. 1 znosi się, jeżeli dalsze dochodzenie potwierdzi, że:
 - a) podejrzewane naruszenie nie miało miejsca; lub
 - b) podejrzewane naruszenie nie miało znaczących skutków, a państwo członkowskie może zagwarantować, że warunki utrzymania jego statusu obszaru wolnego od choroby są znowu spełnione.
- 3. Jeżeli dalsze dochodzenie przeprowadzone przez państwo członkowskie wykaże z dużym prawdopodobieństwem, że wystąpił przypadek choroby wpisanej do wykazu, w odniesieniu do której państwo to otrzymało status obszaru wolnego od choroby, lub też nastąpiło inne znaczące naruszenie warunków utrzymania statusu obszaru wolnego od choroby, to państwo członkowskie natychmiast powiadamia Komisję.

4. Po uzyskaniu informacji od państwa członkowskiego, o którym mowa w ust. 3 niniejszego artykułu, że nie są już spełnione warunki utrzymania statusu obszaru wolnego od choroby, Komisja w drodze aktu wykonawczego cofa zatwierdzenie statusu obszaru wolnego od choroby dla państwa członkowskiego lub strefy, przyznanego zgodnie z art. 36 ust. 3, lub uznanie statusu obszaru wolnego od choroby dla przedziału, przyznanego zgodnie z art. 37 ust. 4.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 255 ust. 2.

W należycie uzasadnionych nadzwyczaj pilnych przypadkach, gdy choroba wpisana do wykazu, o której mowa w ust. 3 niniejszego artykułu, rozprzestrzenia się szybko, stwarzając ryzyko bardzo znacznych konsekwencji dla zdrowia zwierząt lub dla zdrowia publicznego, dla gospodarki lub dla społeczeństwa, Komisja przyjmuje, zgodnie z procedurą określoną w art. 255 ust. 3, akty wykonawcze mające natychmiastowe zastosowanie.

5. Komisja jest uprawniona do przyjęcia zgodnie z art. 253 aktów delegowanych w sprawie przepisów dotyczących zawieszania, cofnięcia i przywrócenia statusu obszaru wolnego od choroby, o których mowa w ust. 1 i 2 niniejszego artykułu.

CZEŚĆ III

ŚWIADOMOŚĆ CHORÓB, GOTOWOŚĆ NA WYPADEK ICH WYSTĄPIENIA I ICH KONTROLA

TYTUŁ I

Świadomość chorób i gotowość na wypadek ich wystąpienia

Rozdział 1

Plany awaryjne i ćwiczenia symulacyjne

Artykuł 43

Plany awaryjne

1. Państwa członkowskie opracowują i aktualizują plany awaryjne oraz, w razie potrzeby, szczegółowe instrukcje określające środki wprowadzane w państwie członkowskim w razie wystąpienia przypadku lub ogniska choroby wpisanej do wykazu, o której mowa w art. 8 ust. 1 lit. a), lub nowo występujących chorób, aby zapewnić wysoki poziom świadomości chorób, gotowości i szybkiego reagowania.
2. Plany awaryjne, oraz w stosownych przypadkach szczegółowe instrukcje, obejmują co najmniej następujące kwestie:
 - a) ustanowienie struktury dowodzenia we właściwym organie oraz w innych organach publicznych, aby zapewnić szybkość i skuteczność procesu podejmowania decyzji na szczeblu państwa członkowskiego, na szczeblu regionalnym i lokalnym;
 - b) ramy współpracy między właściwym organem i innymi zaangażowanymi organami publicznymi, aby zapewnić spójne i skoordynowane prowadzenie działań;
 - c) dostęp do:
 - (i) obiektów;
 - (ii) laboratoriów;
 - (iii) sprzętu;
 - (iv) personelu;
 - (v) funduszy nadzwyczajnych;
 - (vi) innych odpowiednich materiałów i zasobów niezbędnych do szybkiego i efektywnego zwalczania chorób wpisanych do wykazu, o których mowa w art. 8 ust. 1 lit. a), lub nowo występujących chorób;

- d) dostępność następujących ośrodków i grup posiadających niezbędną wiedzę specjalistyczną, które wspierają właściwy organ:
 - (i) w pełni funkcjonujący centralny ośrodek kontroli choroby;
 - (ii) regionalne i lokalne ośrodki kontroli choroby, stosownie do sytuacji administracyjnej i geograficznej państw członkowskich;
 - (iii) operacyjne grupy ekspertów;
- e) wdrażanie środków kontroli choroby przewidzianych w tytule II rozdział 1 w odniesieniu do chorób wpisanych do wykazu, o których mowa w art. 8 ust. 1 lit. a), i do nowo występujących chorób;
- f) w stosownych przypadkach, przepisy dotyczące szczepień interwencyjnych;
- g) zasady wytyczania granic geograficznych obszarów objętych ograniczeniami ustanowionych przez właściwy organ zgodnie z art. 64 ust. 1;
- h) w stosownych przypadkach, koordynację z sąsiednimi państwami członkowskimi oraz z sąsiednimi państwami i terytoriami trzecimi.

Artykuł 44

Przekazanie uprawnień i uprawnienia wykonawcze dotyczące planów awaryjnych

1. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 253 dotyczących szczegółowych wymagań i warunków dotyczących planów awaryjnych określonych w art. 43 ust. 1 oraz w celu uzupełnienia wymagań określonych w art. 43 ust. 2, przy uwzględnieniu:
 - a) celów planów awaryjnych w zakresie zapewnienia wysokiego poziomu świadomości choroby, gotowości na jej wystąpienie i szybkiego reagowania;
 - b) profilu choroby w przypadku chorób wpisanych do wykazu, o których mowa w art. 8 ust. 1 lit. a);
 - c) nowej wiedzy na temat narzędzi kontroli choroby oraz rozwoju tych narzędzi.
2. Komisja w drodze aktów wykonawczych określa wymagania dotyczące praktycznego wdrażania w państwach członkowskich planów awaryjnych, o których mowa w art. 43 ust. 1, w zakresie:
 - a) kwestii, o których mowa w art. 43 ust. 2 lit. a) i c)-h);
 - b) innych operacyjnych aspektów planów awaryjnych w państwach członkowskich;
 - c) szczegółowych wymagań i warunków dotyczących praktycznego wdrażania aktów delegowanych przyjętych na podstawie ust. 1 niniejszego artykułu.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 255 ust. 2.

Artykuł 45
Ćwiczenia symulacyjne

1. Właściwy organ zapewnia regularne przeprowadzanie ćwiczeń symulacyjnych związanych z planami awaryjnymi, o których mowa w art. 43 ust. 1, aby:
 - a) zapewnić w danym państwie członkowskim wysoki poziom świadomości choroby, gotowości na jej wystąpienie i szybkiego reagowania;
 - b) sprawdzić funkcjonalność tych planów awaryjnych.
2. Tam, gdzie jest to wykonalne i właściwe, ćwiczenia symulacyjne prowadzi się w ścisłej współpracy z właściwymi organami sąsiednich państw członkowskich oraz sąsiednich państw i terytoriów trzecich.
3. Państwa członkowskie udostępniają na wniosek Komisji i pozostałych państw członkowskich sprawozdanie z głównych wyników ćwiczeń symulacyjnych.
4. W stosownych i koniecznych przypadkach Komisja, w drodze aktów wykonawczych, określa przepisy dotyczące praktycznej realizacji ćwiczeń symulacyjnych w państwach członkowskich, w odniesieniu do:
 - a) częstotliwości, treści i formy ćwiczeń symulacyjnych;
 - b) ćwiczeń symulacyjnych obejmujących więcej niż jedną chorobę wpisaną do wykazu, o której mowa w art. 8 ust. 1 lit. a);
 - c) współpracy między państwami członkowskimi oraz z państwami i terytoriami trzecimi.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 255 ust. 2.

Rozdział 2
Stosowanie weterynaryjnych produktów leczniczych do celów
zapobiegania chorobom i ich kontroli

Artykuł 46

Stosowanie weterynaryjnych produktów leczniczych do celów zapobiegania chorobom i ich kontroli

1. Państwa członkowskie mogą wprowadzić środki dotyczące stosowania weterynaryjnych produktów leczniczych w przypadku chorób wpisanych do wykazu, aby zapewnić jak najskuteczniejsze zapobieganie tym chorobom i ich kontrolę, o ile środki te są zgodne z regułami dotyczącymi stosowania weterynaryjnych produktów leczniczych ustanowionymi w aktach delegowanych przyjętych na podstawie art. 47.

Środki te mogą obejmować:

 - a) zakazy i ograniczenia stosowania weterynaryjnych produktów leczniczych;

- b) obowiązkowe stosowanie weterynaryjnych produktów leczniczych.
2. Ustalając, czy i jak stosować weterynaryjne produkty lecznicze oraz środki zapobiegania chorobom i ich kontroli w przypadku danej choroby wpisanej do wykazu, państwa członkowskie biorą pod uwagę następujące kryteria:
- a) profil choroby;
 - b) rozmieszczenie choroby wpisanej do wykazu:
 - (i) w państwie członkowskim;
 - (ii) w Unii;
 - (iii) w stosownych przypadkach, w sąsiednich państwach i terytoriach trzecich;
 - (iv) w państwach i terytoriach trzecich, z których przywozi się zwierzęta i produkty do Unii;
 - c) dostępność i skuteczność weterynaryjnych produktów leczniczych oraz związane z nimi ryzyko;
 - d) dostępność testów diagnostycznych do wykrywania zakażeń u zwierząt leczonych weterynaryjnymi produktami leczniczymi;
 - e) gospodarcze oraz społeczne skutki stosowania weterynaryjnych produktów leczniczych oraz jego skutki dla dobrostanu zwierząt i dla środowiska w porównaniu z innymi dostępnymi strategiami zapobiegania chorobom i ich kontroli.
3. Dla ochrony zdrowia zwierząt i zdrowia publicznego państwa członkowskie wprowadzają odpowiednie środki zapobiegawcze dotyczące stosowania weterynaryjnych produktów leczniczych do celów badań naukowych lub do celów rozwoju i testowania tych produktów w warunkach kontrolowanych.

Artykuł 47

Przekazanie uprawnień dotyczących stosowania weterynaryjnych produktów leczniczych

1. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 253 dotyczących:
- a) zakazów i ograniczeń stosowania weterynaryjnych produktów leczniczych;
 - b) szczególnych warunków stosowania weterynaryjnych produktów leczniczych w odniesieniu do poszczególnych chorób wpisanych do wykazu;
 - c) obowiązkowego stosowania weterynaryjnych produktów leczniczych;
 - d) środków ograniczających ryzyko w celu zapobiegania rozprzestrzenianiu się chorób wpisanych do wykazu za pośrednictwem zwierząt leczonych

weterynaryjnymi produktami leczniczymi lub produktów otrzymanych z takich zwierząt;

- e) nadzoru po zastosowaniu szczepionek i innych weterynaryjnych produktów leczniczych w przypadku poszczególnych chorób wpisanych do wykazu.
- 2. Ustanawiając reguły, o których mowa w ust. 1, Komisja uwzględnia kryteria określone w art. 46 ust. 2.
- 3. Jeżeli w przypadkach nowego ryzyka wymaga tego szczególnie pilna potrzeba, procedura przewidziana w art. 254 ma zastosowanie do przepisów przyjętych na podstawie ust. 1 niniejszego artykułu.

Rozdział 3

Banki antygenów, szczepionek i odczynników diagnostycznych

Artykuł 48

Ustanowienie unijnych banków antygenów, szczepionek i odczynników diagnostycznych

- 1. W przypadku chorób wpisanych do wykazu, o których mowa w art. 8 ust. 1 lit. a), w przypadku których szczepienia nie są zakazane aktem delegowanym przyjętym na podstawie art. 47 ust. 1, Komisja może ustanowić banki antygenów, szczepionek i odczynników diagnostycznych oraz odpowiadać za zarządzanie tymi bankami, w celu przechowywania i wymiany zapasów co najmniej jednego z następujących produktów biologicznych:
 - a) antygeny;
 - b) szczepionki;
 - c) zapasy szczepu macierzystego szczepionek;
 - d) odczynniki diagnostyczne.
- 2. Komisja zapewnia, aby unijne banki antygenów, szczepionek i odczynników diagnostycznych, o których mowa w ust. 1:
 - a) przechowywały dostateczne zapasy odpowiednich rodzajów antygenów, szczepionek, zapasów szczepu macierzystego szczepionek i odczynników diagnostycznych dla danej choroby wpisanej do wykazu, biorąc pod uwagę potrzeby państw członkowskich oszacowane w ramach planów awaryjnych, o których mowa w art. 43 ust. 1;
 - b) otrzymywały regularne dostawy i w odpowiednich terminach wymieniały zapasy antygenów, szczepionek, zapasy szczepu macierzystego szczepionek i odczynników diagnostycznych;
 - c) były prowadzone i przemieszczane zgodnie z odpowiednimi normami bioasekuracji, bezpieczeństwa biologicznego i środków w zakresie

zabezpieczenia przed czynnikami chorobotwórczymi, jak określono w art. 15 ust. 1 oraz w aktach delegowanych przyjętych na podstawie art. 15 ust. 2.

3. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 253 dotyczących:
 - a) zarządzania zapasami unijnych banków antygenów, szczepionek i odczynników diagnostycznych, przechowywania i wymiany tych zapasów, jak określono w ust. 1 i 2;
 - b) wymagań w zakresie środków bioasekuracji, bezpieczeństwa biologicznego i środków w zakresie zabezpieczenia przed czynnikami chorobotwórczymi, określonych w art. 15 ust. 1 oraz w aktach delegowanych przyjętych na podstawie art. 15 ust. 2.

Artykuł 49

Dostęp do unijnych banków antygenów, szczepionek i odczynników diagnostycznych

1. Komisja zapewnia na wniosek dostawę produktów biologicznych, o których mowa w art. 48 ust. 1, z unijnych banków antygenów, szczepionek i odczynników diagnostycznych, o ile zapasy te są dostępne, do:
 - a) państw członkowskich;
 - b) państw i terytoriów trzecich, o ile dostawa ta jest przeznaczona w pierwszym rzędzie do celów zapobiegania rozprzestrzenieniu się choroby do Unii.
2. W razie ograniczonej dostępności zapasów Komisja ustala kolejność dostępu, o którym mowa w ust. 1, biorąc pod uwagę:
 - a) okoliczności choroby, w związku z którymi złożono wniosek o dostęp;
 - b) istnienie krajowego banku antygenów, szczepionek i odczynników diagnostycznych w państwie członkowskim, państwie lub terytorium trzecim, które złożyło wniosek;
 - c) istnienie unijnych środków w zakresie obowiązkowych szczepień określonych w aktach delegowanych przyjętych na podstawie art. 47 ust. 1.

Artykuł 50

Uprawnienia wykonawcze dotyczące unijnych banków antygenów, szczepionek i odczynników diagnostycznych

Komisja ustanawia w drodze aktów wykonawczych reguły dotyczące unijnych banków antygenów, szczepionek i odczynników diagnostycznych, określając w odniesieniu do produktów biologicznych, o których mowa w art. 48 ust. 1:

- a) te z produktów biologicznych, które mają znaleźć się w unijnych bankach antygenów, szczepionek i odczynników diagnostycznych, oraz odnośne choroby wpisane do wykazu, o których mowa w art. 8 ust. 1 lit. a);

- b) rodzaje produktów biologicznych, które mają znaleźć się w unijnych bankach antygenów, szczepionek i odczynników diagnostycznych, oraz ilości tych produktów dla każdej z chorób wpisanych do wykazu, o których mowa w art. 8 ust. 1 lit. a), a które objęte są działalnością danego banku;
- c) wymagania dotyczące zaopatrywania w te produkty biologiczne, ich przechowywania i wymiany;
- d) dostawy tych produktów biologicznych z unijnych banków antygenów, szczepionek i odczynników diagnostycznych do państw członkowskich oraz do państw i terytoriów trzecich;
- e) wymagania proceduralne i techniczne dotyczące umieszczania tych produktów biologicznych w unijnych bankach antygenów, szczepionek i odczynników diagnostycznych oraz wymagania proceduralne i techniczne dotyczące ubiegania się o dostęp do tych banków.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 255 ust. 2.

W należycie uzasadnionych szczególnie pilnych przypadkach związanych z chorobą wpisaną do wykazu, o której mowa w art. 8 ust. 1 lit. a), stanowiącą ryzyko o bardzo znacznych konsekwencjach, Komisja przyjmuje, zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 255 ust. 3, akty wykonawcze mające natychmiastowe zastosowanie.

Artykuł 51

Poufność informacji dotyczących unijnych banków antygenów, szczepionek i odczynników diagnostycznych

Są uważane za niejawne i nie podlegają publikacji informacje dotyczące ilości i podtypów produktów biologicznych, o których mowa w art. 48 ust. 1, przechowywanych w unijnych bankach antygenów, szczepionek i odczynników diagnostycznych.

Artykuł 52

Krajowe banki antygenów, szczepionek i odczynników diagnostycznych

1. Państwa członkowskie, które ustanowiły krajowe banki antygenów, szczepionek i odczynników diagnostycznych dla chorób wpisanych do wykazu, o których mowa w art. 8 ust. 1 lit. a), a które są objęte działalnością unijnych banków antygenów, szczepionek i odczynników diagnostycznych, zapewniają, aby ich krajowe banki antygenów, szczepionek i odczynników diagnostycznych spełniały wymagania dotyczące bioasekuracji, bezpieczeństwa biologicznego i środków w zakresie zabezpieczenia przed czynnikami chorobotwórczymi określone w art. 15 ust. 1 lit. a) oraz w aktach delegowanych przyjętych na podstawie art. 15 ust. 2 oraz art. 48 ust. 3 lit. b).
2. Państwa członkowskie przekazują Komisji i pozostałym państwom członkowskim aktualne informacje o:

- a) istnieniu lub utworzeniu krajowych banków antygenów, szczepionek i odczynników diagnostycznych, o których mowa w ust. 1;
 - b) rodzajach antygenów, szczepionek, zapasów szczepów macierzystych szczepionek i rodzajach odczynników diagnostycznych oraz o ich ilościach w takich bankach;
 - c) jakichkolwiek zmianach w ich funkcjonowaniu.
3. Komisja może w drodze aktów wykonawczych ustanowić reguły określające treść informacji, o których mowa w ust. 2 niniejszego artykułu, oraz częstotliwość i format ich przekazywania.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 255 ust. 2.

TYTUŁ II

Środki kontroli choroby

Rozdział 1

Choroby wpisane do wykazu, o których mowa w art. 8 ust. 1 lit. a)

SEKCJA 1

ŚRODKI KONTROLI CHOROBY WPROWADZANE W RAZIE PODEJRZENIA CHOROBY WPISANEJ DO WYKAZU U ZWIERZĄT UTRZYMYWANYCH

Artykuł 53

Obowiązki podmiotów, osób zawodowo zajmujących się zwierzętami i posiadaczy zwierząt domowych

1. W razie podejrzenia u zwierząt utrzymywanych choroby wpisanej do wykazu, o której mowa w art. 8 ust. 1 lit. a), oprócz powiadomienia właściwego organu i lekarzy weterynarii o objawach lub podejrzeniu choroby zgodnie z art. 16 ust. 1, do czasu wprowadzenia środków kontroli choroby przez właściwy organ zgodnie z art. 54 ust. 1 i art. 55 ust. 1, osoby zawodowo zajmujące się zwierzętami, podmioty i posiadacze zwierząt domowych wprowadzają odpowiednie środki kontroli choroby określone w art. 55 ust. 1 lit. c), d) i e), aby zapobiec rozprzestrzenieniu się tej choroby wpisanej do wykazu z dotkniętych nią zwierząt, zakładów i miejsc, za które te podmioty i osoby odpowiadają, na inne zwierzęta lub na ludzi.
2. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 253 dotyczących szczegółowych reguł uzupełniania środków kontroli choroby wprowadzanych przez podmioty, osoby zawodowo zajmujące się zwierzętami i posiadacze zwierząt domowych, które to środki określono w ust. 1 niniejszego artykułu.

Artykuł 54

Dochodzenie prowadzone przez właściwy organ w razie podejrzenia choroby wpisanej do wykazu

1. W razie podejrzenia u zwierząt utrzymywanych choroby wpisanej do wykazu, o której mowa w art. 8 ust. 1 lit. a), właściwy organ niezwłocznie wszczyna dochodzenie w celu potwierdzenia lub wykluczenia obecności tej choroby wpisanej do wykazu.
2. Do celów dochodzenia, o którym mowa w ust. 1, właściwy organ, w stosownych przypadkach, zapewnia, aby urzędowi lekarze weterynarii:
 - a) przeprowadzili badanie przedmiotowe reprezentatywnej próby zwierząt utrzymywanych z gatunków wpisanych do wykazu w odniesieniu do danej choroby wpisanej do wykazu;
 - b) pobrali odpowiednie próbki od tych zwierząt utrzymywanych z gatunków wpisanych do wykazu oraz inne próbki do badań laboratoryjnych w laboratoriach wyznaczonych do tego celu przez właściwy organ;
 - c) przeprowadzili badanie laboratoryjne w celu potwierdzenia lub wykluczenia obecności danej choroby wpisanej do wykazu.
3. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 253 dotyczących szczegółowych reguł uzupełniających reguły w sprawie dochodzenia prowadzonego przez właściwy organ, określone w ust. 1 niniejszego artykułu.

Artykuł 55

Wstępne środki kontroli choroby wprowadzane przez właściwy organ

1. W razie podejrzenia u zwierząt utrzymywanych choroby wpisanej do wykazu, o której mowa w art. 8 ust. 1 lit. a), właściwy organ wprowadza następujące wstępne środki kontroli choroby do czasu uzyskania wyników dochodzenia, o którym mowa w art. 54 ust. 1, oraz do czasu wprowadzenia środków kontroli choroby zgodnie z art. 61 ust. 1:
 - a) obejmuje urzędowym nadzorem zakład, gospodarstwo domowe, przedsiębiorstwo spożywcze lub paszowe, zakład produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego lub jakiegokolwiek inne miejsce, w którym występuje podejrzenie choroby;
 - b) sporządza spis:
 - (i) zwierząt utrzymywanych w zakładzie, gospodarstwie domowym, przedsiębiorstwie spożywczym lub paszowym, zakładzie produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego lub w innym miejscu;
 - (ii) produktów w zakładzie, gospodarstwie domowym, przedsiębiorstwie spożywczym lub paszowym, zakładzie produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego lub w innym miejscu, o ile jest to istotne z punktu widzenia rozprzestrzeniania się tej choroby wpisanej do wykazu;

- c) stosuje odpowiednie środki bioasekuracji, aby zapobiec rozprzestrzenieniu się czynnika powodującego tę chorobę wpisaną do wykazu na inne zwierzęta lub na ludzi;
 - d) jeżeli może to zapobiec dalszemu rozprzestrzenianiu się czynnika chorobotwórczego, trzyma w izolacji zwierzęta utrzymywane z gatunków wpisanych do wykazu w odniesieniu do danej choroby wpisanej do wykazu i zapobiega styczności tych zwierząt ze zwierzętami dzikimi;
 - e) ogranicza przemieszczenia zwierząt utrzymywanych, produktów oraz, w stosownych przypadkach ludzi, pojazdów i przedmiotów lub innych środków, za pośrednictwem których czynnik chorobotwórczy mógłby rozprzestrzenić się do lub z zakładów, gospodarstw domowych, zakładów przedsiębiorstw spożywczych i paszowych, zakładów produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego oraz innych miejsc, w których podejrzewa się tę chorobę wpisaną do wykazu, w zakresie niezbędnym do zapobiegania rozprzestrzenianiu się choroby wpisanej do wykazu;
 - f) biorąc pod uwagę środki kontroli choroby określone w sekcji 4, wprowadza inne niezbędne środki kontroli choroby dotyczące:
 - (i) objęcia dochodzeniem prowadzonym przez właściwy organ, określonym w art. 54 ust. 1, i środkami kontroli choroby określonymi w niniejszym ustępie w lit. a)-d), innych zakładów, ich jednostek epidemiologicznych, gospodarstw domowych, przedsiębiorstw spożywczych i paszowych lub zakładów produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego;
 - (ii) ustanowienia tymczasowych obszarów objętych ograniczeniami, stosownych do profilu choroby;
 - g) wszczyna dochodzenie epidemiologiczne przewidziane w art. 57 ust. 1.
2. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 253 dotyczących szczegółowych reguł w uzupełnieniu do ust. 1 niniejszego artykułu w odniesieniu do konkretnych i szczegółowych środków kontroli choroby wprowadzanych w zależności od choroby wpisanej do wykazu, o której mowa w art. 8 ust. 1 lit. a), przy uwzględnieniu ryzyka związanego z:
- a) gatunkiem lub kategorią zwierząt;
 - b) rodzajem produkcji.

Artykuł 56

Przegląd i rozszerzenie wstępnych środków kontroli choroby

Środki kontroli choroby przewidziane w art. 55 ust. 1 podlegają:

- a) przeglądowi właściwego organu, w stosownych przypadkach, w związku z ustaleniami w ramach:
 - (i) dochodzenia przewidzianego w art. 54 ust. 1;

- (ii) dochodzenia epidemiologicznego przewidzianego w art. 57 ust. 1;
- b) w razie potrzeby, rozszerzeniu na inne miejsca, jak określono w art. 55 ust. 1 lit. e).

SEKCJA 2

DOCHODZENIE EPIDEMIOLOGICZNE

Artykuł 57

Dochodzenie epidemiologiczne

1. Właściwy organ przeprowadza dochodzenie epidemiologiczne w razie podejrzenia lub potwierdzenia u zwierząt choroby wpisanej do wykazu, o której mowa w art. 8 ust. 1 lit. a).
2. Celem dochodzenia epidemiologicznego, o którym mowa w ust. 1, jest:
 - a) ustalenie prawdopodobnego pochodzenia choroby wpisanej do wykazu oraz sposobów jej rozprzestrzeniania się;
 - b) obliczenie, od jakiego czasu prawdopodobnie występuje choroba wpisana do wykazu;
 - c) ustalenie zakładów i ich jednostek epidemiologicznych, gospodarstw domowych, przedsiębiorstw spożywczych lub paszowych, zakładów produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego lub innych miejsc, które miały styczność z chorobą, a znajdujące się w nich zwierzęta z gatunków wpisanych do wykazu w odniesieniu do podejrzewanej choroby wpisanej do wykazu mogły zostać zakażone, zarażone pasożytami lub zanieczyszczone;
 - d) uzyskanie informacji o przemieszczeniach zwierząt utrzymywanych, osób, produktów, pojazdów, przedmiotów lub innych środków, za pośrednictwem których mogło dojść do rozprzestrzeniania się czynnika chorobotwórczego w stosownym okresie poprzedzającym powiadomienie o podejrzeniu lub potwierdzeniu choroby wpisanej do wykazu;
 - e) uzyskanie informacji o prawdopodobnym rozprzestrzenieniu się choroby wpisanej do wykazu w otaczającym środowisku, w tym o obecności i rozmieszczeniu wektorów choroby.

SEKCJA 3

POTWIERDZENIE CHOROBY U ZWIERZĄT UTRZYMANYCH

Artykuł 58

Urzędowe potwierdzenie przez właściwy organ chorób wpisanych do wykazu, o których mowa w art. 8 ust. 1 lit. a)

1. Właściwy organ dokonuje urzędowego potwierdzenia choroby wpisanej do wykazu, o której mowa w art. 8 ust. 1 lit. a), w oparciu o następujące informacje:

- a) wyniki badań przedmiotowych i laboratoryjnych, o których mowa w art. 54 ust. 2;
 - b) dochodzenie epidemiologiczne przewidziane w art. 57 ust. 1;
 - c) inne dostępne dane epidemiologiczne.
2. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 253 dotyczących wymagań, które należy spełnić, aby dokonać urzędowego potwierdzenia, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu.

Artykuł 59

Zniesienie wstępnych środków kontroli choroby w razie wykluczenia obecności choroby wpisanej do wykazu

Właściwy organ stosuje wstępne środki kontroli choroby przewidziane w art. 55 ust. 1 i w art. 56, dopóki nie zostanie wykluczona obecność chorób wpisanych do wykazu, o których mowa w art. 8 ust. 1 lit. a), na podstawie informacji, o których mowa w art. 58 ust. 1 lub w przepisach przyjętych na podstawie art. 58 ust. 2.

SEKCJA 4

ŚRODKI KONTROLI CHOROBY WPROWADZANE W RAZIE POTWIERDZENIA CHOROBY U ZWIERZĄT UTRZYMYWANYCH

Artykuł 60

Natychmiastowe środki kontroli choroby wprowadzane przez właściwy organ

W razie urzędowego potwierdzenia u zwierząt utrzymywanych, zgodnie z art. 58 ust. 1, ogniska choroby wpisanej do wykazu, o której mowa w art. 8 ust. 1 lit. a), właściwy organ natychmiast:

- a) urzędowo uznaje za objęty zakażeniem tą chorobą wpisaną do wykazu dany zakład, gospodarstwo domowe, przedsiębiorstwo spożywcze lub paszowe, zakład produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego lub inne miejsce;
- b) ustanawia obszar objęty ograniczeniami, stosownie do tej choroby wpisanej do wykazu;
- c) wdraża plan awaryjny, o którym mowa w art. 43 ust. 1, aby zapewnić pełną koordynację środków kontroli choroby.

Artykuł 61

Zakłady i inne miejsca dotknięte chorobą

1. W razie wystąpienia ogniska choroby wpisanej do wykazu, o której mowa w art. 8 ust. 1 lit. a) u zwierząt utrzymywanych w zakładzie, gospodarstwie domowym, przedsiębiorstwie spożywczym lub paszowym, zakładzie produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego lub w innym miejscu, właściwy organ niezwłocznie

wprowadza co najmniej jeden z następujących środków kontroli choroby, aby zapobiec dalszemu rozprzestrzenianiu się tej choroby wpisanej do wykazu:

- a) ograniczenia przemieszczeń osób, zwierząt, produktów, pojazdów lub innych przedmiotów lub substancji, które mogą być zanieczyszczone i przyczyniać się do rozprzestrzeniania się choroby wpisanej do wykazu;
- b) uśmiercanie i usunięcie lub ubój zwierząt, które mogą być zanieczyszczone i przyczyniać się do rozprzestrzeniania się choroby wpisanej do wykazu;
- c) zniszczenie, przetworzenie, przekształcenie lub obróbka produktów, paszy lub innych substancji lub obróbka sprzętu, środków transportu, roślin lub produktów roślinnych bądź wody, które mogą być zanieczyszczone, tam gdzie jest to właściwe, aby zapewnić zniszczenie wszystkich czynników chorobotwórczych lub ich wektorów;
- d) szczepienia lub leczenie zwierząt utrzymywanych przy użyciu innych weterynaryjnych produktów leczniczych zgodnie z art. 46 ust. 1 oraz z aktami delegowanymi przyjętymi na podstawie art. 47 ust. 1;
- e) izolacja, kwarantanna lub obróbka zwierząt lub produktów, które mogą być zanieczyszczone i przyczyniać się do rozprzestrzeniania się choroby wpisanej do wykazu;
- f) oczyszczanie, odkażanie, dezynsekcja i deratyzacja lub inne niezbędne środki bioasekuracji, które należy zastosować w dotkniętym chorobą zakładzie, gospodarstwie domowym, przedsiębiorstwie spożywczym lub paszowym, zakładzie produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego lub w innych miejscach, aby ograniczyć do minimum ryzyko rozprzestrzeniania się choroby wpisanej do wykazu;
- g) pobranie dostatecznej liczby odpowiednich próbek niezbędnych do przeprowadzenia dochodzenia epidemiologicznego, o którym mowa w art. 57 ust. 1;
- h) badanie laboratoryjne próbek.

2. Ustalając, które środki kontroli choroby należy wprowadzić w danym przypadku, właściwy organ bierze pod uwagę:

- a) profil choroby;
- b) rodzaj produkcji i jednostki epidemiologiczne w dotkniętym chorobą zakładzie, gospodarstwie domowym, przedsiębiorstwie spożywczym lub paszowym, zakładzie produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego lub w innym miejscu.

3. Właściwy organ pozwala na ponowne umieszczenie zwierząt w zakładzie, gospodarstwie domowym lub w innym miejscu wyłącznie wtedy, gdy:

- a) pomyślnie wdrożono wszystkie odpowiednie środki kontroli choroby i przeprowadzono badania laboratoryjne, o których mowa w ust. 1;

- b) upłynęła odpowiednia ilość czasu, aby zapobiec ponownemu zanieczyszczeniu dotkniętego chorobą zakładu, gospodarstwa domowego, przedsiębiorstwa spożywczego lub paszowego, zakładu produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego oraz innego miejsca chorobą wpisaną do wykazu, o której ognisku jest mowa w ust. 1.

Artykuł 62

Zakłady i miejsca powiązane epidemiologicznie

1. Właściwy organ rozszerza środki kontroli choroby określone w art. 61 ust. 1 na inne zakłady, ich jednostki epidemiologiczne, gospodarstwa domowe, przedsiębiorstwa spożywcze lub paszowe lub zakłady produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego, inne miejsca lub środki transportu, w przypadku których na podstawie dochodzenia epidemiologicznego przewidzianego w art. 57 ust. 1, wyników badań przedmiotowych i laboratoryjnych lub innych danych epidemiologicznych można podejrzewać, że choroba wpisana do wykazu, o której mowa w art. 8 ust. 1 lit. a), a w związku z którą wprowadzono takie środki, rozprzestrzeniła się do nich, z nich, lub za ich pośrednictwem.
2. Jeżeli dochodzenie epidemiologiczne, o którym mowa w art. 57 ust. 1, wykaże, że prawdopodobnym miejscem pochodzenia choroby wpisanej do wykazu, o której mowa w art. 8 ust. 1 lit. a), jest inne państwo członkowskie lub też prawdopodobnie ta choroba wpisana do wykazu rozprzestrzeniła się do innego państwa członkowskiego, właściwy organ informuje to państwo członkowskie.
3. W przypadkach, o których mowa w ust. 2, właściwe organy różnych państw członkowskich współpracują w ramach dalszego dochodzenia epidemiologicznego oraz przy stosowaniu środków kontroli choroby.

Artykuł 63

Przekazanie uprawnień dotyczących środków kontroli choroby w dotkniętych chorobą i powiązanych epidemiologicznie zakładach i miejscach

Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 253 w sprawie szczegółowych reguł dotyczących środków kontroli choroby, które mają być wprowadzane przez właściwe organy zgodnie z art. 61 i 62 w dotkniętych chorobą i powiązanych epidemiologicznie zakładach, przedsiębiorstwach spożywczych i paszowych lub w zakładach produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego i w innych miejscach w odniesieniu do chorób wpisanych do wykazu, o których mowa w art. 8 ust. 1 lit. a).

Te szczegółowe reguły obejmują następujące kwestie:

- a) warunki i wymagania dotyczące środków kontroli choroby określonych w art. 61 ust. 1 lit. a)-e);
- b) procedury dotyczące przewidzianego w art. 61 ust. 1 lit. f) oczyszczania, odkażania, dezynsekcji i deratyzacji, we właściwych przypadkach regulujące stosowanie w tych celach produktów biobójczych;

- c) warunki i wymagania dotyczące pobierania próbek i badań laboratoryjnych określonych w art. 61 ust. 1 lit. g)-h);
- d) szczegółowe warunki i wymagania dotyczące ponownego umieszczania zwierząt, o którym mowa w art. 61 ust. 3;
- e) niezbędne środki kontroli choroby określone w art. 62, które wprowadza się w powiązanych epidemiologicznie zakładach, miejscach i środkach transportu.

Artykuł 64

Ustanawianie przez właściwy organ obszarów objętych ograniczeniami

1. W stosownych przypadkach właściwy organ ustanawia obszar objęty ograniczeniami wokół dotkniętego chorobą zakładu, gospodarstwa domowego, przedsiębiorstwa spożywczego lub paszowego, zakładu produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego lub wokół innego miejsca, w którym u zwierząt utrzymywanych wystąpiło ognisko choroby wpisanej do wykazu, o której mowa w art. 8 ust. 1 lit. a), uwzględniając:
 - a) profil choroby;
 - b) położenie geograficzne obszarów objętych ograniczeniami;
 - c) czynniki ekologiczne i hydrologiczne na obszarach objętych ograniczeniami;
 - d) warunki meteorologiczne;
 - e) obecność, rozmieszczenie i typy wektorów na obszarach objętych ograniczeniami;
 - f) wyniki dochodzenia epidemiologicznego, o którym mowa w art. 57 ust. 1, wyniki innych przeprowadzonych badań oraz dane epidemiologiczne;
 - g) wyniki badań laboratoryjnych;
 - h) zastosowane środki kontroli choroby.

Obszar objęty ograniczeniami obejmuje, w stosownych przypadkach, obszar zapowietrzony i obszar zagrożony o określonym rozmiarze i konfiguracji.
2. Właściwy organ stale ocenia i analizuje sytuację oraz, gdy jest to stosowne w celu zapobiegania rozprzestrzenianiu się choroby wpisanej do wykazu, o której mowa w art. 8 ust. 1 lit. a), podejmuje następujące działania:
 - a) dostosowuje granice obszarów objętych ograniczeniami;
 - b) ustanawia dodatkowe obszary objęte ograniczeniami.
3. Jeżeli obszary objęte ograniczeniami są położone na terytorium więcej niż jednego państwa członkowskiego, właściwe organy tych państw członkowskich współpracują przy ustanawianiu obszarów objętych ograniczeniami, o których mowa w ust. 1.

4. Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 253 w sprawie szczegółowych reguł dotyczących ustanawiania i zmiany obszarów objętych ograniczeniami, w tym obszarów zapowietrzonych i zagrożonych.

Artykuł 65

Środki kontroli choroby w obszarze objętym ograniczeniami

1. Właściwy organ wprowadza w obszarze objętym ograniczeniami co najmniej jeden z następujących środków kontroli choroby w celu zapobiegania dalszemu rozprzestrzenianiu się choroby wpisanej do wykazu, o której mowa w art. 8 ust. 1 lit. a):
- a) ustalenie zakładów, gospodarstw domowych, przedsiębiorstw spożywczych lub paszowych, zakładów produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego lub innych miejsc, w których znajdują się zwierzęta utrzymywane z gatunków wpisanych do wykazu w odniesieniu do tej choroby wpisanej do wykazu;
 - b) wizyty w zakładach, gospodarstwach domowych, przedsiębiorstwach spożywczych lub paszowych, zakładach produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego lub innych miejscach, w których utrzymuje się zwierzęta z gatunków wpisanych do wykazu w odniesieniu do tej choroby wpisanej do wykazu, oraz, w razie potrzeby, badania, pobieranie próbek i badania laboratoryjne próbek;
 - c) wprowadzenie warunków dotyczących przemieszczania osób, zwierząt, produktów, paszy, pojazdów bądź innych przedmiotów lub substancji, które mogą być zanieczyszczone lub przyczyniać się do rozprzestrzeniania się tej choroby wpisanej do wykazu na obszarach objętych ograniczeniami lub z tych obszarów, a także wprowadzenie warunków dotyczących transportu przez te obszary;
 - d) wymagania w zakresie bioasekuracji dotyczące:
 - (i) produkcji, przetwarzania i dystrybucji produktów pochodzenia zwierzęcego;
 - (ii) gromadzenia i usuwania produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego;
 - (iii) sztucznego unasienniania;
 - e) szczepienia i leczenie zwierząt utrzymywanych przy użyciu innych weterynaryjnych produktów leczniczych zgodnie z art. 46 ust. 1 oraz z aktami delegowanymi przyjętymi na podstawie art. 47 ust. 1;
 - f) oczyszczanie, odkażanie, dezynsekcja i deratyzacja;
 - g) wyznaczenie lub w stosownych przypadkach zatwierdzenie zakładu przedsiębiorstwa spożywczego do celów prowadzenia uboju zwierząt lub obróbki produktów pochodzenia zwierzęcego pochodzących z obszarów objętych ograniczeniami;

- h) wymagania dotyczące identyfikacji i identyfikowalności przemieszczeń zwierząt, materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu lub produktów pochodzenia zwierzęcego;
 - i) inne niezbędne środki bioasekuracji i środki ograniczające ryzyko w celu zmniejszenia do minimum ryzyka rozprzestrzeniania się danej choroby wpisanej do wykazu.
- 2. Właściwy organ wprowadza wszystkie niezbędne środki, aby w pełni poinformować osoby na obszarach objętych ograniczeniami o obowiązujących ograniczeniach i o charakterze środków kontroli choroby.
 - 3. Ustalając, które spośród środków kontroli choroby określonych w ust. 1 należy wprowadzić, właściwy organ bierze pod uwagę:
 - a) profil choroby;
 - b) rodzaje produkcji;
 - c) wykonalność, dostępność i skuteczność tych środków kontroli choroby.

Artykuł 66

Obowiązki podmiotów na obszarach objętych ograniczeniami

- 1. Podmioty utrzymujące zwierzęta i produkty na obszarach objętych ograniczeniami, o których mowa w art. 64 ust. 1, powiadamiają właściwy organ o każdym zamierzonym przemieszczeniu zwierząt utrzymywanych i produktów w obrębie obszaru objętego ograniczeniami lub poza ten obszar.
- 2. Podmioty przemieszczają zwierzęta utrzymywane i produkty wyłącznie zgodnie z instrukcjami właściwego organu.

Artykuł 67

Przekazanie uprawnień dotyczących środków kontroli choroby na obszarach objętych ograniczeniami

Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 253 w sprawie szczegółowych reguł dotyczących określonych w art. 65 ust. 1 środków kontroli choroby, które należy wprowadzać w obszarze objętym ograniczeniami dla każdej z chorób wpisanych do wykazu, o których mowa w art. 8 ust. 1 lit. a).

Te szczegółowe reguły obejmują następujące kwestie:

- a) warunki i wymagania dotyczące środków kontroli choroby określonych w art. 65 ust. 1 lit. a), c), d), e), g), h) i i);
- b) procedury dotyczące przewidzianego w art. 65 ust. 1 lit. f) oczyszczania, odkażania, dezynsekcji i deratyzacji, we właściwych przypadkach regulujące stosowanie w tych celach produktów biobójczych;

- c) konieczny nadzór, który należy prowadzić po zastosowaniu środków kontroli choroby, oraz badania laboratoryjne określone w art. 65 ust. 1 lit. b);
- d) inne szczególne środki kontroli choroby w celu ograniczenia rozprzestrzeniania się poszczególnych chorób wpisanych do wykazu, o których mowa w art. 8 ust. 1 lit. a).

Artykuł 68

Utrzymywanie środków kontroli choroby na obszarach objętych ograniczeniami oraz akty delegowane

1. Właściwy organ stosuje określone w niniejszej sekcji środki kontroli choroby do czasu, gdy:
 - a) zostaną wykonane środki kontroli choroby stosowne do choroby wpisanej do wykazu, o której mowa w art. 8 ust. 1 lit. a), w związku z którą zastosowano ograniczenia;
 - b) przeprowadzono ostateczne oczyszczanie, odkażanie, dezynsekcję i deratyzację stosownie do:
 - (i) choroby wpisanej do wykazu, o której mowa w art. 8 ust. 1 lit. a), w odniesieniu do której zastosowano środki kontroli;
 - (ii) dotkniętych chorobą gatunków zwierząt utrzymywanych;
 - (iii) rodzaju produkcji;
 - c) w obszarze objętym ograniczeniami przeprowadzono odpowiedni nadzór stosownie do choroby wpisanej do wykazu, o której mowa w art. 8 ust. 1 lit. a), w odniesieniu do której zastosowano środki kontroli choroby oraz stosownie do rodzaju zakładu lub miejsca, a w ramach tego nadzoru potwierdzono zwalczenie tej choroby wpisanej do wykazu.
2. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 253 w sprawie szczegółowych reguł dotyczących środków kontroli choroby wprowadzanych przez właściwy organ, jak przewidziano w ust. 1 niniejszego artykułu, w odniesieniu do:
 - a) procedur ostatecznego oczyszczania, odkażania, dezynsekcji i deratyzacji oraz, we właściwych przypadkach, stosowania do tych celów produktów biobójczych;
 - b) koncepcji, środków, metod, częstotliwości i intensywności nadzoru, objętych nim docelowych populacji zwierząt oraz schematów pobierania próbek w ramach nadzoru w celu odzyskania statusu obszaru wolnego od choroby po wystąpieniu ogniska choroby;
 - c) ponownego umieszczania zwierząt na obszarach objętych ograniczeniami po zakończeniu wdrażania środków kontroli choroby określonych w ust. 1 niniejszego artykułu, przy uwzględnieniu warunków ponownego umieszczania zwierząt określonych w art. 61 ust. 3;

- d) innych środków kontroli choroby niezbędnych do odzyskania statusu obszaru wolnego od choroby.

Artykuł 69
Szczepienia interwencyjne

1. Jeżeli jest to istotne ze względu na skuteczność kontroli choroby wpisanej do wykazu, o której mowa w art. 8 ust. 1 lit. a), w odniesieniu do której zastosowano środki kontroli choroby w związku z wystąpieniem jej ogniska, właściwy organ może:
 - a) sporządzić plan szczepień;
 - b) ustanowić obszary szczepień.
2. Podejmując decyzje w sprawie planu szczepień i ustanowienia obszarów szczepień, o których mowa w ust. 1, właściwy organ uwzględnia:
 - a) wymagania dotyczące szczepień interwencyjnych określone w planach awaryjnych, o których mowa w art. 43 ust. 1;
 - b) wymagania dotyczące stosowania szczepionek określone w art. 46 ust. 1 oraz w aktach delegowanych przyjętych na podstawie art. 47 ust. 1.
3. Obszary szczepień, o których mowa w ust. 1 lit. b) niniejszego artykułu, spełniają wymagania środków ograniczających ryzyko w celu zapobiegania rozprzestrzenianiu się chorób wpisanych do wykazu oraz wymagania dotyczące nadzoru określone w aktach delegowanych przyjętych zgodnie z art. 47 ust. 1 lit. d) i e).

SEKCJA 5
ZWIERZĘTA DZIKIE

Artykuł 70
Zwierzęta dzikie

1. W razie podejrzenia lub urzędowego potwierdzenia u zwierząt dzikich choroby wpisanej do wykazu, o której mowa w art. 8 ust. 1 lit. a), dotknięte chorobą państwo członkowskie podejmuje następujące działania:
 - a) jeżeli jest to uzasadnione w przypadku danej choroby wpisanej do wykazu, prowadzi nadzór nad populacją zwierząt dzikich;
 - b) wprowadza niezbędne środki zapobiegania chorobom i ich kontroli, aby uniknąć dalszego rozprzestrzeniania się tej choroby wpisanej do wykazu.
2. Środki zapobiegania chorobom i ich kontroli, o których mowa w ust. 1 lit. b), uwzględniają następujące kwestie:
 - a) profil choroby;

- b) zwierzęta dzikie dotknięte chorobą;
 - c) środki kontroli choroby, które należy wprowadzić w razie podejrzenia lub urzędowego potwierdzenia u zwierząt utrzymywanych choroby wpisanej do wykazu, o której mowa w art. 8 ust. 1 lit. a), na obszarach objętych ograniczeniami zgodnie z przepisami określonymi w sekcjach 1-4.
3. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 253 dotyczących:
- a) nadzoru, o którym mowa w ust. 1 lit. a);
 - b) środków zapobiegania chorobom i ich kontroli, o których mowa w ust. 1 lit. b).

Przyjmując te akty delegowane, Komisja uwzględnia profil choroby i gatunki wpisane do wykazu w odniesieniu do choroby wpisanej do wykazu, o której mowa w ust. 1.

SEKCJA 6

DODATKOWE ŚRODKI KONTROLI CHOROBY WPROWADZANE PRZEZ PAŃSTWA CZŁONKOWSKIE, KOORDYNACJA PRZEZ KOMISJĘ ORAZ TYMCZASOWE SPECJALNE REGUŁY KONTROLI CHOROBY

Artykuł 71

Dodatkowe środki kontroli choroby wprowadzane przez państwa członkowskie, koordynacja środków przez Komisję oraz tymczasowe specjalne reguły kontroli choroby dotyczące sekcji 1-5

1. Państwa członkowskie mogą wprowadzić dodatkowe środki kontroli choroby oprócz tych przewidzianych w art. 61 ust. 1, art. 62, art. 65 ust. 1 i 2, art. 68 ust. 1 oraz w aktach delegowanych przyjętych na podstawie art. 67 i art. 68 ust. 2, o ile takie środki są zgodne z przepisami niniejszego rozporządzenia oraz są konieczne i proporcjonalne do celów kontroli rozprzestrzeniania się choroby wpisanej do wykazu, o której mowa w art. 8 ust. 1 lit. a); wprowadzając takie środki, państwa członkowskie biorą pod uwagę:
- a) szczególne okoliczności epidemiologiczne;
 - b) rodzaj zakładów, innych miejsc i produkcji;
 - c) kategorie i gatunki zwierząt;
 - d) warunki gospodarcze lub społeczne.
2. Państwa członkowskie niezwłocznie powiadamiają Komisję o:
- a) środkach kontroli choroby wprowadzonych przez właściwy organ, jak przewidziano w art. 58, 59, 61, 62, 64, 65, art. 68 ust. 1, art. 69, art. 70 ust. 1 i 2 oraz w aktach delegowanych przyjętych na podstawie art. 63, 67, art. 68 ust. 2 i art. 70 ust. 3;

- b) wszelkich dodatkowych środkach kontroli choroby wprowadzonych zgodnie z ust. 1.
3. Komisja analizuje sytuację w zakresie choroby, środki kontroli choroby wprowadzone przez właściwy organ oraz dodatkowe środki kontroli choroby wprowadzone przez państwo członkowskie zgodnie z niniejszym rozdziałem, a także może w drodze aktów wykonawczych ustanowić na czas określony specjalne środki kontroli choroby na warunkach stosownych do sytuacji epidemiologicznej, gdy:
- a) dotychczas wprowadzone środki kontroli choroby zostały uznane za nieodpowiednie do zaistniałej sytuacji epidemiologicznej;
- b) choroba wpisana do wykazu, o której mowa w art. 8 ust. 1 lit. a), rozprzestrzenia się pomimo środków kontroli choroby wprowadzonych zgodnie z niniejszym rozdziałem.
- Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 255 ust. 2.
4. W należycie uzasadnionych szczególnie pilnych przypadkach związanych z chorobą stanowiącą nowe ryzyko o bardzo znacznych konsekwencjach, Komisja przyjmuje, zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 255 ust. 3, akty wykonawcze mające natychmiastowe zastosowanie.

Rozdział 2

Choroby wpisane do wykazu, o których mowa w art. 8 ust. 1 lit. b) i c)

SEKCJA 1

ŚRODKI KONTROLI CHOROBY WPROWADZANE W RAZIE PODEJRZENIA CHOROBY U ZWIERZĄT UTRZYMANYCH

Artykuł 72

Obowiązki podmiotów, osób zawodowo zajmujących się zwierzętami i posiadaczy zwierząt domowych

1. W razie podejrzenia u zwierząt utrzymywanych chorób wpisanych do wykazu, o których mowa w art. 8 ust. 1 lit. b) i c), oprócz powiadomienia właściwego organu i lekarzy weterynarii o objawach i podejrzeniu choroby zgodnie z art. 16 ust. 1, do czasu wprowadzenia środków kontroli choroby przez właściwy organ zgodnie z art. 74 ust. 1, podmioty, osoby zawodowo zajmujące się zwierzętami i posiadacze zwierząt domowych wprowadzają odpowiednie środki kontroli choroby, o których mowa w art. 74 ust. 1 lit. a) i w aktach delegowanych przyjętych na podstawie art. 74 ust. 3, w celu zapobiegania rozprzestrzenianiu się tej choroby wpisanej do wykazu z dotkniętych nią zwierząt, zakładów i miejsc, za które te podmioty i osoby odpowiadają, na inne zwierzęta lub na ludzi.

2. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 253 dotyczących szczegółowych reguł uzupełniania środków kontroli choroby wprowadzanych przez podmioty, osoby zawodowo zajmujące się zwierzętami i posiadaczy zwierząt domowych, które to środki określono w ust. 1 niniejszego artykułu.

Artykuł 73

Dochodzenie prowadzone przez właściwy organ w razie podejrzenia choroby wpisanej do wykazu

1. W razie podejrzenia u zwierząt utrzymywanych choroby wpisanej do wykazu, o której mowa w art. 8 ust. 1 lit. b) i c), właściwy organ podejmuje niezwłocznie dochodzenie w celu potwierdzenia lub wykluczenia obecności tej choroby wpisanej do wykazu.
2. Do celów dochodzenia, o którym mowa w ust. 1, właściwy organ, w stosownych przypadkach, zapewnia, aby urzędowi lekarze weterynarii:
 - a) przeprowadzili badanie przedmiotowe reprezentatywnej próby zwierząt utrzymywanych z gatunków wpisanych do wykazu w odniesieniu do danej choroby wpisanej do wykazu;
 - b) pobrali odpowiednie próbki od zwierząt utrzymywanych z gatunków wpisanych do wykazu oraz inne próbki do badań laboratoryjnych w laboratoriach wyznaczonych do tego celu przez właściwy organ;
 - c) przeprowadzili badanie laboratoryjne w celu potwierdzenia lub wykluczenia obecności danej choroby wpisanej do wykazu.
3. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 253 dotyczących szczegółowych reguł uzupełniających reguły w sprawie dochodzenia określone w ust. 1 niniejszego artykułu.

Artykuł 74

Wstępne środki kontroli choroby wprowadzane przez właściwy organ

1. W razie podejrzenia u zwierząt utrzymywanych choroby wpisanej do wykazu, o której mowa w art. 8 ust. 1 lit. b) lub c), właściwy organ wprowadza następujące wstępne środki kontroli choroby do czasu uzyskania wyników dochodzenia, o którym mowa w art. 73 ust. 1, oraz do czasu wprowadzenia środków kontroli choroby zgodnie z art. 78 ust. 1 i 2:
 - a) stosuje środki kontroli choroby, aby ograniczyć rozprzestrzenianie się tej choroby wpisanej do wykazu z dotkniętego nią terytorium, zakładu, gospodarstwa domowego, przedsiębiorstwa spożywczego lub paszowego, zakładu produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego lub z innego miejsca;
 - b) w razie potrzeby wszczyna dochodzenie epidemiologiczne, uwzględniając reguły dotyczące takiego dochodzenia określone w art. 57 ust. 1 oraz przepisy przyjęte na podstawie art. 57 ust. 2.

2. Wstępne środki kontroli choroby przewidziane w ust. 1 są odpowiednie i proporcjonalne do ryzyka związanego z chorobą wpisaną do wykazu, o której mowa w art. 8 ust. 1 lit. b) lub c), przy uwzględnieniu:
 - a) profilu choroby;
 - b) zwierząt utrzymywanych dotkniętych chorobą;
 - c) statusu zdrowotnego państwa członkowskiego, strefy, przedziału lub zakładu, w których podejrzewa się wystąpienie tej choroby wpisanej do wykazu;
 - d) wstępnych środków kontroli choroby przewidzianych w art. 55 ust. 1, art. 56 i w aktach delegowanych przyjętych na podstawie art. 55 ust. 2.
3. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 253 dotyczących reguł, które uzupełniają reguły określone w ust. 1 niniejszego artykułu, przy uwzględnieniu kwestii, o których mowa w ust. 2, w odniesieniu do:
 - a) wstępnych środków kontroli choroby wprowadzanych w celu zapobiegania rozprzestrzenianiu się choroby wpisanej do wykazu, jak przewidziano w ust. 1 lit. a);
 - b) stosowania przewidzianych w ust. 1 lit. a) wstępnych środków kontroli choroby do innych zakładów, ich jednostek epidemiologicznych, gospodarstw domowych, przedsiębiorstw spożywczych lub paszowych oraz zakładów produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego lub innych miejsc;
 - c) ustanowienia tymczasowych obszarów objętych ograniczeniami, stosownie do profilu choroby.

Artykuł 75

Przegląd i rozszerzenie wstępnych środków kontroli choroby

Środki kontroli choroby przewidziane w art. 74 ust. 1 podlegają:

- a) przeglądowi przez właściwy organ, o ile jest to stosowne w związku z wynikami dochodzenia przewidzianego w art. 73 ust. 1 oraz, w stosownych przypadkach, dochodzenia epidemiologicznego przewidzianego w art. 74 ust. 1 lit. b);
- b) w razie potrzeby, rozszerzeniu na inne miejsca, jak określono w art. 74 ust. 3 lit. b).

SEKCJA 2

POTWIERDZENIE CHOROBY U ZWIERZĄT UTRZYMYWANYCH

Artykuł 76

Urzędowe potwierdzenie choroby przez właściwy organ

1. Właściwy organ dokonuje urzędowego potwierdzenia chorób wpisanych do wykazu, o których mowa w art. 8 ust. 1 lit. b) lub c), w oparciu o następujące informacje:

- a) wyniki badań przedmiotowych i laboratoryjnych, o których mowa w art. 73 ust. 2;
 - b) w stosownych przypadkach, dochodzenie epidemiologiczne przewidziane w art. 74 ust. 1 lit. b);
 - c) inne dostępne dane epidemiologiczne.
2. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 253 dotyczących wymagań, które należy spełnić, aby dokonać urzędowego potwierdzenia, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu.

Artykuł 77

Zniesienie wstępnych środków kontroli choroby w razie wykluczenia obecności choroby

Właściwy organ stosuje wstępne środki kontroli choroby przewidziane w art. 74 ust. 1 i w art. 75, dopóki nie zostanie wykluczona obecność chorób wpisanych do wykazu, o których mowa w art. 8 ust. 1 lit. b) lub c), zgodnie z art. 76 ust. 1 lub zgodnie z przepisami przyjętymi na podstawie art. 76 ust. 2.

SEKCJA 3

ŚRODKI KONTROLI CHOROBY WPROWADZANE W RAZIE POTWIERDZENIA CHOROBY U ZWIERZĄT UTRZYMYWANYCH

Artykuł 78

Środki kontroli choroby wprowadzane przez właściwy organ

1. W razie urzędowego potwierdzenia u zwierząt utrzymywanych, zgodnie z art. 76 ust. 1, ogniska choroby wpisanej do wykazu, o której mowa w art. 8 ust. 1 lit. b), właściwy organ:
 - a) w państwie członkowskim, strefie lub przedziale podlegającym obowiązkowemu programowi zwalczania przewidzianemu w art. 30 ust. 1 w odniesieniu do tej choroby wpisanej do wykazu, stosuje środki kontroli choroby określone w tym obowiązkowym programie zwalczania;
 - b) w państwie członkowskim, strefie lub przedziale, które nie podlegają jeszcze obowiązkowemu programowi zwalczania przewidzianemu w art. 30 ust. 1 w odniesieniu do tej choroby wpisanej do wykazu, rozpoczyna taki obowiązkowy program zwalczania i stosuje określone w nim środki kontroli choroby.
2. W razie urzędowego potwierdzenia u zwierząt utrzymywanych, zgodnie z art. 76 ust. 1, ogniska choroby wpisanej do wykazu, o której mowa w art. 8 ust. 1 lit. c), właściwy organ:
 - a) w państwie członkowskim, strefie lub przedziale podlegającym dobrowolnemu programowi zwalczania przewidzianemu w art. 30 ust. 2 w odniesieniu do tej choroby wpisanej do wykazu, stosuje środki kontroli choroby określone w tym dobrowolnym programie zwalczania;

- b) w państwie członkowskim, strefie lub przedziale, które nie podlegają jeszcze dobrowolnemu programowi zwalczania przewidzianemu w art. 30 ust. 2 w odniesieniu do tej choroby wpisanej do wykazu, stosuje, w odpowiednich przypadkach, środki mające na celu kontrolę choroby i zapobieganie jej rozprzestrzenianiu się.
3. Środki przewidziane w ust. 2 lit. b) są proporcjonalne do ryzyka związanego z chorobą wpisaną do wykazu, o której mowa w art. 8 ust. 1 lit. c), przy uwzględnieniu:
- a) profilu choroby;
 - b) dotkniętych chorobą zwierząt utrzymywanych;
 - c) statusu zdrowotnego państwa członkowskiego, strefy, przedziału lub zakładu, w którym urzędowo potwierdzono chorobę wpisaną do wykazu;
 - d) środków kontroli choroby, przewidzianych w niniejszym tytule rozdział 1 sekcja 4, wprowadzanych w zakładach, innych miejscach i obszarach objętych ograniczeniami.

Artykuł 79

Przekazanie uprawnień dotyczących środków kontroli choroby wprowadzanych przez właściwy organ

Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 253 w sprawie szczegółowych reguł dotyczących środków kontroli choroby, które należy wprowadzać w razie wystąpienia u zwierząt utrzymywanych ognisk choroby wpisanej do wykazu, o której mowa w art. 8 ust. 1 lit. b) lub c), jak określono w art. 78 ust. 2 lit. b), przy uwzględnieniu kryteriów przewidzianych w art. 78 ust. 3.

SEKCJA 4

ZWIERZĘTA DZIKIE

Artykuł 80

Zwierzęta dzikie

1. W razie podejrzenia lub urzędowego potwierdzenia u zwierząt dzikich choroby wpisanej do wykazu, o której mowa w art. 8 ust. 1 lit. b), właściwy organ dotkniętego chorobą państwa członkowskiego podejmuje następujące działania:
- a) na całym terytorium państwa członkowskiego, na obszarze lub w strefie podlegającym obowiązkowemu programowi zwalczania przewidzianemu w art. 30 ust. 1 w odniesieniu do tej choroby wpisanej do wykazu, stosuje środki kontroli choroby określone w tym obowiązkowym programie zwalczania;
 - b) na całym terytorium państwa członkowskiego, na obszarze lub w strefie, które nie podlegają obowiązkowemu programowi zwalczania przewidzianemu w art. 30 ust. 1 w odniesieniu do tej choroby, rozpoczyna taki obowiązkowy program

zwalczania i stosuje, w odpowiednich przypadkach, określone w nim środki mające na celu kontrolę choroby i zapobieganie jej rozprzestrzenianiu się.

2. W razie wystąpienia u zwierząt dzikich ogniska choroby wpisanej do wykazu, o której mowa w art. 8 ust. 1 lit. c), właściwy organ dotkniętego chorobą państwa członkowskiego podejmuje następujące działania:
 - a) na całym terytorium państwa członkowskiego, na obszarze, w strefie lub przedziale podlegającym dobrowolnemu programowi zwalczania przewidzianemu w art. 30 ust. 2 w odniesieniu do tej choroby wpisanej do wykazu, stosuje środki kontroli choroby określone w tym dobrowolnym programie zwalczania;
 - b) na całym terytorium państwa członkowskiego, na obszarze, w strefie lub przedziale, które nie podlegają jeszcze dobrowolnemu programowi zwalczania przewidzianemu w art. 30 ust. 2 w odniesieniu do tej choroby wpisanej do wykazu, stosuje, w odpowiednich przypadkach, środki mające na celu kontrolę choroby i zapobieganie jej rozprzestrzenianiu się.
3. Środki kontroli choroby, o których mowa w ust. 2 lit. b), uwzględniają następujące kwestie:
 - a) profil choroby;
 - b) zwierzęta dzikie dotknięte chorobą;
 - c) środki kontroli choroby wprowadzane w razie podejrzenia lub urzędowego potwierdzenia choroby wpisanej do wykazu u zwierząt utrzymywanych na obszarach objętych ograniczeniami zgodnie z przepisami określonymi w niniejszym tytule rozdział 1 sekcje 1-4.
4. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 253 dotyczących szczegółowych reguł uzupełniających środki kontroli choroby wprowadzane w razie wystąpienia u zwierząt dzikich ognisk choroby wpisanej do wykazu, o której mowa w art. 8 ust. 1 lit. b) lub c), jak określono w ust. 2 lit. b) niniejszego artykułu.

SEKCJA 5

KOORDYNACJA PRZEZ KOMISJĘ I TYMCZASOWE SPECJALNE REGUŁY KONTROLI CHOROBY

Artykuł 81

Koordinacja środków przez Komisję i tymczasowe specjalne reguły dotyczące sekcji 1-4

1. Państwa członkowskie powiadamiają Komisję o środkach kontroli choroby wprowadzonych przez właściwy organ w odniesieniu do choroby wpisanej do wykazu, o której mowa w art. 8 ust. 1 lit. b) lub c), zgodnie z art. 76 ust. 1, art. 77, 78, art. 80 ust. 1 i 2 oraz w aktach delegowanych przyjętych na podstawie art. 76 ust. 2, art. 79 i art. 80 ust. 4.

2. Komisja analizuje sytuację w zakresie choroby i środki kontroli choroby wprowadzone przez właściwy organ zgodnie z niniejszym rozdziałem, a także może w drodze aktów wykonawczych ustanowić na czas określony specjalne reguły dotyczące środków kontroli choroby w odniesieniu do choroby wpisanej do wykazu, o której mowa w art. 8 ust. 1 lit. b) i c), na warunkach stosownych do sytuacji epidemiologicznej, gdy:
- a) te środki kontroli choroby wprowadzone przez właściwy organ zostały uznane za nieodpowiednie do zaistniałej sytuacji epidemiologicznej;
 - b) ta choroba wpisana do wykazu, o której mowa w art. 8 ust. 1 lit. b) lub c), rozprzestrzenia się pomimo środków kontroli choroby wprowadzonych zgodnie z niniejszym rozdziałem, w stosownych przypadkach.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 255 ust. 2.

3. W należycie uzasadnionych szczególnie pilnych przypadkach związanych z chorobą wpisaną do wykazu, o której mowa w art. 8 ust. 1 lit. b) i c), stanowiącą nowe ryzyko o bardzo znacznych konsekwencjach, Komisja przyjmuje, zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 255 ust. 3, akty wykonawcze mające natychmiastowe zastosowanie.

CZEŚĆ IV

REJESTRACJA, ZATWIERDZANIE, IDENTYFIKOWALNOŚĆ I PRZEMIESZCZENIA

TYTUŁ I

Zwierzęta lądowe, materiał biologiczny wykorzystywany do rozrodu i produkty pochodzenia zwierzęcego uzyskane ze zwierząt lądowych

Rozdział 1

Rejestracja, zatwierdzanie, prowadzenie dokumentacji i rejestry

SEKCJA 1

REJESTRACJA ZAKŁADÓW I PRZEWOŹNIKÓW

Artykuł 82

Obowiązki podmiotów w zakresie rejestracji zakładów

1. Podmioty prowadzące zakłady, które utrzymują zwierzęta lądowe lub pobierają, produkują, przetwarzają lub przechowują materiał biologiczny wykorzystywany do rozrodu, przed rozpoczęciem takiej działalności podejmują następujące działania w celu rejestracji zgodnie z art. 88:
 - a) powiadamiają właściwy organ o każdym takim zakładzie, za który odpowiadają;
 - b) przekazują właściwemu organowi następujące informacje:
 - (i) nazwę i adres podmiotu;
 - (ii) położenie i opis obiektów;
 - (iii) kategorie, gatunki i ilość utrzymywanych zwierząt lądowych lub materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu znajdującego się w zakładzie oraz potencjał zakładu;
 - (iv) rodzaj zakładu;
 - (v) inne kwestie dotyczące zakładu, które są istotne dla ustalenia związanego z nim ryzyka.
2. Podmioty prowadzące zakłady, o których mowa w ust. 1, powiadamiają właściwy organ o:

- a) istotnych zmianach w zakładzie w kwestiach, o których mowa w ust. 1 lit. b);
 - b) zaprzestaniu działalności w zakładzie.
3. Zakłady, które podlegają zatwierdzeniu zgodnie z art. 89 ust. 1, nie muszą przedstawiać informacji, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu.

Artykuł 83

Odstępstwa od obowiązku podmiotów w zakresie rejestracji zakładów

W drodze odstępstwa od art. 82 ust. 1 państwa członkowskie mogą zwolnić niektóre kategorie zakładów z wymogu rejestracji, biorąc pod uwagę następujące kryteria:

- a) kategorie, gatunki i ilość utrzymywanych zwierząt lądowych i materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu znajdującego się w zakładzie oraz potencjał zakładu;
- b) rodzaj zakładu;
- c) przemieszczenia utrzymywanych zwierząt lądowych lub materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu do lub z zakładu.

Artykuł 84

Uprawnienia wykonawcze dotyczące obowiązku podmiotów w zakresie rejestracji zakładów

Komisja może w drodze aktów wykonawczych ustanowić przepisy dotyczące:

- a) informacji przedstawianych przez podmioty w celu rejestracji zakładów zgodnie z art. 82 ust. 1;
- b) rodzajów zakładów, które państwa członkowskie mogą zwolnić z wymogu rejestracji zgodnie z art. 83, o ile ryzyko związane z tymi zakładami jest nieistotne, przy uwzględnieniu kryteriów określonych w tym artykule.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 255 ust. 2.

Artykuł 85

Obowiązki rejestracyjne przewoźników utrzymywanych zwierząt kopytnych oraz akty delegowane

1. Przewoźnicy utrzymywanych zwierząt kopytnych, którzy przewożą te zwierzęta między państwami członkowskimi, przed rozpoczęciem takiej działalności podejmują następujące działania w celu rejestracji zgodnie z art. 88:
- a) powiadamiają właściwy organ o swojej działalności;
 - b) przekazują właściwemu organowi następujące informacje:
 - (i) nazwę i adres przewoźnika;

- (ii) kategorie, gatunki i liczbę przewożonych utrzymywanych zwierząt lądowych;
 - (iii) rodzaj transportu;
 - (iv) środki transportu.
- 2. Przewoźnicy powiadamiają właściwy organ o:
 - a) istotnych zmianach w kwestiach, o których mowa w ust. 1 lit. b);
 - b) zaprzestaniu działalności przewozowej.
- 3. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 253 dotyczących uzupełnienia i zmiany określonych w ust. 1 reguł w odniesieniu do obowiązku innych rodzajów przewoźników w zakresie przekazywania informacji do celów rejestracji ich działalności, biorąc pod uwagę ryzyko związane z takim transportem.

Artykuł 86

Odstępstwa od obowiązku rejestracji przewoźników utrzymywanych zwierząt kopytnych

W drodze odstępstwa od art. 85 ust. 1 państwa członkowskie mogą zwolnić niektóre kategorie przewoźników z wymogu rejestracji, biorąc pod uwagę następujące kryteria:

- a) odległość, na jaką przewoźnicy przewożą te utrzymywane zwierzęta lądowe;
- b) kategorie, gatunki i liczbę utrzymywanych zwierząt lądowych, które przewożą.

Artykuł 87

Akty wykonawcze dotyczące obowiązku rejestracji przewoźników

Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów wykonawczych w odniesieniu do:

- a) informacji przedstawianych przez przewoźnika w celu rejestracji jego działalności zgodnie z art. 85 ust. 1;
- b) rodzajów przewoźników, których państwa członkowskie mogą zwolnić z wymogu rejestracji zgodnie z art. 86, o ile ryzyko związane z danym rodzajem transportu jest nieistotne, przy uwzględnieniu kryteriów określonych w tym artykule.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 255 ust. 2.

Artykuł 88

Obowiązki właściwego organu w zakresie rejestracji zakładów i przewoźników

Właściwy organ rejestruje:

- a) zakłady w rejestrze zakładów i przewoźników przewidzianym w art. 96 ust. 1, jeżeli podmiot przedstawił informacje wymagane zgodnie z art. 82 ust. 1;
- b) przewoźników w tym rejestrze zakładów i przewoźników przewidzianym w art. 96 ust. 1, jeżeli przewoźnik przedstawił informacje wymagane zgodnie z art. 85 ust. 1.

SEKCJA 2

ZATWIERDZANIE NIEKTÓRYCH RODZAJÓW ZAKŁADÓW

Artykuł 89

Zatwierdzanie niektórych zakładów oraz akty delegowane

1. Podmioty prowadzące następujące rodzaje zakładów występują do właściwego organu o zatwierdzenie zgodnie z art. 91 ust. 1 i rozpoczynają działalność nie wcześniej niż po zatwierdzeniu zakładu przez właściwy organ zgodnie z art. 92 ust. 1:
 - a) zakłady prowadzące zgromadzenia zwierząt kopytnych i drobiu, z których przemieszcza się te zwierzęta do innego państwa członkowskiego;
 - b) zakłady zajmujące się materiałem biologicznym wykorzystywanym do rozrodu bydła, świń, owiec, kóz i koni, z których to zakładów materiał biologiczny wykorzystywany do rozrodu tych zwierząt przemieszczany jest do innego państwa członkowskiego;
 - c) wylęgarnie, z których jaja wylęgowe lub drób przemieszczane są do innego państwa członkowskiego;
 - d) zakłady utrzymujące drób, z których drób przeznaczony do innych celów niż ubój, lub jaja wylęgowe, przemieszczane są do innego państwa członkowskiego;
 - e) każdy inny rodzaj zakładu do utrzymywania zwierząt lądowych, z którym wiąże się znaczne ryzyko i który podlega wymogowi zatwierdzenia zgodnie z regułami określonymi w aktach delegowanych przyjętych na podstawie ust. 3 lit. b) niniejszego artykułu.
2. Podmioty zaprzestają działalności w zakładzie, o którym mowa w ust. 1, gdy:
 - a) właściwy organ cofnie lub zawiesi zatwierdzenie zgodnie z art. 95 ust. 2; lub
 - b) w przypadku warunkowego zatwierdzenia, przyznanego zgodnie z art. 94 ust. 3, zakład nie spełnia pozostałych wymagań, o których mowa w art. 94 ust. 3, i nie uzyskał ostatecznego zatwierdzenia zgodnie z art. 92 ust. 1.
3. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 253 dotyczących uzupełnienia i zmiany przepisów w sprawie zatwierdzania zakładów, określonych w ust. 1 niniejszego artykułu, w odniesieniu do:

- a) odstępstw od wymogu, zgodnie z którym podmioty prowadzące rodzaje zakładów, o których mowa w ust. 1 lit. a)-d), występują do właściwego organu o zatwierdzenie przez właściwy organ, gdy ryzyko związane z tymi zakładami jest nieistotne;
 - b) rodzajów zakładów, które muszą być zatwierdzane zgodnie z ust. 1 lit. e);
 - c) specjalnych reguł dotyczących zaprzestania działalności przez zakłady zajmujące się materiałem biologicznym wykorzystywanym do rozrodu, o których mowa w ust. 1 lit. b).
4. Przyjmując akty delegowane, o których mowa w ust. 3, Komisja bierze pod uwagę następujące kryteria:
- a) kategorie i gatunki utrzymywanych zwierząt lądowych lub materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu znajdującego się w zakładzie;
 - b) liczbę gatunków i liczbę utrzymywanych zwierząt lądowych lub ilość materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu znajdującego się w zakładzie;
 - c) rodzaj zakładu i rodzaj produkcji;
 - d) przemieszczenia utrzymywanych zwierząt lądowych lub materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu do lub z zakładów danego rodzaju.

Artykuł 90

Zatwierdzanie statusu zakładu odizolowanego

Chcąc uzyskać status zakładu odizolowanego, podmioty prowadzące zakłady:

- a) występują do właściwego organu o zatwierdzenie zgodnie z art. 91 ust. 1;
- b) nie przemieszczają zwierząt utrzymywanych do zakładu odizolowanego, zgodnie z wymaganiami art. 134 ust. 1 oraz aktów delegowanych przyjętych na podstawie art. 134 ust. 2, dopóki taki status ich zakładu nie zostanie zatwierdzony przez właściwy organ zgodnie z art. 92 i 94.

Artykuł 91

Informacje przekazywane przez podmioty w celu uzyskania zatwierdzenia oraz akty wykonawcze

1. Występując o zatwierdzenie zakładu zgodnie z art. 89 ust. 1 i art. 90 lit. a), podmioty przekazują właściwemu organowi następujące informacje:
- a) nazwę i adres podmiotu;
 - b) położenie zakładu i opis obiektów;

- c) kategorie, gatunki i ilość utrzymywanych zwierząt lądowych lub materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu znajdującego się w zakładzie;
 - d) rodzaj zakładu;
 - e) inne kwestie dotyczące zakładu, związane z jego specyfiką, które są istotne dla ustalenia związanego z nim ryzyka.
2. Podmioty prowadzące zakłady, o których mowa w ust. 1, powiadamiają właściwy organ o:
- a) istotnych zmianach w zakładach w kwestiach, o których mowa w ust. 1 lit. a), b) i c);
 - b) zaprzestaniu działalności w zakładzie.
3. Komisja może w drodze aktów wykonawczych ustanowić przepisy dotyczące informacji przekazywanych przez podmioty we wnioskach o zatwierdzenie zakładu zgodnie z ust. 1 niniejszego artykułu.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 255 ust. 2.

Artykuł 92

Zatwierdzanie, warunki zatwierdzenia zakładów oraz akty delegowane

1. Właściwy organ zatwierdza zakłady, o których mowa w art. 89 ust. 1 i art. 90 lit. a), o ile takie zakłady:
- a) w stosownych przypadkach, spełniają następujące wymagania dotyczące:
 - (i) kwarantanny, izolacji i innych środków bioasekuracji, przy uwzględnieniu wymagań określonych w art. 9 ust. 1 lit. b) oraz w przepisach przyjętych na podstawie art. 9 ust. 2;
 - (ii) nadzoru, określone w art. 22 oraz, stosownie do rodzaju zakładu i związanego z nim ryzyka, w art. 23 i w przepisach przyjętych na podstawie art. 24;
 - (iii) prowadzenia dokumentacji przewidzianej w art. 97 i 98 oraz w przepisach przyjętych na podstawie art. 100 i 101;
 - b) posiadają obiekty i sprzęt:
 - (i) odpowiednio zmniejszające do dopuszczalnego poziomu ryzyko wprowadzenia i rozprzestrzeniania się chorób, przy uwzględnieniu rodzaju zakładu;
 - (ii) o odpowiednim potencjale w stosunku do liczby utrzymywanych zwierząt lądowych lub do ilości materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu;

- c) nie stwarzają niedopuszczalnego ryzyka rozprzestrzeniania się choroby, biorąc pod uwagę stosowane środki ograniczające ryzyko;
 - d) mają wystarczającą liczbę odpowiednio przeszkolonego personelu do prowadzenia działalności zakładu;
 - e) posiadają system umożliwiający podmiotowi wykazanie wobec właściwego organu zgodności z lit. a)-d).
2. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 253 dotyczących wymagań określonych w ust. 1 niniejszego artykułu w odniesieniu do:
- a) kwarantanny, izolacji i innych środków bioasekuracji, o których mowa w ust. 1 lit. a) ppkt (i);
 - b) nadzoru, o którym mowa w ust. 1 lit. a) ppkt (ii);
 - c) obiektów i sprzętu, o których mowa w ust. 1 lit. b);
 - d) zadań, kompetencji i szkolenia personelu i lekarzy weterynarii, o których mowa w ust. 1 lit. d);
 - e) niezbędnego nadzoru i kontroli przez właściwy organ.
3. Ustanawiając reguły w aktach delegowanych przyjmowanych na podstawie ust. 2, Komisja bierze pod uwagę następujące kwestie:
- a) ryzyko związane z poszczególnymi rodzajami zakładów;
 - b) kategorie i gatunki utrzymywanych zwierząt lądowych;
 - c) rodzaj produkcji;
 - d) typową strukturę przemieszczeń w danym rodzaju zakładów oraz gatunki i kategorie zwierząt utrzymywanych w tych zakładach.

Artykuł 93

Zakres zatwierdzenia zakładów

W decyzji o zatwierdzeniu zakładu na podstawie art. 92 ust. 1, wydanej na wniosek złożony zgodnie z art. 89 ust. 1 i art. 90 lit. a), właściwy organ jednoznacznie wskazuje:

- a) objęte zatwierdzeniem rodzaje zakładów, o których mowa w art. 89 ust. 1, art. 90 i w przepisach przyjętych na podstawie art. 89 ust. 3 lit. b);
- b) objęte zatwierdzeniem kategorie i gatunki utrzymywanych zwierząt lądowych lub materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu tych gatunków.

Artykuł 94

Procedury zatwierdzania przez właściwy organ

1. Właściwe organy określają procedury, według których podmioty występują o zatwierdzenie zakładów zgodnie z art. 89 ust. 1, art. 90 i art. 91 ust. 1.
2. Po otrzymaniu wniosku podmiotu o zatwierdzenie zakładu właściwy organ, zgodnie z art. 89 ust. 1 lit. a) i art. 90 lit. a), odbywa wizytę na miejscu w zakładzie.
3. Właściwy organ może warunkowo zatwierdzić zakład, który, jak wynika z wniosku podmiotu oraz z wizyty na miejscu w zakładzie przeprowadzonej przez właściwy organ zgodnie z ust. 2, spełnia wszystkie główne wymagania, które stanowią wystarczającą gwarancję, że z takim zakładem nie wiąże się znaczące ryzyko; warunkowego zatwierdzenia dokonuje się w oczekiwaniu na zapewnienie zgodności z wszystkimi wymaganiami dotyczącymi zatwierdzenia określonymi w art. 92 ust. 1 i w przepisach przyjętych na podstawie art. 92 ust. 2.
4. Jeżeli właściwy organ warunkowo zatwierdził zakład zgodnie z ust. 3 niniejszego artykułu, dokonuje on pełnego zatwierdzenia wyłącznie wtedy, gdy z kolejnej wizyty na miejscu w zakładzie, przeprowadzonej w ciągu trzech miesięcy od warunkowego zatwierdzenia, wynika, że zakład spełnia wszystkie wymagania dotyczące zatwierdzenia określone w art. 92 ust. 1 i w przepisach przyjętych na podstawie art. 92 ust. 2.

Jeżeli z wizyty na miejscu w zakładzie wynika, że zakład poczynił wyraźne postępy, lecz nadal nie spełnia wszystkich tych wymagań, właściwy organ może przedłużyć okres obowiązywania warunkowego zatwierdzenia. Łączny okres obowiązywania warunkowego zatwierdzenia nie może jednak przekroczyć sześciu miesięcy.

Artykuł 95

Przegląd, zawieszenie i cofnięcie zatwierdzenia przez właściwy organ

1. Właściwy organ prowadzi przegląd decyzji w sprawie zatwierdzenia zakładów podjętych na podstawie art. 92 i 94.
2. W razie gdy właściwy organ wykryje w zakładzie poważne niedociągnięcia w zakresie zgodności z wymogami określonymi w art. 92 ust. 1 oraz w przepisach przyjętych na podstawie art. 92 ust. 2, a podmiot nie jest w stanie przedstawić odpowiednich gwarancji, że niedociągnięcia te zostaną usunięte, właściwy organ wszczyna procedury w celu cofnięcia zatwierdzenia zakładu.

Jeżeli jednak podmiot może zagwarantować, że usunie te niedociągnięcia w rozsądnym terminie, właściwy organ może zawiesić zatwierdzenie zakładu.
3. Zatwierdzenie, które cofnięto lub zawieszono zgodnie z ust. 2, może zostać przywrócone wyłącznie wtedy, gdy właściwy organ uzna, że zakład w pełni spełnia wszystkie wymagania niniejszego rozporządzenia dotyczące tego rodzaju zakładu.

SEKCJA 3

REJESTR ZAKŁADÓW I PRZEWOŹNIKÓW PROWADZONY PRZEZ WŁAŚCIWY ORGAN

Artykuł 96

Rejestr zakładów i przewoźników

1. Właściwy organ tworzy i prowadzi aktualizowany rejestr:
 - a) wszystkich zakładów i przewoźników zarejestrowanych na podstawie art. 88;
 - b) wszystkich zakładów zatwierdzonych zgodnie z art. 92 i 94.

Właściwy organ udostępnia ten rejestr pozostałym państwom członkowskim i ogółowi społeczeństwa.
2. W stosownych przypadkach właściwy organ może połączyć rejestrację, o której mowa w ust. 1 lit. a), oraz zatwierdzenie, o którym mowa w ust. 1 lit. b), z rejestracją do innych celów.
3. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 253 dotyczących:
 - a) informacji, które należy ująć w rejestrze określonym w ust. 1;
 - b) dodatkowych wymagań dotyczących rejestrów zakładów zajmujących się materiałem wykorzystywanym do rozrodu po zaprzestaniu przez nie działalności;
 - c) publicznej dostępności rejestru, o którym mowa w ust. 1.
4. Komisja może w drodze aktów wykonawczych ustanowić przepisy w sprawie formatu rejestru zakładów i przewoźników oraz zatwierdzonych zakładów, o którym mowa w ust. 1, a także w sprawie procedur dotyczących tego rejestru.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 255 ust. 2.

SEKCJA 4

PROWADZENIE DOKUMENTACJI

Artykuł 97

Obowiązki dokumentacyjne podmiotów prowadzących zakłady inne niż zakłady zajmujące się materiałem biologicznym wykorzystywanym do rozrodu

1. Podmioty prowadzące zakłady podlegające rejestracji zgodnie z art. 88 lub zatwierdzeniu zgodnie z art. 92 ust. 1 prowadzą dokumentację obejmującą co najmniej następujące informacje:

- a) kategorie, gatunki, liczbę i dane identyfikacyjne utrzymywanych zwierząt lądowych w ich zakładzie;
 - b) przemieszczenia utrzymywanych zwierząt lądowych do lub z ich zakładu, wraz z informacjami dotyczącymi, w stosownych przypadkach:
 - (i) ich miejsca pochodzenia lub przeznaczenia;
 - (ii) dat takich przemieszczeń;
 - c) dokumenty w wersji papierowej lub w formie elektronicznej, których załączenie wymagane jest w przypadku przybycia utrzymywanych zwierząt lądowych do ich zakładu lub opuszczenia przez nie ich zakładu zgodnie z art. 106 lit. b), art. 107 lit. b), art. 109 lit. c), art. 110 lit. b), art. 113 lit. b), art. 140 ust. 1 i 2 i art. 162 ust. 2 oraz zgodnie z przepisami przyjętymi na podstawie art. 114, 117 i art. 141 ust. 1 lit. b) i c);
 - d) problemy w zakresie zdrowia zwierząt dotyczące zwierząt utrzymywanych w ich zakładzie;
 - e) środki bioasekuracji, nadzór, obróbka lub leczenie, wyniki badań i inne istotne informacje stosownie do:
 - (i) kategorii i gatunków utrzymywanych zwierząt lądowych w zakładzie;
 - (ii) rodzaju produkcji;
 - (iii) rodzaju i wielkości zakładu;
 - f) wyniki kontroli zdrowia zwierząt wymaganych zgodnie z art. 23 ust. 1 i zgodnie z przepisami przyjętymi na podstawie art. 24.
2. Zakłady zwolnione z wymogu rejestracji zgodnie z art. 83 mogą być zwolnione przez państwa członkowskie z wymogu dokumentowania informacji wymienionych w ust. 1 niniejszego artykułu.
3. Podmioty prowadzące zakłady prowadzą dokumentację, o której mowa w ust. 1, w zakładzie, oraz:
- a) udostępniają ją właściwemu organowi na jego wniosek;
 - b) przechowują ją przez minimalny okres ustalany przez właściwy organ, jednak nie krócej niż przez trzy lata.

Artykuł 98

Prowadzenie dokumentacji w zakładach zajmujących się materiałem biologicznym wykorzystywanym do rozrodu

1. Podmioty prowadzące zakłady zajmujące się materiałem biologicznym wykorzystywanym do rozrodu prowadzą dokumentację obejmującą co najmniej następujące informacje:

- a) rasę, wiek i dane identyfikacyjne zwierząt dawców używanych do produkcji materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu;
 - b) czas i miejsce pobrania, przetworzenia i przechowywania pobranego, produkowanego lub przetwarzanego materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu;
 - c) dane identyfikacyjne materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu wraz z informacjami o miejscu jego przeznaczenia, o ile jest ono znane;
 - d) dokumenty w wersji papierowej lub w formie elektronicznej, których załączenie wymagane jest w przypadku przybycia materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu do zakładu lub opuszczenia przez niego zakładu zgodnie z art. 159 i art. 162 ust. 2 oraz zgodnie z przepisami przyjętymi na podstawie art. 160 ust. 3 i 4;
 - e) stosowane techniki laboratoryjne.
2. Zakłady zwolnione z wymogu rejestracji zgodnie z art. 84 mogą być zwolnione przez państwa członkowskie z wymogu dokumentowania informacji wymienionych w ust. 1 niniejszego artykułu.
3. Podmioty prowadzące zakłady zajmujące się materiałem biologicznym wykorzystywanym do rozrodu prowadzą dokumentację, o której mowa w ust. 1, w zakładzie, oraz:
- a) udostępniają ją właściwemu organowi na jego wniosek;
 - b) przechowują ją przez minimalny okres ustalany przez właściwy organ, jednak nie krócej niż przez trzy lata.

Artykuł 99

Prowadzenie dokumentacji przez przewoźników

1. Przewoźnicy materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu prowadzą dokumentację obejmującą co najmniej następujące informacje:
- a) zakłady, w których przebywali;
 - b) kategorie, gatunki i ilość materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu, który przewozili;
 - c) oczyszczanie, odkażanie, dezynsekcję i deratyzację środków transportu.
2. Przewoźnicy zwolnieni z wymogu rejestracji zgodnie z art. 86 mogą być zwolnieni przez państwa członkowskie z wymogu dokumentowania informacji wymienionych w ust. 1 niniejszego artykułu.
3. Przewoźnicy prowadzą dokumentację, o której mowa w ust. 1:
- a) w taki sposób, aby można było ją niezwłocznie udostępnić właściwemu organowi na jego żądanie;

- b) przez minimalny okres ustalany przez właściwy organ, jednak nie krócej niż przez trzy lata.

Artykuł 100

Przekazanie uprawnień dotyczących dokumentacji

1. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 253 dotyczących przepisów uzupełniających wymagania dokumentacyjne określone w art. 97, 98 i 99 w odniesieniu do:
 - a) odstępstw od wymagań dokumentacyjnych dla:
 - (i) podmiotów prowadzących niektóre rodzaje zakładów i niektórych rodzajów przewoźników;
 - (ii) zakładów utrzymujących lub przewoźników obsługujących niewielką liczbę utrzymywanych zwierząt lądowych lub niewielką ilość materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu;
 - (iii) niektórych kategorii lub gatunków utrzymywanych zwierząt lądowych lub materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu;
 - b) informacji, które należy dokumentować w dodatku do informacji określonych w art. 97 ust. 1, art. 98 ust. 1 i art. 99 ust. 1;
 - c) dodatkowych wymagań, obowiązujących po zaprzestaniu działalności zakładu, w zakresie dokumentowania pobieranego, produkowanego lub przetwarzanego materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu.
2. Ustanawiając reguły w aktach delegowanych przyjmowanych na podstawie ust. 1, Komisja bierze pod uwagę następujące kwestie:
 - a) ryzyko związane z poszczególnymi rodzajami zakładów lub przewoźników;
 - b) kategorie i gatunki utrzymywanych zwierząt lądowych lub materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu znajdującego się w zakładzie lub kategorie i gatunki przewożonych utrzymywanych zwierząt lądowych lub materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu;
 - c) rodzaj produkcji w zakładzie lub rodzaj transportu;
 - d) typową strukturę przemieszczeń z danego rodzaju zakładu oraz daną kategorię zwierząt;
 - e) liczbę utrzymywanych zwierząt lądowych lub ilość materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu znajdującego się w zakładzie lub przewożonego przez przewoźnika.

Artykuł 101
Uprawnienia wykonawcze dotyczące dokumentacji

Komisja w drodze aktów wykonawczych ustanawia reguły dotyczące:

- a) formatu dokumentacji określonej w art. 97 ust. 1, art. 98 ust. 1 i art. 99 ust. 1 oraz w przepisach przyjętych na podstawie art. 100;
- b) elektronicznego prowadzenia dokumentacji określonej w art. 97 ust. 1, art. 98 ust. 1 i art. 99 ust. 1 oraz w przepisach przyjętych na podstawie art. 100;
- c) procedur prowadzenia dokumentacji określonej w art. 97 ust. 1, art. 98 ust. 1 i art. 99 ust. 1 oraz w przepisach przyjętych na podstawie art. 100.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 255 ust. 2.

Rozdział 2
Wymagania dotyczące identyfikowalności utrzymywanych zwierząt
lądowych i materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu

SEKCJA 1
UTRZYMYWANE ZWIERZĘTA LĄDOWE

Artykuł 102
Obowiązki państw członkowskich w zakresie ustanowienia systemu identyfikacji i rejestracji
utrzymywanych zwierząt lądowych

1. Państwa członkowskie posiadają system identyfikacji i rejestracji utrzymywanych zwierząt lądowych oraz, w stosownych przypadkach, rejestrowania ich przemieszczeń, przy uwzględnieniu:
 - a) gatunków lub kategorii utrzymywanych zwierząt lądowych;
 - b) ryzyka związanego z tym gatunkiem lub kategorią.
2. System przewidziany w ust. 1 obejmuje następujące elementy:
 - a) środki służące do indywidualnej lub grupowej identyfikacji utrzymywanych zwierząt lądowych;
 - b) dokumenty identyfikacyjne, dokumenty dotyczące przemieszczeń oraz inne dokumenty służące do identyfikacji i śledzenia utrzymywanych zwierząt lądowych, o których to dokumentach jest mowa w art. 104;
 - c) aktualną dokumentację w zakładach zgodnie z art. 97 ust. 1 lit. a) i b);
 - d) komputerową bazę danych utrzymywanych zwierząt lądowych, o której mowa w art. 103 ust. 1.

3. System przewidziany w ust. 1 jest tak skonstruowany, aby:
- a) zapewniał efektywne stosowanie przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu środków zapobiegania chorobom i ich kontroli;
 - b) ułatwiał identyfikowalność utrzymywanych zwierząt lądowych i ich przemieszczeń na terytoriach państw członkowskich i pomiędzy nimi oraz identyfikowalność wprowadzania utrzymywanych zwierząt lądowych do Unii;
 - c) zapewniał efektywną interoperacyjność, integrację i kompatybilność elementów tego systemu;
 - d) zapewniał dostosowanie systemu, w stosownym zakresie, do:
 - (i) skomputeryzowanego systemu informacyjnego do celów powiadamiania i sprawozdawczości na poziomie Unii, przewidzianego w art. 20;
 - (ii) IMSOC;
 - e) zapewniał spójne podejście do różnych gatunków zwierząt objętych systemem.
4. W stosownych przypadkach państwa członkowskie mogą:
- a) wykorzystywać system przewidziany w ust. 1, w całości lub w części, do celów innych niż te, o których mowa w ust. 3 lit. a) i b);
 - b) zintegrować dokumenty identyfikacyjne, dokumenty dotyczące przemieszczeń i inne dokumenty, o których mowa w art. 104, ze świadectwami zdrowia zwierząt lub z deklaracjami, o których mowa w art. 140 ust. 1 i 2, w art. 148 ust. 1 i w przepisach przyjętych na podstawie art. 141 lit. b) i c) oraz w art. 148 ust. 3 i 4;
 - c) wyznaczyć inny organ lub upoważnić inną jednostkę lub osobę fizyczną do stosowania w praktyce systemu identyfikacji i rejestracji przewidzianego w ust. 1.

Artykuł 103

Obowiązki państw członkowskich w zakresie ustanowienia komputerowej bazy danych utrzymywanych zwierząt lądowych

1. Państwa członkowskie ustanawiają i prowadzą komputerową bazę danych służącą do dokumentowania:
- a) następujących informacji dotyczących utrzymywanego bydła, owiec i kóz:
 - (i) ich indywidualnych danych identyfikacyjnych, jak przewidziano w art. 106 lit. a) i art. 107 lit. a);
 - (ii) utrzymujących je zakładów;
 - (iii) ich przemieszczeń do i z zakładów;

- b) informacji dotyczących utrzymywanych świń i utrzymujących je zakładów;
 - c) następujących informacji dotyczących utrzymywanych koni:
 - (i) ich niepowtarzalnego dożywotniego numeru, o którym mowa w art. 109 ust. 1 lit. a);
 - (ii) w stosownych przypadkach, środków identyfikacji umożliwiających powiązanie tego zwierzęcia z dokumentem identyfikacyjnym, o którym mowa w ppkt (iii);
 - (iii) dokumentu identyfikacyjnego, o którym mowa w art. 109 ust. 1 lit. c);
 - (iv) zakładów, w których zwykle utrzymuje się te zwierzęta;
 - d) informacji dotyczących utrzymywanych zwierząt lądowych innych gatunków niż te, o których mowa w lit. a), b) i c), o ile przewidują to przepisy przyjęte na podstawie ust. 2.
2. Komisja jest uprawniona do przyjmowania, w razie potrzeby, aktów delegowanych zgodnie z art. 253 dotyczących dokumentowania informacji dotyczących gatunków zwierząt innych niż te, o których mowa w ust. 1 lit. a), b) i c) niniejszego artykułu, w komputerowej bazie danych przewidzianej w ust. 1, przy uwzględnieniu ryzyka związanego z tymi gatunkami, w celu:
- a) zapewnienia efektywnego stosowania przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu środków zapobiegania chorobom i ich kontroli;
 - b) ułatwienia identyfikowalności utrzymywanych zwierząt lądowych i ich przemieszczeń na terytoriach państw członkowskich i pomiędzy nimi oraz identyfikowalności wprowadzania utrzymywanych zwierząt lądowych do Unii.

Artykuł 104

Obowiązki właściwego organu w zakresie dokumentów identyfikacyjnych, dokumentów dotyczących przemieszczeń i innych dokumentów służących do identyfikacji i śledzenia utrzymywanych zwierząt lądowych

Właściwy organ wystawia:

- a) dokumenty identyfikacyjne dla utrzymywanych zwierząt lądowych, gdy wymaga tego art. 106 lit. b), art. 109 lit. c), art. 112 ust. 1 lit. b), art. 112 ust. 2 lit. b), art. 113 lit. b) i przepisy przyjęte na podstawie art. 114 i 117;
- b) dokumenty dotyczące przemieszczeń i inne dokumenty służące do identyfikacji i śledzenia utrzymywanych zwierząt lądowych, gdy wymaga tego art. 107 lit. b), art. 110 lit. b), art. 113 lit. b) i przepisy przyjęte na podstawie art. 114 i 117.

Artykuł 105

Publiczna dostępność informacji o środkach identyfikacji

Właściwy organ przekazuje Komisji i podaje do publicznej wiadomości informacje o:

- a) punktach kontaktowych do spraw komputerowych baz danych ustanowionych przez państwa członkowskie zgodnie z art. 103 ust. 1;
- b) organach lub jednostkach odpowiedzialnych za wystawianie dokumentów identyfikacyjnych, dokumentów dotyczących przemieszczeń i innych dokumentów zgodnie z art. 104 przy uwzględnieniu art. 102 ust. 4 lit. c);
- c) środkach identyfikacji stosowanych w przypadku poszczególnych kategorii i gatunków utrzymywanych zwierząt lądowych zgodnie z art. 106 lit. a), art. 107 lit. a), art. 109 ust. 1, art. 110 lit. a), art. 112 ust. 1 lit. a), art. 112 ust. 2 lit. a), art. 113 lit. a) i zgodnie z przepisami przyjętymi na podstawie art. 114 i 117;
- d) ustalonym formacie wystawiania dokumentów identyfikacyjnych i innych dokumentów, o których mowa w art. 104.

Artykuł 106

Obowiązki podmiotów w zakresie identyfikacji utrzymywanego bydła

Podmioty utrzymujące bydło:

- a) zapewniają indywidualną identyfikację tych zwierząt utrzymywanych przy pomocy fizycznych środków identyfikacji;
- b) zapewniają, aby właściwy organ, wyznaczony organ lub upoważniona jednostka wystawiła dla tych zwierząt utrzymywanych dokument identyfikacyjny, który jest jedynym dokumentem na całe życie zwierzęcia, oraz aby dokument ten:
 - (i) był przechowywany, poprawnie wypełniany i aktualizowany przez podmiot;
 - (ii) towarzyszył tym utrzymywanym zwierzętom lądowym w czasie ich przemieszczeń;
- c) przekazują informacje o przemieszczeniach tych zwierząt utrzymywanych z i do zakładu do komputerowej bazy danych określonej w art. 103 ust. 1 oraz w przepisach przyjętych na podstawie art. 114 i 117.

Artykuł 107

Obowiązki podmiotów w zakresie identyfikacji utrzymywanych owiec i kóz

Podmioty utrzymujące utrzymywane owce i kozy:

- a) zapewniają indywidualną identyfikację tych zwierząt utrzymywanych przy pomocy fizycznych środków identyfikacji;
- b) zapewniają, aby w razie przemieszczania tych zwierząt utrzymywanych z zakładu, w którym są utrzymywane, towarzyszył im poprawnie wypełniony dokument dotyczący przemieszczeń wystawiony przez właściwy organ zgodnie z art. 104;
- c) przekazują informacje o przemieszczeniach tych zwierząt utrzymywanych z i do zakładu do komputerowej bazy danych określonej w art. 103 ust. 1 oraz w przepisach przyjętych na podstawie art. 114 i 117.

Artykuł 108
Odstępstwa dotyczące dokumentów identyfikacyjnych i dokumentów dotyczących
przemieszczeń dla utrzymywanego bydła, owiec i kóz

W drodze odstępstwa od art. 104, art. 106 lit. b) i art. 107 lit. b) państwa członkowskie mogą zwolnić podmioty z wymogu zapewnienia, aby w czasie przemieszczeń w obrębie państwa członkowskiego utrzymywanemu bydłu, owcom i kozom towarzyszyły dokumenty identyfikacyjne lub dokumenty dotyczące przemieszczeń, o ile:

- a) w komputerowej bazie danych określonej w art. 103 ust. 1 znajdują się informacje zawarte w dokumencie dotyczącym przemieszczeń lub w dokumencie identyfikacyjnym;
- b) system identyfikacji i rejestracji utrzymywanego bydła, owiec i kóz zapewnia identyfikowalność na poziomie równoważnym do identyfikowalności zapewnianej przez dokumenty identyfikacyjne i dokumenty dotyczące przemieszczeń.

Artykuł 109
Obowiązki podmiotów w zakresie identyfikacji i rejestracji utrzymywanych koni

- 1. Podmioty utrzymujące utrzymywane konie zapewniają indywidualną identyfikację tych zwierząt przy pomocy:
 - a) niepowtarzalnego dożywotniego numeru rejestrowanego w komputerowej bazie danych przewidzianej w art. 103 ust. 1;
 - b) metody zapewniającej jednoznaczne powiązanie zwierząt utrzymywanych z dokumentem identyfikacyjnym określonym w lit. c) niniejszego ustępu, wystawianym przez właściwy organ zgodnie z art. 104;
 - c) poprawnie wypełnionego, jedyne na całe życie zwierzęcia dokumentu identyfikacyjnego.
- 2. Podmioty utrzymujące utrzymywane konie przekazują informacje o tych zwierzętach do komputerowej bazy danych określonej w art. 103 ust. 1 oraz w przepisach przyjętych na podstawie art. 114 i 117.

Artykuł 110
Obowiązki podmiotów w zakresie identyfikacji i rejestracji utrzymywanych świń

Podmioty utrzymujące utrzymywane świny:

- a) zapewniają identyfikację tych zwierząt utrzymywanych przy pomocy fizycznych środków identyfikacji;
- b) zapewniają, aby w razie przemieszczania tych zwierząt utrzymywanych z zakładu, w którym są utrzymywane, towarzyszył im poprawnie wypełniony dokument dotyczący przemieszczeń wystawiony przez właściwy organ zgodnie z art. 104 lit. b);

- c) przekazują informacje o zakładzie utrzymującym te zwierzęta do komputerowej bazy danych określonej w art. 103 ust. 1 oraz w przepisach przyjętych na podstawie art. 114 i 117.

Artykuł 111

Odstępstwa dotyczące przemieszczeń utrzymywanych świń

W drodze odstępstwa od art. 110 lit. b) państwa członkowskie mogą zwolnić podmioty z wymogu zapewnienia, aby w czasie przemieszczeń w obrębie państwa członkowskiego utrzymywanym świnom towarzyszyły poprawnie wypełnione dokumenty dotyczące przemieszczeń wystawione przez właściwy organ, o ile:

- a) w komputerowej bazie danych ustanowionej przez państwo członkowskie zgodnie z art. 103 ust. 1 znajdują się informacje o takich dokumentach dotyczących przemieszczeń;
- b) system identyfikacji i rejestracji utrzymywanych świń zapewnia identyfikowalność na poziomie równoważnym do identyfikowalności zapewnianej przez takie dokumenty dotyczące przemieszczeń.

Artykuł 112

Obowiązki posiadaczy zwierząt domowych w zakresie identyfikacji i rejestracji lądowych zwierząt domowych

1. Posiadacze zwierząt domowych zapewniają, aby w przypadku lądowych zwierząt domowych z gatunków wymienionych w załączniku I część A, które są przemieszczane z jednego państwa członkowskiego do innego państwa członkowskiego:
 - a) zwierzęta te podlegały indywidualnej identyfikacji przy pomocy fizycznych środków identyfikacji;
 - b) zwierzętom tym towarzyszył poprawnie wypełniony i aktualny dokument identyfikacyjny wystawiony przez właściwy organ zgodnie z art. 104.
2. O ile jest to wymagane przepisami przyjętymi na podstawie art. 114 i 117, posiadacze zwierząt domowych zapewniają, aby w przypadku lądowych zwierząt domowych z gatunków wymienionych w załączniku I część B, które są przemieszczane z jednego państwa członkowskiego do innego państwa członkowskiego:
 - a) zwierzęta te podlegały identyfikacji indywidualnej lub grupowej;
 - b) zwierzętom tym towarzyszyły poprawnie wypełnione i aktualne dokumenty identyfikacyjne, dokumenty dotyczące przemieszczeń lub inne dokumenty służące do identyfikacji i śledzenia zwierząt, stosownie do danych gatunków zwierząt.

Artykuł 113

Obowiązki podmiotów w zakresie identyfikacji utrzymywanych zwierząt lądowych innych niż bydło, owce, kozy, świnie, konie i zwierzęta domowe

O ile jest to wymagane przepisami przyjętymi na podstawie art. 114 i 117, podmioty zapewniają przestrzeganie następujących wymagań w przypadku utrzymywanych zwierząt lądowych innych niż bydło, owce, kozy, świnie, konie i zwierzęta domowe:

- a) zwierzęta te podlegają identyfikacji indywidualnej lub grupowej;
- b) zwierzętom tym towarzyszą poprawnie wypełnione i aktualne dokumenty identyfikacyjne, dokumenty dotyczące przemieszczeń lub inne dokumenty służące do identyfikacji i śledzenia zwierząt, stosownie do danych gatunków zwierząt.

Artykuł 114

Przekazanie uprawnień dotyczących identyfikacji i rejestracji

Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 253 dotyczących:

- a) wyznaczenia innych organów lub upoważnienia jednostek lub osób fizycznych, jak przewidziano w art. 102 ust. 4 lit. c);
- b) szczegółowych wymagań odnośnie do:
 - (i) środków identyfikacji utrzymywanych zwierząt lądowych, które to środki są określone w art. 106 lit. a), art. 107 lit. a), art. 109 ust. 1, art. 110 lit. a), art. 112 ust. 1 lit. a), art. 112 ust. 2 lit. a) i art. 113 lit. a);
 - (ii) stosowania i używania tych środków identyfikacji;
- c) informacji, które mają znajdować się w:
 - (i) komputerowych bazach danych przewidzianych w art. 103 ust. 1;
 - (ii) przewidzianym w art. 105 lit. b) dokumencie identyfikacyjnym utrzymywanego bydła;
 - (iii) przewidzianym w art. 107 lit. b) dokumencie dotyczącym przemieszczeń kóz i owiec;
 - (iv) przewidzianym w art. 109 ust. 1 lit. c) dokumencie identyfikacyjnym utrzymywanych koni;
 - (v) przewidzianym w art. 110 lit. b) dokumencie identyfikacyjnym utrzymywanych świń;
 - (vi) przewidzianym w art. 112 ust. 1 lit. b) dokumencie identyfikacyjnym lądowych zwierząt domowych lub w przewidzianym w art. 112 ust. 2 lit. b) dokumentach identyfikacyjnych, dokumentach dotyczących przemieszczeń lub w innych dokumentach dotyczących utrzymywanych lądowych zwierząt domowych;

- (vii) przewidzianych w art. 113 lit. b) dokumentach identyfikacyjnych lub dokumentach dotyczących przemieszczeń utrzymywanych zwierząt lądowych innych niż bydło, owce, kozy, świny, konie i zwierzęta domowe;
- d) szczegółowych wymagań dotyczących poszczególnych gatunków i kategorii utrzymywanych zwierząt lądowych, aby zapewnić efektywne funkcjonowanie systemu identyfikacji i rejestracji określonego w art. 102 ust. 1;
- e) szczegółowych wymagań dotyczących utrzymywanych zwierząt lądowych wprowadzanych do Unii z państw i terytoriów trzecich;
- f) w razie potrzeby, wymagań dotyczących identyfikacji i rejestracji utrzymywanych lądowych zwierząt domowych wymienionych w załączniku I część B i utrzymywanych zwierząt lądowych z gatunków innych niż bydło, owce, kozy, świny i konie, biorąc pod uwagę ryzyko związane z tymi gatunkami, w celu:
 - (i) zapewnienia efektywnego stosowania przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu środków zapobiegania chorobom i ich kontroli;
 - (ii) ułatwienia identyfikowalności utrzymywanych zwierząt lądowych i ich przemieszczeń na terytoriach państw członkowskich i pomiędzy nimi oraz identyfikowalności wprowadzania utrzymywanych zwierząt lądowych do Unii.

Artykuł 115

Przekazanie uprawnień dotyczących odstępstw od wymagań w zakresie identyfikowalności

Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 253 dotyczących przyznania podmiotom odstępstw od wymagań w zakresie identyfikacji i rejestracji określonych w art. 106, 107, 109 i 110 w przypadku gdy:

- a) co najmniej jeden z tych elementów nie jest już niezbędny do spełnienia wymagań przewidzianych w art. 102 ust. 3 lit. a) i b);
- b) inne środki identyfikowalności istniejące w państwach członkowskich gwarantują utrzymanie poziomu identyfikowalności danych zwierząt.

Artykuł 116

Kwestie, które należy wziąć pod uwagę przy przyjmowaniu aktów delegowanych przewidzianych w art. 114 i 115

Ustanawiając reguły w aktach delegowanych przyjmowanych na podstawie art. 114 i 115, Komisja bierze pod uwagę następujące kwestie:

- a) kategorie i gatunki utrzymywanych zwierząt lądowych;
- b) ryzyko związane z tymi utrzymywanymi zwierzętami lądowymi;
- c) liczbę zwierząt w zakładzie;
- d) rodzaj produkcji w zakładach, w których utrzymuje się te zwierzęta lądowe;

- e) strukturę przemieszczeń poszczególnych gatunków lub kategorii utrzymywanych zwierząt lądowych;
- f) względy dotyczące ochrony i zachowania gatunków utrzymywanych zwierząt lądowych;
- g) funkcjonowanie innych elementów służących identyfikowalności w ramach systemu identyfikacji i rejestracji zwierząt lądowych, o którym mowa w art. 102 ust. 2.

Artykuł 117

Uprawnienia wykonawcze dotyczące identyfikowalności utrzymywanych zwierząt lądowych

Komisja w drodze aktów wykonawczych ustanawia reguły dotyczące wdrażania wymagań określonych w art. 106, 107, 109, 110, 112 i 113 oraz dotyczące wymagań określonych w aktach delegowanych przyjętych na podstawie art. 103 ust. 2, art. 114 i 115, w odniesieniu do:

- a) specyfikacji technicznych, formatów i zasad funkcjonowania:
 - (i) środków, metod i stosowania identyfikacji;
 - (ii) dokumentów identyfikacyjnych lub dokumentów dotyczących przemieszczeń utrzymywanego bydła, owiec i kóz;
 - (iii) dokumentów identyfikacyjnych utrzymywanych koni;
 - (iv) dokumentów identyfikacyjnych, dokumentów dotyczących przemieszczeń i innych dokumentów utrzymywanych zwierząt lądowych innych gatunków niż bydło, owce, kozy i konie;
 - (v) komputerowych baz danych;
- b) terminów:
 - (i) przekazywania przez podmioty informacji do komputerowej bazy danych;
 - (ii) rejestracji utrzymywanych zwierząt lądowych;
 - (iii) identyfikacji utrzymywanych zwierząt lądowych i zastępowania znaków identyfikacyjnych;
- c) stosowania w praktyce zwolnień z identyfikacji i rejestracji przewidzianych przepisami przyjętymi na podstawie art. 115.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 255 ust. 2.

SEKCJA 2

MATERIAŁ BIOLOGICZNY WYKORZYSTYWANY DO ROZRODU

Artykuł 118

Wymagania dotyczące identyfikowalności materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu utrzymywanego bydła, owiec, kóz, koni, świń i drobiu

1. Podmioty produkujące, przetwarzające lub przechowujące materiał biologiczny wykorzystywany do rozrodu oznakowują materiał biologiczny wykorzystywany do rozrodu utrzymywanego bydła, owiec, kóz, koni i świń w taki sposób, aby można było w jednoznaczny sposób ustalić:
 - a) zwierzęta dawców;
 - b) datę pobrania;
 - c) zakłady zajmujące się materiałem biologicznym wykorzystywanym do rozrodu, w których pobrano, wyprodukowano, przetwarzano lub przechowywano ten materiał.
2. Oznakowanie przewidziane w ust. 1 jest zaprojektowane w sposób zapewniający:
 - a) efektywne stosowanie przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu środków zapobiegania chorobom i ich kontroli;
 - b) identyfikowalność materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu, jego przemieszczeń na terytoriach państw członkowskich i pomiędzy nimi oraz identyfikowalność wprowadzania tego materiału do Unii.

Artykuł 119

Przekazanie uprawnień dotyczących wymagań w zakresie identyfikowalności materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu

1. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 253 dotyczących:
 - a) wymagań w zakresie identyfikowalności materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu bydła, kóz, owiec, świń i koni, zmieniających i uzupełniających reguły określone w art. 118;
 - b) w razie potrzeby, wymagań w zakresie identyfikowalności materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu utrzymywanych zwierząt łądowych z gatunków innych niż bydło, kozy, owce, konie i świnie, w celu:
 - (i) efektywnego stosowania przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu środków zapobiegania chorobom i ich kontroli;
 - (ii) identyfikowalności tego materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu, jego przemieszczeń na terytoriach państw członkowskich i

pomiędzy nimi oraz identyfikowalności wprowadzania tego materiału do Unii.

2. Przyjmując akty delegowane, o których mowa w ust. 1, Komisja bierze pod uwagę następujące kwestie:
- a) gatunki utrzymywanych zwierząt lądowych, od których pochodzi materiał biologiczny wykorzystywany do rozrodu;
 - b) status zdrowotny zwierząt dawców;
 - c) ryzyko związane z takim materiałem biologicznym wykorzystywanym do rozrodu;
 - d) rodzaj materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu;
 - e) rodzaj pobrania, przetwarzania lub przechowywania;
 - f) strukturę przemieszczeń poszczególnych gatunków i kategorii utrzymywanych zwierząt lądowych i ich materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu;
 - g) względy dotyczące ochrony i zachowania gatunków utrzymywanych zwierząt lądowych;
 - h) inne elementy, które mogą przyczynić się do identyfikowalności materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu.

Artykuł 120

Uprawnienia wykonawcze dotyczące wymagań w zakresie identyfikowalności materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu

Komisja w drodze aktów wykonawczych ustanawia reguły dotyczące:

- a) wymagań i specyfikacji technicznych dotyczących oznakowania przewidzianego w art. 118 ust. 1;
- b) wymagań operacyjnych dotyczących wymagań w zakresie identyfikowalności określonych w aktach delegowanych przyjętych na podstawie art. 119 ust. 1.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 255 ust. 2.

Rozdział 3

Przemieszczenia na terytorium Unii utrzymywanych zwierząt lądowych innych niż lądowe zwierzęta domowe

SEKCJA 1

OGÓLNE WYMAGANIA DOTYCZĄCE PRZEMIESZCZEŃ

Artykuł 121

Ogólne wymagania dotyczące przemieszczeń utrzymywanych zwierząt lądowych

1. Podmioty wprowadzają odpowiednie środki zapobiegawcze celem zapewnienia, aby przemieszczenia utrzymywanych zwierząt lądowych nie zagrażały statusowi zdrowotnemu w miejscu przeznaczenia w odniesieniu do:
 - a) chorób wpisanych do wykazu, o których mowa w art. 8 ust. 1 lit. d);
 - b) nowo występujących chorób.
2. Podmioty przemieszczają z zakładów i przyjmują utrzymywane zwierzęta lądowe wyłącznie wtedy, gdy spełniają one następujące warunki:
 - a) pochodzą z zakładów, które:
 - (i) zostały wpisane do rejestru zakładów przez właściwy organ zgodnie z art. 88 lit. a), a państwo członkowskie pochodzenia nie przyznało żadnego odstępstwa zgodnie z art. 83;
 - (ii) zostały zatwierdzone przez właściwy organ zgodnie z art. 92 ust. 1, jeżeli jest to wymagane w art. 89 ust. 1 lub art. 90;
 - b) spełniają wymagania w zakresie identyfikacji i rejestracji określone w art. 106, 107, 109, 110 i 113 oraz w przepisach przyjętych na podstawie art. 114 lit. a)-d) i art. 117.

Artykuł 122

Środki zapobiegania chorobom w odniesieniu do transportu

1. Podmioty wprowadzają odpowiednie i niezbędne środki zapobiegawcze w celu zapewnienia, aby:
 - a) w czasie transportu nie został zagrożony status zdrowotny utrzymywanych zwierząt lądowych;
 - b) operacje transportu utrzymywanych zwierząt lądowych nie powodowały potencjalnego rozprzestrzeniania się chorób wpisanych do wykazu, o których mowa w art. 8 ust. 1 lit. d), na ludzi i na zwierzęta w miejscach gromadzenia, odpoczynku i przeznaczenia;

- c) przeprowadzono oczyszczanie, odkażanie, dezynsekcję i deratyzację sprzętu i środków transportu oraz wprowadzono inne odpowiednie środki bioasekuracji stosownie do ryzyka związanego z transportem.
2. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 253 dotyczących:
- a) oczyszczania, odkażania, dezynsekcji i deratyzacji sprzętu i środków transportu oraz, w stosownych przypadkach, stosowania do tych celów produktów biobójczych;
 - b) innych odpowiednich środków bioasekuracji, o których mowa w ust. 1 lit. c).

SEKCJA 2

PRZEMIESZCZENIA POMIĘDZY PAŃSTWAMI CZŁONKOWSKIMI

Artykuł 123

Ogólne wymagania dotyczące przemieszczeń utrzymywanych zwierząt lądowych pomiędzy państwami członkowskimi

1. Podmioty przemieszczają utrzymywane zwierzęta lądowe do innego państwa członkowskiego wyłącznie wtedy, gdy zwierzęta te spełniają następujące warunki:
- a) pochodzą z zakładu:
 - (i) w którym nie występują nietypowe upadki zwierząt ani inne objawy choroby o nieustalonej przyczynie;
 - (ii) nieobjętego ograniczeniami przemieszczeń dotyczącymi gatunków, które mają być przemieszczane, zgodnie z przepisami art. 55 ust. 1 lit. d), art. 61 ust. 1 lit. a), art. 62, art. 65 ust. 1 lit. c), art. 74 ust. 1, art. 78 ust. 1 i 2 oraz zgodnie z przepisami przyjętymi na podstawie art. 55 ust. 2, art. 63, 67, art. 71 ust. 3, art. 74 ust. 3, art. 79 i art. 81 ust. 2 lub zgodnie ze środkami nadzwyczajnymi przewidzianymi w art. 246 i 247 i w przepisach przyjętych na podstawie art. 248, chyba że zgodnie z tymi regułami przyznano odstępstwa od ograniczeń przemieszczeń;
 - (iii) który nie jest położony w obszarze objętym ograniczeniami ustanowionym zgodnie z przepisami art. 55 ust. 1 lit. f) ppkt (ii), art. 64, 65, art. 74 ust. 1 i art. 78 oraz zgodnie z przepisami przyjętymi na podstawie art. 67, art. 71 ust. 3, art. 74 ust. 3, art. 79 i art. 81 ust. 2 lub zgodnie ze środkami nadzwyczajnymi przewidzianymi w art. 246 i 247 i w przepisach przyjętych na podstawie art. 248, chyba że zgodnie z tymi przepisami przyznano odstępstwa;
 - b) nie miały styczności z utrzymywanymi zwierzętami lądowymi podlegającymi ograniczeniom przemieszczeń, o których mowa w lit. a) ppkt (ii) i (iii) lub z utrzymywanymi zwierzętami lądowymi z gatunków wpisanych do wykazu, które mają niższy status zdrowotny, przez odpowiedni okres czasu przed datą planowanego przemieszczenia do innego państwa członkowskiego, co

ogranicza do minimum możliwość rozprzestrzeniania się choroby, przy uwzględnieniu następujących kwestii:

- (i) okresu inkubacji i drogi przenoszenia chorób wpisanych do wykazu i nowo występujących chorób;
 - (ii) rodzaju zakładu;
 - (iii) gatunków i kategorii utrzymywanych zwierząt lądowych, które mają być przemieszczane;
 - (iv) innych czynników epidemiologicznych;
- c) spełniają odpowiednie wymogi określone w sekcjach 3-8.
2. Podmioty wprowadzają wszystkie niezbędne środki w celu zapewnienia, aby utrzymywane zwierzęta lądowe przemieszczane do innego państwa członkowskiego zostały wysłane bezpośrednio do ostatecznego miejsca przeznaczenia w innym państwie członkowskim, chyba że ze względu na dobrostan tych zwierząt konieczny jest ich postój w miejscu odpoczynku.

Artykuł 124

Obowiązki podmiotów w miejscu przeznaczenia

1. Podmioty prowadzące zakłady i rzeźnie przyjmujące utrzymywane zwierzęta lądowe z innego państwa członkowskiego:
- a) sprawdzają, czy:
 - (i) obecne są środki identyfikacji przewidziane w art. 106 lit. a), art. 107 lit. a), art. 109 ust. 1, art. 110 lit. a) i art. 113 lit. a) oraz w przepisach przyjętych na podstawie art. 114 i 117;
 - (ii) obecne są dokumenty identyfikacyjne przewidziane w art. 106 lit. b), art. 107 lit. b), art. 109 ust. 1 lit. c) i art. 113 lit. b) oraz w przepisach przyjętych na podstawie art. 114 i 117, oraz czy dokumenty te są poprawnie wypełnione;
 - b) sprawdzają, czy obecne są świadectwa zdrowia zwierząt określone w art. 140 i w przepisach przyjętych na podstawie art. 141 lit. b) i c) lub deklaracje określone w art. 148 i w przepisach przyjętych na podstawie art. 148 ust. 2;
 - c) powiadamiają właściwy organ o wszystkich nieprawidłowościach związanych z:
 - (i) przyjętymi utrzymywanymi zwierzętami lądowymi;
 - (ii) obecnością środków identyfikacji, o których mowa w lit. a) ppkt (i);
 - (iii) dokumentami, o których mowa w lit. a) ppkt (ii) i w lit. b);

2. W razie wystąpienia nieprawidłowości, o których mowa w ust. 1 lit. c), podmiot izoluje zwierzęta, których dotyczy ta nieprawidłowość, do momentu podjęcia przez właściwy organ decyzji w tej sprawie.

Artykuł 125

Zakaz przemieszczeń utrzymywanych zwierząt lądowych pomiędzy państwami członkowskimi

W przypadku zwierząt przeznaczonych do uboju w celach zwalczania choroby w ramach programu zwalczania przewidzianego w art. 30 ust. 1, 2 i 3, podmioty nie przemieszczają utrzymywanych zwierząt lądowych do innego państwa członkowskiego, chyba że państwo członkowskie przeznaczenia udzieli na to wyraźnej zgody przed przemieszczeniem.

Artykuł 126

Wymagania ogólne obowiązujące podmioty dokonujące przemieszczeń utrzymywanych zwierząt lądowych przez terytoria państw członkowskich, lecz z przeznaczeniem na wywóz z Unii do państw lub terytoriów trzecich

Podmioty zapewniają, aby utrzymywane zwierzęta lądowe przeznaczone na wywóz do państwa lub terytorium trzeciego przez terytorium innego państwa członkowskiego, spełniały wymogi określone w art. 121, 122, 123 i 125.

SEKCJA 3

WYMAGANIA SZCZEGÓLNE DOTYCZĄCE PRZEMIESZCZEŃ ZWIERZĄT KOPYTNYCH I DROBIU DO INNYCH PAŃSTW CZŁONKOWSKICH

Artykuł 127

Przemieszczanie utrzymywanych zwierząt kopytnych i drobiu do innych państw członkowskich

Podmioty przemieszczają utrzymywane zwierzęta kopytne i drób z zakładu w jednym państwie członkowskim do innego państwa członkowskiego wyłącznie wtedy, gdy zwierzęta te spełniają następujące warunki w odniesieniu do chorób wpisanych do wykazu, o których mowa w art. 8 ust. 1 lit. d):

- a) w czasie przemieszczenia nie wykazują symptomów ani objawów klinicznych chorób wpisanych do wykazu, o których mowa w art. 8 ust. 1 lit. d);
- b) odbyły okres pobytu stosowny do tych chorób wpisanych do wykazu przy uwzględnieniu gatunków i kategorii utrzymywanych zwierząt kopytnych i drobiu, który ma być przemieszczany;
- c) w okresie stosownym do tych chorób wpisanych do wykazu, do gatunków oraz do kategorii zwierząt kopytnych lub drobiu, które mają być przemieszczane, do zakładu pochodzenia nie wprowadzono żadnych utrzymywanych zwierząt kopytnych ani utrzymywanego drobiu;
- d) zwierzęta te nie stwarzają istotnego ryzyka rozprzestrzeniania się tych chorób wpisanych do wykazu w miejscu przeznaczenia.

Artykuł 128

Przekazanie uprawnień w odniesieniu do przemieszczania utrzymywanych zwierząt kopytnych i drobiu do innych państw członkowskich

1. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 253 dotyczących:
 - a) okresów pobytu, o których mowa w art. 127 lit. b);
 - b) okresu, o którym mowa w art. 127 lit. c), niezbędnego do celów ograniczenia wprowadzania utrzymywanych zwierząt kopytnych i drobiu do zakładów przed przemieszczeniem;
 - c) wymagań uzupełniających, w celu zapewnienia, aby utrzymywane zwierzęta kopytne ani drób nie stwarzały istotnego ryzyka rozprzestrzeniania się chorób wpisanych do wykazu, o których mowa w art. 8 ust. 1 lit. d), jak przewidziano w art. 127 lit. d);
 - d) innych środków ograniczających ryzyko, zmieniających i uzupełniających wymagania określone w art. 127.
2. Ustanawiając reguły w aktach delegowanych przyjmowanych na podstawie ust. 1, Komisja bierze pod uwagę następujące kwestie:
 - a) choroby wpisane do wykazu, o których mowa w art. 8 ust. 1 lit. d), w odniesieniu do gatunków wpisanych do wykazu lub do kategorii utrzymywanych zwierząt kopytnych lub drobiu, który ma być przemieszczany;
 - b) status zdrowotny w odniesieniu do chorób wpisanych do wykazu, o których mowa w art. 8 ust. 1 lit. d), w zakładach, przedziałach, strefach i w państwach członkowskich pochodzenia i przeznaczenia;
 - c) rodzaj zakładu i rodzaj produkcji w miejscu pochodzenia i w miejscu przeznaczenia;
 - d) rodzaj przemieszczenia;
 - e) kategorie i gatunki utrzymywanych zwierząt kopytnych lub drobiu, który ma być przemieszczany;
 - f) wiek utrzymywanych zwierząt kopytnych lub drobiu, który ma być przemieszczany;
 - g) inne czynniki epidemiologiczne.

Artykuł 129

Utrzymywane zwierzęta kopytne i drób przemieszczane do innego państwa członkowskiego i przeznaczone do uboju

1. Podmioty prowadzące rzeźnię przyjmujące utrzymywane zwierzęta kopytne i drób z innego państwa członkowskiego dokonują uboju tych zwierząt w możliwie

najkrótszym czasie po ich przybyciu, nie przekraczając terminów określonych w aktach delegowanych przyjętych na podstawie ust. 2.

2. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 253 dotyczących terminu uboju, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu.

SEKCJA 4

ZGROMADZENIA UTRZYMYWANYCH ZWIERZĄT KOPYTNYCH I DROBIU

Artykuł 130

Odstępstwo dla zgromadzeń

1. W drodze odstępstwa od art. 123 ust. 2 podmioty mogą poddać utrzymywane zwierzęta kopytne i drób nie więcej niż:
 - a) jednemu zgromadzeniu w państwie członkowskim pochodzenia;
 - b) jednemu zgromadzeniu w państwie członkowskim, przez które są przemieszczane;
 - c) jednemu zgromadzeniu w państwie członkowskim przeznaczenia.
2. Zgromadzenia, o których mowa w ust. 1, odbywają się wyłącznie w zakładach zatwierdzonych do tego celu zgodnie z art. 92 ust. 1 i z art. 94 ust. 3 i 4.

Państwo członkowskie pochodzenia może jednak zezwolić, by na ich terytoriach zgromadzenia odbywały się w środkach transportu, które zbierają utrzymywane zwierzęta kopytne i utrzymywany drób z zakładów pochodzenia, o ile po tych zgromadzeniach te środki transportu są ponownie rozładowywane nie wcześniej niż po:

- a) przybyciu do ich zakładu lub do ostatecznego miejsca przeznaczenia; lub
- b) zgromadzeniu, o którym mowa w ust. 1 lit. b) i c).

Artykuł 131

Wymagania w zakresie zapobiegania chorobom dotyczące zgromadzeń

Podmioty prowadzące zgromadzenia zapewniają, aby:

- a) gromadzone utrzymywane zwierzęta kopytne i drób miały ten sam status zdrowotny; jeżeli nie mają tego samego statusu zdrowotnego, do wszystkich takich gromadzonych zwierząt stosuje się niższy status zdrowotny;
- b) utrzymywane zwierzęta kopytne i drób były gromadzone i przemieszczane do ostatecznego miejsca przeznaczenia w innym państwie członkowskim w jak najkrótszym czasie po opuszczeniu zakładu pochodzenia, nie przekraczając terminów określonych w aktach delegowanych przyjętych na podstawie art. 132 lit. c);

- c) wprowadzono niezbędne środki bioasekuracji zapewniające, aby gromadzone utrzymywane zwierzęta kopytne i drób:
 - (i) nie miały styczności z utrzymywanymi zwierzętami kopytnymi i drobiem o niższym statusie zdrowotnym;
 - (ii) nie stwarzały istotnego ryzyka rozprzestrzeniania się chorób wpisanych do wykazu, o których mowa w art. 8 ust. 1 lit. d), na utrzymywane zwierzęta kopytne i drób w miejscu zgromadzenia;
- d) utrzymywane zwierzęta kopytne i drób podlegały identyfikacji oraz aby, w wymaganych przypadkach, towarzyszyły im następujące dokumenty:
 - (i) dokumenty identyfikacyjne i rejestracyjne, o ile są one przewidziane w art. 106 lit. b), art. 107 lit. b), art. 109 lit. c), art. 110 lit. b) i art. 113 lit. b) oraz w przepisach przyjętych na podstawie art. 114 i 117, chyba że przyznano odstępstwa zgodnie z art. 115;
 - (ii) świadectwa zdrowia zwierząt, o ile są przewidziane w art. 140 i art. 141 lit. c), chyba że przyznano odstępstwa w przepisach przyjętych na podstawie art. 141 lit. a);
 - (iii) deklaracja, o ile jest przewidziana w art. 148.

Artykuł 132

Przekazanie uprawnień dotyczących zgromadzeń

Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 253 dotyczących:

- a) szczególnych reguł dotyczących zgromadzeń, w sytuacji gdy oprócz środków przewidzianych w art. 131 lit. b) i c) dodatkowo obowiązują inne środki ograniczające ryzyko;
- b) kryteriów, na podstawie których państwa członkowskie pochodzenia mogą zezwalać na odbywanie zgromadzeń w środkach transportu, jak przewidziano w art. 130 ust. 2 akapit drugi;
- c) czasu między wyjazdem utrzymywanych zwierząt kopytnych lub drobiu z ich zakładu pochodzenia oraz ich wyjazdem ze zgromadzenia do ostatecznego miejsca przeznaczenia w innym państwie członkowskim, jak przewidziano w art. 131 lit. b);
- d) środków bioasekuracji, o których jest mowa w art. 131 lit. c).

SEKCJA 5

PRZEMIESZCZENIA DO INNYCH PAŃSTW CZŁONKOWSKICH UTRZYMYWANYCH ZWIERZĄT LĄDOWYCH INNYCH NIŻ UTRZYMYWANE ZWIERZĘTA KOPYTNE I DRÓB

Artykuł 133

Przemieszczenia do innych państw członkowskich utrzymywanych zwierząt lądowych innych niż utrzymywane zwierzęta kopytne i drób oraz akty delegowane

1. Podmioty przemieszczają utrzymywane zwierzęta lądowe inne niż utrzymywane zwierzęta kopytne i drób z zakładu w jednym państwie członkowskim do innego państwa członkowskiego wyłącznie wtedy, gdy zwierzęta te nie stwarzają istotnego ryzyka rozprzestrzeniania się w miejscu przeznaczenia chorób wpisanych do wykazu, o których mowa w art. 8 ust. 1 lit. d).
2. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 253 dotyczących szczegółowych reguł celem zapewnienia, aby utrzymywane zwierzęta lądowe inne niż utrzymywane zwierzęta kopytne i drób nie stwarzały istotnego ryzyka rozprzestrzeniania się chorób wpisanych do wykazu, o których mowa w art. 8 ust. 1 lit. d), jak określono w ust. 1 niniejszego artykułu.
3. Ustanawiając szczegółowe reguły w aktach delegowanych przyjmowanych na podstawie ust. 2, Komisja bierze pod uwagę następujące kwestie:
 - a) choroby wpisane do wykazu, o których mowa w art. 8 ust. 1 lit. d), w odniesieniu do gatunków wpisanych do wykazu lub do kategorii utrzymywanych zwierząt lądowych, które mają być przemieszczane;
 - b) status zdrowotny w odniesieniu do chorób wpisanych do wykazu, o których mowa w art. 8 ust. 1 lit. d), w zakładach, przedziałach, strefach i w państwach członkowskich pochodzenia oraz w miejscach przeznaczenia;
 - c) rodzaje zakładów i rodzaje produkcji w miejscu pochodzenia i w miejscu przeznaczenia;
 - d) rodzaje przemieszczeń pod względem ostatecznego wykorzystania zwierząt w miejscu przeznaczenia;
 - e) kategorie i gatunki utrzymywanych zwierząt lądowych, które mają być przemieszczane;
 - f) wiek utrzymywanych zwierząt lądowych, który mają być przemieszczane;
 - g) inne czynniki epidemiologiczne.

SEKCJA 6

ODSTĘPSTWA OD ŚRODKÓW OGRANICZAJĄCYCH RYZYKO I UZUPEŁNIANIE TYCH ŚRODKÓW

Artykuł 134

Zwierzęta przeznaczone do zakładów odizolowanych oraz akty delegowane

1. Podmioty przemieszczają utrzymywane zwierzęta lądowe do zakładu odizolowanego wyłącznie wtedy, gdy zwierzęta te spełniają następujące warunki:

- a) pochodzą z innego zakładu odizolowanego;
 - b) nie stwarzają istotnego ryzyka rozprzestrzeniania się chorób wpisanych do wykazu, o których mowa w art. 8 ust. 1 lit. d), na gatunki wpisane do wykazu lub na kategorie zwierząt w odizolowanym zakładzie przeznaczenia, chyba że takie przemieszczenie jest dozwolone do celów naukowych.
2. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 253 dotyczących:
- a) szczegółowych reguł w odniesieniu do przemieszczeń utrzymywanych zwierząt lądowych do zakładów odizolowanych w uzupełnieniu do wymagań określonych w ust. 1 niniejszego artykułu;
 - b) szczególnych reguł w odniesieniu do przemieszczeń utrzymywanych zwierząt lądowych do zakładów odizolowanych, w których obowiązują środki ograniczające ryzyko, gwarantujące, że takie przemieszczenia nie stwarzają istotnego ryzyka dla zdrowia utrzymywanych zwierząt lądowych w tym odizolowanym zakładzie i w okolicznych zakładach.

Artykuł 135

Odstępstwa dotyczące przemieszczeń utrzymywanych zwierząt lądowych do celów naukowych oraz akty delegowane

1. Właściwy organ w miejscu przeznaczenia może, za porozumieniem z właściwym organem miejsca pochodzenia, zezwolić na przemieszczenia do celów naukowych na terytorium państwa członkowskiego utrzymywanych zwierząt lądowych, które nie spełniają wymagań sekcji 1-5, z wyłączeniem art. 121, 122, art. 123 ust. 1 lit. a) ppkt (ii) i art. 124.
2. Właściwe organy przyznają odstępstwa przewidziane w ust. 1 wyłącznie pod następującymi warunkami:
 - a) właściwe organy w miejscu przeznaczenia i w miejscu pochodzenia:
 - (i) uzgodniły warunki takich przemieszczeń;
 - (ii) wprowadziły niezbędne środki ograniczające ryzyko, celem zapewnienia, aby te przemieszczenia nie zagrażały statusowi zdrowotnemu miejsc znajdujących się na trasie przemieszczenia oraz miejsc przeznaczenia w odniesieniu do chorób wpisanych do wykazu, o których mowa w art. 8 ust. 1 lit. d);
 - (iii) powiadomiły, w stosownych przypadkach, właściwe organy państw członkowskich, przez które przemieszczane są zwierzęta, o przyznanym odstępstwie oraz o warunkach, na jakich je przyznano;
 - b) te przemieszczenia tych zwierząt odbywają się pod nadzorem właściwych organów miejsca pochodzenia i przeznaczenia oraz, w stosownych przypadkach, właściwego organu państwa członkowskiego, przez które przemieszczane są zwierzęta.

3. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 253 dotyczących zmiany i uzupełnienia reguł w sprawie przyznawania odstępstw przez właściwy organ, określonych w ust. 1 i 2 niniejszego artykułu.

Artykuł 136

Odstępstwa dotyczące użytku rekreacyjnego, wydarzeń sportowych i kulturalnych, wypasu i pracy w pobliżu granic

1. Właściwy organ miejsca przeznaczenia może przyznać odstępstwa od wymagań określonych w sekcjach 2-5, z wyłączeniem art. 123 lit. a) i b), art. 124 i 125, dla wewnątrzunijnych przemieszczeń utrzymywanych zwierząt lądowych między państwami członkowskimi, jeżeli celem takich przemieszczeń jest:
 - a) użytek rekreacyjny w pobliżu granic;
 - b) wystawy, wydarzenia sportowe, kulturalne i podobne organizowane w pobliżu granic;
 - c) wypas utrzymywanych zwierząt lądowych na pastwiskach położonych na terytorium więcej niż jednego państwa członkowskiego;
 - d) praca utrzymywanych zwierząt lądowych w pobliżu granic państw członkowskich.
2. Państwa członkowskie pochodzenia i przeznaczenia uzgadniają odstępstwa przyznawane przez właściwy organ w miejscu przeznaczenia dla przemieszczeń utrzymywanych zwierząt lądowych do celów określonych w ust. 1; wprowadza się odpowiednie środki ograniczające ryzyko, celem zapewnienia, aby takie przemieszczenia nie stwarzały istotnego ryzyka.
3. Państwa członkowskie, o których mowa w ust. 2, powiadamiają Komisję o przyznaniu odstępstw przewidzianych w ust. 1.
4. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 253 w sprawie zmiany i uzupełnienia reguł dotyczących przyznawania odstępstw przez właściwy organ w miejscu przeznaczenia przewidzianych w ust. 1 niniejszego artykułu.

Artykuł 137

Przekazanie uprawnień dotyczących odstępstw dla cyrków, wystaw, wydarzeń sportowych i użytku rekreacyjnego, ogrodów zoologicznych, sklepów zoologicznych i hurtowni zoologicznych

Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 253 dotyczących:

- a) wymagań szczególnych w uzupełnieniu do reguł określonych w sekcjach 2-5 w odniesieniu do przemieszczeń utrzymywanych zwierząt lądowych do następujących celów:

- (i) cyrki, ogrody zoologiczne, sklepy zoologiczne, schroniska dla zwierząt i hurtownie zoologiczne;
 - (ii) wystawy, wydarzenia sportowe, kulturalne i podobne;
- b) odstępstw od sekcji 2-5 z wyłączeniem art. 123 lit. a) i b) oraz art. 124 i 125 w odniesieniu do przemieszczeń utrzymywanych zwierząt lądowych, o których mowa w lit. a).

Artykuł 138

Uprawnienia wykonawcze dotyczące tymczasowych odstępstw dla przemieszczeń określonych gatunków lub kategorii utrzymywanych zwierząt lądowych

Komisja może w drodze aktów wykonawczych ustanowić przepisy dotyczące tymczasowych odstępstw od przepisów niniejszego rozdziału dla przemieszczeń określonych gatunków lub kategorii utrzymywanych zwierząt lądowych, jeżeli:

- a) wymagania dotyczące przemieszczeń określone w art. 127, art. 129 ust. 1, art. 130, 131, art. 133 ust. 1, art. 134 ust. 1, art. 135 ust. 1 i 2, art. 136 i w przepisach przyjętych na podstawie art. 128 ust. 1, art. 129 ust. 2, art. 132, art. 133 ust. 2, art. 134 ust. 2, art. 135 ust. 3, art. 136 ust. 4 i art. 137 nie ograniczają skutecznie ryzyka wiążącego się z przemieszczaniem takich zwierząt; lub
- b) choroby wpisane do wykazu, o których mowa w art. 8 ust. 1 lit. d), rozprzestrzeniają się pomimo wymagań dotyczących przemieszczeń określonych zgodnie z sekcjami 1-6.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 255 ust. 2.

W należycie uzasadnionych szczególnie pilnych przypadkach związanych z chorobami stanowiącymi ryzyko o bardzo znacznych konsekwencjach, przy uwzględnieniu kwestii, o których mowa w art. 139, Komisja przyjmuje, zgodnie z procedurą określoną w art. 255 ust. 3, akty wykonawcze mające natychmiastowe zastosowanie.

Artykuł 139

Kwestie, które należy wziąć pod uwagę przy przyjmowaniu aktów delegowanych i aktów wykonawczych przewidzianych w niniejszej sekcji

Ustanawiając reguły w aktach delegowanych i aktach wykonawczych przyjmowanych na podstawie art. 134 ust. 2, art. 135 ust. 3, art. 136 ust. 4, art. 137 i 138, Komisja bierze pod uwagę następujące kwestie:

- a) ryzyko związane z przemieszczeniami, o których mowa w tych przepisach;
- b) status zdrowotny w odniesieniu do chorób wpisanych do wykazu, o których mowa w art. 8 ust. 1 lit. d), w miejscach pochodzenia i przeznaczenia;
- c) gatunki zwierząt wpisane do wykazu w odniesieniu do chorób wpisanych do wykazu, o których mowa w art. 8 ust. 1 lit. d);

- d) środki bioasekuracji obowiązujące w miejscu pochodzenia, przeznaczenia i w drodze;
- e) szczególne warunki utrzymywania utrzymywanych zwierząt lądowych w zakładach;
- f) szczególną strukturę przemieszczeń w danym rodzaju zakładów oraz gatunki i kategorie danych utrzymywanych zwierząt lądowych;
- g) inne czynniki epidemiologiczne.

SEKCJA 7

CERTYFIKACJA ZDROWIA ZWIERZĄT

Artykuł 140

Obowiązki podmiotów dotyczące zapewnienia, aby zwierzętom towarzyszyło świadectwo zdrowia zwierząt

1. Podmioty przemieszczają do innego państwa członkowskiego następujące gatunki i kategorie utrzymywanych zwierząt lądowych wyłącznie pod warunkiem, że towarzyszy im świadectwo zdrowia zwierząt wystawione przez właściwy organ państwa członkowskiego pochodzenia zgodnie z art. 146 ust. 1:
 - a) zwierzęta kopytne;
 - b) drób;
 - c) utrzymywane zwierzęta lądowe inne niż zwierzęta kopytne i drób, przeznaczone do zakładu odizolowanego;
 - d) utrzymywane zwierzęta lądowe inne niż te, o których mowa w lit. a), b) i c) niniejszego ustępu, o ile jest to wymagane zgodnie z aktami delegowanymi przyjętymi na podstawie art. 141 ust. 1 lit. c).
2. Podmioty nie przemieszczają utrzymywanych zwierząt lądowych w obrębie państwa członkowskiego lub z jednego państwa członkowskiego do innego państwa członkowskiego, chyba że towarzyszy im świadectwo zdrowia zwierząt wystawione przez właściwy organ państwa członkowskiego pochodzenia zgodnie z art. 146 ust. 1, jeżeli spełnione są warunki określone poniżej w lit. a) i b):
 - a) zezwolono na opuszczenie przez te utrzymywane zwierzęta lądowe obszaru objętego ograniczeniami określonego w art. 55 ust. 1 lit. f) ppkt (ii), art. 56 i art. 64 ust. 1, a zwierzęta te są objęte środkami kontroli choroby przewidzianymi w art. 55 ust. 1, art. 65 ust. 1, art. 74 ust. 1, art. 78 ust. 1 i 2 lub w przepisach przyjętych na podstawie art. 55 ust. 2, art. 67, art. 71 ust. 3, art. 74 ust. 3, art. 79, art. 81 ust. 3 lub art. 248;
 - b) utrzymywane zwierzęta lądowe należą do gatunków objętych tymi środkami kontroli choroby.

3. Podmioty wprowadzają wszystkie niezbędne środki celem zapewnienia, aby świadectwa zdrowia zwierząt, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, towarzyszyły utrzymywanym zwierzętom lądowym od miejsca ich pochodzenia do miejsca ich ostatecznego przeznaczenia, chyba że w przepisach przyjętych na podstawie art. 144 przewidziano szczególne środki.

Artykuł 141

Przekazanie uprawnień dotyczących obowiązków podmiotów w zakresie zapewnienia, aby zwierzętom towarzyszyło świadectwo zdrowia zwierząt

1. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 253 dotyczących:
- a) odstępstw od wymagań dotyczących certyfikacji zdrowia zwierząt, określonych w art. 140 ust. 1, dla przemieszczeń utrzymywanych zwierząt lądowych, które nie stwarzają istotnego ryzyka rozprzestrzeniania się choroby ze względu na:
 - (i) gatunki lub kategorie utrzymywanych zwierząt lądowych, które są przemieszczane, oraz choroby wpisane do wykazu, o których mowa w art. 8 ust. 1 lit. d), w odniesieniu do których wpisano do wykazu te gatunki zwierząt;
 - (ii) metody chowu i rodzaj produkcji tych gatunków i kategorii utrzymywanych zwierząt lądowych;
 - (iii) planowane wykorzystanie utrzymywanych zwierząt lądowych;
 - (iv) miejsce przeznaczenia utrzymywanych zwierząt lądowych; lub
 - b) specjalnych reguł w odniesieniu do wymagań certyfikacji zdrowia zwierząt, o których mowa w art. 140 ust. 1, w sytuacji gdy właściwy organ wprowadził szczególne środki ograniczające ryzyko, dotyczące nadzoru lub bioasekuracji, przy uwzględnieniu kwestii określonych w ust. 2 niniejszego artykułu; reguły te zapewniają:
 - (i) identyfikowalność utrzymywanych zwierząt lądowych, które są przemieszczane;
 - (ii) zgodność utrzymywanych zwierząt lądowych, które są przemieszczane, z określonymi w sekcjach 1-6 wymaganiami w zakresie zdrowia zwierząt w odniesieniu do przemieszczeń;
 - c) wymagań dotyczących certyfikacji zdrowia zwierząt dla przemieszczeń gatunków i kategorii utrzymywanych zwierząt lądowych innych niż te, o których mowa w art. 140 ust. 1 lit. a), b) i c), w przypadkach gdy certyfikacja zdrowia zwierząt jest konieczna dla zapewnienia zgodności danego przemieszczenia z określonymi w sekcjach 1-6 wymaganiami w zakresie zdrowia zwierząt w odniesieniu do przemieszczeń.

2. Ustanawiając specjalne reguły przewidziane w ust. 1 lit. b), Komisja uwzględnia następujące kwestie:
- a) zaufanie właściwego organu do środków bioasekuracji wprowadzonych przez podmioty zgodnie z art. 9 ust. 1 lit. b) oraz z przepisami przyjętymi na podstawie art. 9 ust. 2;
 - b) zdolność właściwego organu do wprowadzania niezbędnych i odpowiednich środków oraz do podejmowania niezbędnych i odpowiednich czynności wymaganych niniejszym rozporządzeniem, jak określono w art. 12 ust. 1;
 - c) poziom uzyskanej podstawowej wiedzy na temat zdrowia zwierząt zgodnie z art. 10 oraz wsparcie, o którym mowa w art. 12 ust. 2;
 - d) działanie kontroli zdrowia zwierząt przewidzianych w art. 23 i w przepisach przyjętych na podstawie art. 24, w przypadku gdy nie wprowadzono innego odpowiedniego nadzoru, systemów zapewniania jakości lub kontroli urzędowych, o których mowa w art. 23 ust. 1 lit. c);
 - e) działanie systemów powiadamiania i sprawozdawczości na poziomie Unii, o których mowa w art. 17-20 oraz w przepisach przyjętych na podstawie art. 17 ust. 3, art. 18 ust. 3 i art. 21, stosowanych przez właściwy organ;
 - f) stosowanie nadzoru przewidzianego w art. 25 i programów nadzoru przewidzianych w art. 27 i w przepisach przyjętych na podstawie art. 28 i 29.
3. Komisja uwzględnia kwestie, o których mowa w ust. 1 lit. a) ppkt (i)-(iv), ustanawiając wymagania dotyczące certyfikacji zdrowia zwierząt, o których mowa w ust. 1 lit. c) niniejszego artykułu.

Artykuł 142

Treść świadectw zdrowia zwierząt

1. Świadectwa zdrowia zwierząt zawierają następujące informacje:
- a) zakład lub miejsce pochodzenia, zakład lub miejsce przeznaczenia oraz, w stosownych przypadkach, zakłady przeznaczone do zgromadzeń i do odpoczynku utrzymywanych zwierząt lądowych;
 - b) opis utrzymywanych zwierząt lądowych;
 - c) liczbę utrzymywanych zwierząt lądowych;
 - d) dane identyfikacyjne i rejestracyjne utrzymywanych zwierząt lądowych, o ile jest to wymagane w art. 106, 107, 109, 110 i 113 lub przepisami przyjętymi na podstawie art. 114 i 117, chyba że przyznano odstępstwa zgodnie z art. 115, oraz
 - e) informacje niezbędne do wykazania, że utrzymywane zwierzęta lądowe spełniają odpowiednie, określone w sekcjach 1-6 wymagania w zakresie zdrowia zwierząt dotyczące przemieszczeń.

2. Świadcstwo zdrowia zwierząt może zawierać inne informacje wymagane zgodnie z innymi przepisami Unii.

Artykuł 143

Przekazanie uprawnień i akty wykonawcze dotyczące treści świadectw zdrowia zwierząt

1. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 253 w sprawie:
 - a) szczegółowych reguł dotyczących treści świadectw zdrowia zwierząt, o których mowa w art. 142 ust. 1, dla różnych kategorii i gatunków utrzymywanych zwierząt lądowych i w odniesieniu do poszczególnych rodzajów przemieszczeń przewidzianych w przepisach przyjętych na podstawie art. 144;
 - b) dodatkowych informacji, które należy zawrzeć w świadectwach zdrowia zwierząt, o których mowa w art. 142 ust. 1.
2. Komisja może w drodze aktów wykonawczych ustanowić wzory formularzy świadectw zdrowia zwierząt. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 255 ust. 2.

Artykuł 144

Przekazanie uprawnień dotyczących niektórych rodzajów przemieszczeń utrzymywanych zwierząt lądowych

Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 253 dotyczących uzupełnienia obowiązku podmiotów w zakresie zapewnienia, aby zwierzętom towarzyszyło świadectwo zdrowia zwierząt przewidziane w art. 140 oraz w przepisach przyjętych na podstawie art. 141, w odniesieniu do następujących rodzajów przemieszczeń utrzymywanych zwierząt lądowych:

- a) przemieszczenia utrzymywanych zwierząt kopytnych i drobiu poddanych po drodze zgromadzeniom, o których mowa w art. 130, przed dotarciem na miejsce ostatecznego przeznaczenia;
- b) przemieszczenia utrzymywanych zwierząt lądowych, które nie mogą kontynuować przejazdu do miejsca ostatecznego przeznaczenia i muszą wrócić do miejsca pochodzenia lub zostać przemieszczone do innego miejsca przeznaczenia z jednego z następujących powodów:
 - (i) ich planowane przemieszczenie zostało w nieoczekiwany sposób przerwane ze względów związanych z dobrostanem zwierząt;
 - (ii) nieprzewidziane wypadki lub zdarzenia po drodze;
 - (iii) utrzymywane zwierzęta lądowe zostały odrzucone w miejscu przeznaczenia w państwie członkowskim lub na zewnętrznej granicy Unii;

- (iv) utrzymywane zwierzęta lądowe zostały odrzucone w miejscu gromadzenia lub odpoczynku;
- (v) utrzymywane zwierzęta lądowe zostały odrzucone w państwie trzecim;
- c) przemieszczenia utrzymywanych zwierząt lądowych przeznaczonych na wystawy i do celów wydarzeń sportowych, kulturalnych i podobnych, oraz późniejszy powrót takich zwierząt do miejsca pochodzenia.

Artykuł 145

Obowiązki podmiotów w zakresie współpracy z właściwym organem w sprawie certyfikacji zdrowia zwierząt

Podmioty:

- a) przekazują właściwemu organowi wszystkie informacje niezbędne do wypełnienia świadectwa zdrowia zwierząt, o którym mowa w art. 140 ust. 1 i 2 oraz w przepisach przyjętych na podstawie art. 143 ust. 1 i art. 144;
- b) w niezbędnych przypadkach poddają utrzymywane zwierzęta lądowe kontroli dokumentacji, kontroli tożsamości i kontroli fizycznej, jak przewidziano w art. 146 ust. 3.

Artykuł 146

Zadania właściwego organu w zakresie certyfikacji zdrowia zwierząt

1. Na wniosek podmiotu właściwy organ wystawia świadectwo zdrowia zwierząt do celów przemieszczenia utrzymywanych zwierząt lądowych do innego państwa członkowskiego, jeżeli jest to wymagane w art. 140 lub przepisami aktów delegowanych przyjętych na podstawie art. 141 ust. 1 i art. 143 ust. 2, o ile zostały spełnione następujące wymagania dotyczące przemieszczenia:
 - a) określone w art. 121, art. 122 ust. 1, art. 123, 125, 126, 127, 129, 130, 131, art. 133 ust. 1, art. 134 ust. 1, art. 135 i 136;
 - b) określone w aktach delegowanych wydanych na podstawie art. 122 ust. 2, art. 128 ust. 1, art. 132, art. 133 ust. 2, art. 134 ust. 2, art. 135 ust. 4, art. 136 ust. 4 i art. 137;
 - c) określone w aktach wykonawczych przyjętych na podstawie art. 138.
2. Świadectwa zdrowia zwierząt są:
 - a) sprawdzane i podpisywane przez urzędowego lekarza weterynarii;
 - b) ważne przez okres ustanowiony w przepisach przyjętych na podstawie ust. 4 lit. c), podczas którego utrzymywane zwierzęta lądowe nadal spełniają zawarte w świadectwie gwarancje zdrowia zwierząt.
3. Przed podpisaniem świadectwa zdrowia zwierząt urzędowy lekarz weterynarii sprawdza, czy objęte świadectwem utrzymywane zwierzęta lądowe spełniają

wymagania niniejszego rozdziału, przeprowadzając kontrolę dokumentacji, kontrolę tożsamości i kontrolę fizyczną zgodnie z aktami delegowanymi przyjętymi na podstawie ust. 4.

4. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 253, w których określa się reguły dotyczące:
 - a) rodzajów kontroli dokumentacji, kontroli tożsamości i kontroli fizycznej w odniesieniu do różnych gatunków i kategorii utrzymywanych zwierząt lądowych, które to kontrole musi przeprowadzać urzędowy lekarz weterynarii zgodnie z ust. 3 niniejszego artykułu, aby sprawdzić zgodność z wymogami niniejszego rozdziału;
 - b) terminów przeprowadzania takich kontroli dokumentacji, kontroli tożsamości i kontroli fizycznych oraz terminów wystawiania świadectw zdrowia zwierząt przez urzędowego lekarza weterynarii przed przemieszczeniem przesyłek utrzymywanych zwierząt lądowych;
 - c) okresu ważności świadectw zdrowia zwierząt.

Artykuł 147

Elektroniczne świadectwa zdrowia zwierząt

Elektroniczne świadectwa zdrowia zwierząt, wystawiane, obsługiwane i przekazywane za pośrednictwem IMSOC, mogą zastąpić towarzyszące zwierzętom i produktom świadectwa zdrowia zwierząt przewidziane w art. 146 ust. 1, jeżeli:

- a) takie elektroniczne świadectwa zdrowia zwierząt zawierają wszystkie informacje, które zawiera wzór formularza świadectwa zdrowia zwierząt zgodnie z wymogami art. 142 i przepisów przyjętych na podstawie art. 143;
- b) zapewniona jest identyfikowalność utrzymywanych zwierząt lądowych i powiązanie tych zwierząt z elektronicznym świadectwem zdrowia zwierząt.

Artykuł 148

Deklaracja podmiotu dotycząca przemieszczeń do innych państw członkowskich

1. Podmioty w miejscu pochodzenia wystawiają deklarację dotyczącą przemieszczeń utrzymywanych zwierząt lądowych z miejsca ich pochodzenia w jednym państwie członkowskim do miejsca przeznaczenia w innym państwie członkowskim oraz zapewniają, aby deklaracja ta towarzyszyła takim zwierzętom, jeżeli nie ma do nich zastosowania wymóg, aby towarzyszyło im świadectwo zdrowia zwierząt, o którym mowa w art. 140 ust. 1 i 2.
2. Deklaracja, o której mowa w ust. 1, zawiera następujące informacje o utrzymywanych zwierzętach lądowych:
 - a) ich miejsce pochodzenia, ich miejsce przeznaczenia oraz, w stosownych przypadkach, miejsca gromadzenia lub odpoczynku;

- b) opis utrzymywanych zwierząt lądowych, ich gatunki, kategoria i liczba;
 - c) dane identyfikacyjne i rejestracyjne, o ile są one wymagane zgodnie z art. 106, 107, 109, 110, art. 113 lit. a) oraz z przepisami przyjętymi na podstawie art. 114 i 117;
 - d) informacje niezbędne do wykazania, że utrzymywane zwierzęta lądowe spełniają określone w sekcjach 1-6 wymagania w zakresie zdrowia zwierząt dotyczące przemieszczeń.
3. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 253 w sprawie:
- a) szczegółowych reguł dotyczących treści deklaracji przewidzianej w ust. 2 niniejszego artykułu w odniesieniu do różnych kategorii i gatunków zwierząt;
 - b) informacji, które należy zawrzeć w deklaracji, oprócz tych, które określono w ust. 2 niniejszego artykułu.
4. Komisja może w drodze aktów wykonawczych ustanowić przepisy dotyczące wzorów formularzy deklaracji, o których mowa w ust. 2 niniejszego artykułu. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 255 ust. 2.

SEKCJA 8

POWIADAMIANIE O PRZEMIESZCZENIACH UTRZYMYWANYCH ZWIERZĄT LĄDOWYCH DO INNYCH PAŃSTW CZŁONKOWSKICH

Artykuł 149

Obowiązki podmiotów w zakresie powiadamiania o przemieszczeniach utrzymywanych zwierząt lądowych do innych państw członkowskich

Podmioty powiadamiają z wyprzedzeniem właściwy organ w swoim państwie członkowskim pochodzenia o planowanych przemieszczeniach utrzymywanych zwierząt lądowych z tego państwa członkowskiego do innego państwa członkowskiego, jeżeli:

- a) zgodnie z art. 146, art. 147 i z przepisami przyjętymi na podstawie art. 146 ust. 4 zwierzętom musi towarzyszyć świadectwo zdrowia zwierząt wystawione przez właściwy organ państwa członkowskiego pochodzenia;
- b) zwierzętom musi towarzyszyć świadectwo zdrowia zwierząt dla utrzymywanych zwierząt lądowych przemieszczanych z obszaru objętego ograniczeniami oraz zwierzęta te są poddane środkom kontroli choroby, o których mowa w art. 140 ust. 2;
- c) powiadomienie jest wymagane zgodnie z aktami delegowanymi przyjętymi na podstawie art. 151 ust. 1.

Do celów akapitu pierwszego niniejszego artykułu podmioty przekazują właściwemu organowi swojego państwa członkowskiego pochodzenia wszystkie niezbędne informacje

umożliwiające mu powiadomienie, zgodnie z art. 150 ust. 1, właściwego organu państwa członkowskiego przeznaczenia o przemieszczeniach utrzymywanych zwierząt lądowych.

Artykuł 150

Zadania właściwego organu w zakresie powiadamiania o przemieszczeniach do innych państw członkowskich

1. Właściwy organ państwa członkowskiego pochodzenia powiadamia właściwy organ państwa członkowskiego przeznaczenia o przemieszczeniach utrzymywanych zwierząt lądowych, jak określono w art. 149.
2. Powiadomienia, o którym mowa w ust. 1, dokonuje się, o ile to możliwe, za pośrednictwem IMSOC.
3. Państwa członkowskie wyznaczają regiony do celów zarządzania powiadomieniami o przemieszczeniach, o których mowa w ust. 1.
4. W drodze odstępstwa od ust. 1 właściwy organ państwa członkowskiego pochodzenia może upoważnić podmiot do częściowego lub całkowitego powiadamiania za pośrednictwem IMSOC właściwego organu państwa członkowskiego przeznaczenia o przemieszczeniach utrzymywanych zwierząt lądowych.

Artykuł 151

Przekazanie uprawnień i akty wykonawcze dotyczące powiadamiania o przemieszczeniach przez podmioty i przez właściwy organ

1. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 253 dotyczących:
 - a) wymagań dotyczących powiadamiania przez podmioty z wyprzedzeniem zgodnie z art. 149 o przemieszczeniach utrzymywanych zwierząt lądowych między państwami członkowskimi kategorii lub gatunków zwierząt innych niż te, o których mowa w art. 149 lit. a) i b), jeżeli identyfikowalność takich przemieszczeń tych gatunków lub kategorii jest niezbędna do zapewnienia zgodności z określonymi w sekcjach 1-6 wymaganiami w zakresie zdrowia zwierząt w odniesieniu do przemieszczeń;
 - b) informacji niezbędnych do powiadamiania o przemieszczeniach utrzymywanych zwierząt lądowych, o których to powiadomieniach jest mowa w art. 149 i 150;
 - c) nadzwyczajnych procedur powiadamiania o przemieszczeniach utrzymywanych zwierząt lądowych w przypadku przerw w dostawie prądu lub innych zakłóceń w działaniu IMSOC;
 - d) wymagań dotyczących wyznaczania przez państwa członkowskie regionów do celów zarządzania powiadomieniami o przemieszczeniach, o których to regionach mowa jest w art. 150 ust. 3.

2. Komisja może w drodze aktów wykonawczych ustanowić przepisy dotyczące:
- a) formatu powiadomień o przemieszczeniach utrzymywanych zwierząt lądowych, składanych przez:
 - (i) podmioty do właściwego organu swojego państwa członkowskiego pochodzenia zgodnie z art. 149;
 - (ii) właściwy organ państwa członkowskiego pochodzenia do państwa członkowskiego przeznaczenia zgodnie z art. 150;
 - b) terminów:
 - (i) niezbędnych informacji, o których mowa w art. 149, przekazywanych przez podmiot właściwemu organowi państwa członkowskiego pochodzenia;
 - (ii) przewidzianego w art. 150 ust. 1 powiadamiania o przemieszczeniach utrzymywanych zwierząt lądowych przez właściwy organ państwa członkowskiego pochodzenia.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 255 ust. 2.

Rozdział 4

Przemieszczenia na terytorium Unii lądowych zwierząt domowych

Artykuł 152

Przemieszczenia o charakterze niekomercyjnym lądowych zwierząt domowych, akty delegowane i wykonawcze

1. Posiadacze zwierząt domowych mogą dokonywać przemieszczeń o charakterze niekomercyjnym lądowych zwierząt domowych z gatunków wymienionych w załączniku I z jednego państwa członkowskiego do innego państwa członkowskiego wyłącznie wtedy, gdy:
- a) te lądowe zwierzęta domowe podlegają identyfikacji i towarzyszy im dokument identyfikacyjny, o ile jest on wymagany zgodnie z art. 112 lub z przepisami przyjętymi na podstawie art. 114 lit. e) i art. 117;
 - b) wprowadzono odpowiednie środki zapobiegania chorobom i ich kontroli w czasie przemieszczenia, celem zapewnienia, aby lądowe zwierzęta domowe nie stwarzały istotnego ryzyka rozprzestrzeniania się chorób wpisanych do wykazu, o których mowa w art. 8 ust. 1 lit. d) oraz nowo występujących chorób na utrzymywane zwierzęta lądowe w miejscu przeznaczenia oraz w czasie transportu.
2. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 253 dotyczących środków zapobiegania chorobom i ich kontroli, o których mowa w ust. 1 lit. b) niniejszego artykułu, celem zapewnienia, aby lądowe zwierzęta domowe nie

stwarzały istotnego ryzyka rozprzestrzeniania się chorób, o których mowa w art. 8 ust. 1 lit. d), oraz nowo występujących chorób podczas transportu i w miejscu przeznaczenia, tam gdzie jest to stosowne ze względu na status zdrowotny miejsca przeznaczenia.

3. Komisja może w drodze aktów wykonawczych ustanowić reguły dotyczące środków zapobiegania chorobom i ich kontroli, o których mowa w ust. 1 oraz w przepisach przyjętych na podstawie ust. 2 niniejszego artykułu.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 254 ust. 2.

Rozdział 5

Przemieszczenia dzikich zwierząt lądowych

Artykuł 153

Dzikie zwierzęta lądowe

1. Podmioty przemieszczają dzikie zwierzęta z siedliska w jednym państwie członkowskim do siedliska lub zakładu w innym państwie członkowskim wyłącznie wtedy, gdy:
 - a) przemieszczenia zwierząt dzikich z ich siedliska są prowadzone tak, aby nie stwarzały istotnego ryzyka rozprzestrzeniania się chorób wpisanych do wykazu, o których mowa w art. 8 ust. 1 lit. d), oraz nowo występujących chorób na trasie przemieszczenia lub w miejscu przeznaczenia;
 - b) zwierzęta dzikie nie pochodzą z siedliska znajdującego się na obszarze objętym ograniczeniami podlegającym ograniczeniom przemieszczeń ze względu na wystąpienie chorób wpisanych do wykazu, o których mowa w art. 8 ust. 1 lit. d) lub nowo występującej choroby w odniesieniu do gatunków wpisanych do wykazu, które to ograniczenia określone są w art. 70 ust. 2 lit. c), art. 80 ust. 1 i 2 oraz w przepisach przyjętych na podstawie art. 70 ust. 3 lit. b), art. 71 ust. 3, art. 80 ust. 4 i art. 81 ust. 3, lub też ograniczeniom przemieszczeń ze względu na środki nadzwyczajne przewidziane w art. 245 i 246 i w przepisach przyjętych na podstawie art. 248, chyba że przyznano odstępstwa zgodnie z tymi regulami;
 - c) zwierzętom dzikim towarzyszy świadectwo zdrowia zwierząt lub inne dokumenty, o ile certyfikacja zdrowia zwierząt jest niezbędna do zapewnienia zgodności z wymaganiami w zakresie zdrowia zwierząt w odniesieniu do przemieszczeń, określonymi w lit. a) i b) niniejszego ustępu oraz w przepisach przyjętych na podstawie art. 154 ust. 1 lit. c) i d);
 - d) właściwy organ państwa członkowskiego pochodzenia powiadomił o przemieszczeniu właściwy organ państwa członkowskiego przeznaczenia, jeżeli świadectwo zdrowia zwierząt jest wymagane przepisami przyjętymi na podstawie art. 154 ust. 1 lit. c).

2. Jeżeli certyfikacja zdrowia zwierząt jest wymagana przepisami przyjętymi na podstawie art. 154 ust. 1 lit. c), do przemieszczeń dzikich zwierząt lądowych mają zastosowanie wymagania określone w art. 142, 145, art. 146 ust. 1, 2 i 3, art. 147 oraz w przepisach przyjętych na podstawie art. 143, 144 i art. 146 ust. 4.
3. Jeżeli zgodnie z ust. 1 lit. d) niniejszego artykułu wymagane jest powiadomienie o przemieszczeniach, do przemieszczeń dzikich zwierząt lądowych mają zastosowanie wymagania określone w art. 149, 150 i w przepisach przyjętych na podstawie aktów delegowanych określonych w art. 151.

Artykuł 154

Uprawnienia dotyczące przemieszczania dzikich zwierząt lądowych

1. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 253 dotyczących:
 - a) wymagań w zakresie zdrowia zwierząt dotyczących przemieszczeń dzikich zwierząt lądowych, o których mowa w art. 153 ust. 1 lit. a) i b);
 - b) wymagań w zakresie zdrowia zwierząt dotyczących wprowadzania dzikich zwierząt lądowych przemieszczanych ze środowiska naturalnego:
 - (i) do zakładów;
 - (ii) do celów utrzymywania jako zwierzęta domowe;
 - c) rodzajów przemieszczeń dzikich zwierząt lądowych, którym musi towarzyszyć świadectwo zdrowia zwierząt lub inny dokument, bądź też sytuacji, w których wymagane jest, aby świadectwo zdrowia zwierząt lub inny dokument towarzyszył takim przemieszczeniom, oraz wymagań dotyczących treści takich świadectw lub innych dokumentów;
 - d) powiadamiania właściwego organu państwa członkowskiego przeznaczenia przez właściwy organ państwa członkowskiego pochodzenia o przemieszczeniach dzikich zwierząt lądowych między państwami członkowskimi oraz informacji, które należy zawrzeć w takich powiadomieniach.
2. Komisja może w drodze aktów wykonawczych ustanowić przepisy w sprawie wymagań, o których mowa w art. 153 oraz w aktach delegowanych przyjętych na podstawie ust. 1, w odniesieniu do:
 - a) wzorów formularzy świadectw zdrowia zwierząt i innych dokumentów, które zgodnie z aktami delegowanymi przyjętymi na podstawie ust. 1 lit. c) muszą towarzyszyć przemieszczeniom dzikich zwierząt lądowych;
 - b) formatu i terminów powiadamiania przez właściwy organ państwa członkowskiego pochodzenia w przypadkach określonych w przepisach przyjętych na podstawie ust. 1 lit. d).

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 255 ust. 2.

Rozdział 6

Przemieszczenia na terytorium Unii materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu

SEKCJA 1

WYMAGANIA OGÓLNE

Artykuł 155

Wymagania ogólne dotyczące przemieszczeń materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu

1. Podmioty wprowadzają odpowiednie środki zapobiegawcze celem zapewnienia, aby przemieszczenia materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu nie zagrażały statusowi zdrowotnemu utrzymywanych zwierząt lądowych w miejscu przeznaczenia w odniesieniu do:
 - a) chorób wpisanych do wykazu, o których mowa w art. 8 ust. 1 lit. d);
 - b) nowo występujących chorób.
2. Podmioty przemieszczają materiał biologiczny wykorzystywany do rozrodu ze swoich zakładów i przyjmują takie zwierzęta wyłącznie wtedy, gdy materiał ten spełnia następujące warunki:
 - a) pochodzi z zakładów, które:
 - (i) zostały wpisane do rejestru zakładów przez właściwy organ zgodnie z art. 88 lit. a), a państwo członkowskie pochodzenia nie przyznało żadnego odstępstwa zgodnie z art. 83;
 - (ii) zostały zatwierdzone przez właściwy organ zgodnie z art. 92 ust. 1, jeżeli jest to wymagane w art. 89 ust. 1 lub art. 90;
 - b) spełniają wymagania w zakresie identyfikowalności określone w art. 118 ust. 1 i w przepisach przyjętych na podstawie art. 119 ust. 1.
3. Podmioty spełniają wymagania art. 122 w odniesieniu do transportu materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu utrzymywanych zwierząt lądowych.
4. Jeżeli w celu zwalczenia choroby w ramach programu zwalczania przewidzianego w art. 30 ust. 1 lub 2 wymagane jest zniszczenie materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu, podmioty nie przemieszczają tego materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu z zakładu w jednym państwie członkowskim do zakładu w innym państwie członkowskim, chyba że właściwy

organ państwa członkowskiego przeznaczenia udzieli wyraźnej zgody na takie przemieszczenie.

Artykuł 156

Obowiązki podmiotów w miejscu przeznaczenia

1. Podmioty prowadzące zakłady w miejscu przeznaczenia, które otrzymują materiał biologiczny wykorzystywany do rozrodu z zakładu w innym państwie członkowskim:
 - a) sprawdzają obecność:
 - (i) znaków identyfikacyjnych zgodnie z art. 118 oraz z przepisami przyjętymi na podstawie art. 119;
 - (ii) świadectw zdrowia zwierząt, o których mowa w ust. 159;
 - b) powiadamiają właściwy organ o wszystkich nieprawidłowościach związanych z:
 - (i) otrzymanym materiałem biologicznym wykorzystywanym do rozrodu;
 - (ii) obecnością środków identyfikacji, o których mowa w lit. a) ppkt (i);
 - (iii) obecnością świadectw zdrowia zwierząt, o których mowa w lit. a) ppkt (ii).
2. W razie wystąpienia nieprawidłowości, o których mowa w ust. 1 lit. b), podmiot obejmuje nadzorem dany materiał biologiczny wykorzystywany do rozrodu do momentu podjęcia przez właściwy organ decyzji w tej sprawie.

SEKCJA 2

PRZEMIESZCZENIA DO INNYCH PAŃSTW CZŁONKOWSKICH MATERIAŁU BIOLOGICZNEGO WYKORZYSTYWANEGO DO ROZRODU UTRZYMYWANEGO BYDŁA, OWIEC, KÓZ, ŚWIŃ, KONI I DROBIU

Artykuł 157

Obowiązki podmiotów dotyczące przemieszczeń do innych państw członkowskich materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu utrzymywanego bydła, owiec, kóz, świń, koni i drobiu

1. Podmioty przemieszczają do innego państwa członkowskiego materiał biologiczny wykorzystywany do rozrodu utrzymywanego bydła, owiec, kóz, świń, koni i drobiu wyłącznie wtedy, gdy materiał ten spełnia następujące warunki:
 - a) jest pobierany, produkowany, przetwarzany i przechowywany w zakładach zajmujących się materiałem biologicznym wykorzystywanym do rozrodu które są zatwierdzone do tego celu zgodnie z art. 92 ust. 1 i art. 94;

- b) spełnia wymagania w zakresie identyfikowalności dla danego rodzaju materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu zgodnie z art. 118 i z przepisami przyjętymi na podstawie art. 119;
 - c) został pobrany od zwierząt dawców spełniających niezbędne wymogi zdrowia zwierząt, aby zapewnić nierozprzestrzenianie przez ten materiał biologiczny chorób wpisanych do wykazu;
 - d) został pobrany, wyprodukowany, przetworzony i przechowywany w sposób zapewniający nierozprzestrzenianie przez ten materiał biologiczny chorób wpisanych do wykazu.
2. Podmioty nie przemieszczają do innego państwa członkowskiego materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu utrzymywanego bydła, owiec, kóz, świń, koni i drobiu z zakładu zajmującego się materiałem biologicznym wykorzystywanym do rozrodu, który to zakład podlega ograniczeniom dotyczącym gatunków wpisanych do wykazu zgodnie z:
- a) art. 55 ust. 1 lit. a), c) i e), art. 55 ust. 1 lit. f) ppkt (ii), art. 56 i art. 61 ust. 1 lit. a), art. 62 ust. 1, art. 65 ust. 1 lit. c) i art. 74 ust. 1, art. 78 ust. 1 i 2;
 - b) przepisami przyjętymi na podstawie art. 55 ust. 2, art. 63, 67, art. 71 ust. 3, art. 74 ust. 3, art. 79 i art. 81 ust. 2; oraz
 - c) środkami nadzwyczajnymi określonymi w art. 246 i 247 oraz w przepisach przyjętych na podstawie art. 248, chyba że w przepisach przyjętych na podstawie art. 247 ustanowiono odstępstwa od tych przepisów.

Artykuł 158

Przekazanie uprawnień dotyczących przemieszczeń do innych państw członkowskich materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu utrzymywanego bydła, świń, owiec, kóz, koni i drobiu

Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 253 dotyczących wymagań w zakresie zdrowia zwierząt dotyczących określonych w art. 157 przemieszczeń do innych państw członkowskich materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu utrzymywanego bydła, owiec, kóz, świń, koni i drobiu; w aktach tych określa się:

- a) reguły dotyczące pobierania, produkcji, przetwarzania i przechowywania materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu tych zwierząt utrzymywanych w zatwierdzonych zakładach, jak przewidziano w art. 157 ust. 1 lit. a);
- b) wymagania w zakresie zdrowia zwierząt, o których mowa w art. 157 ust. 1 lit. c), w odniesieniu do:
 - (i) zwierząt utrzymywanych, od których pobrano materiał biologiczny wykorzystywany do rozrodu;
 - (ii) izolacji lub kwarantanny utrzymywanych zwierząt dawców, o których mowa w ppkt (i);

- c) badania laboratoryjne i inne badania przeprowadzane na utrzymywanych zwierzętach dawcach oraz na materiale biologicznym wykorzystywanym do rozrodu;
- d) wymagania w zakresie zdrowia zwierząt dotyczące pobierania, produkcji, przetwarzania i przechowywania lub innych procedur i transportu, jak przewidziano w art. 157 ust. 1 lit. d);
- e) odstępstwa dla podmiotów od reguł określonych w art. 157, przy uwzględnieniu ryzyka stwarzanego przez taki materiał biologiczny wykorzystywany do rozrodu oraz przy uwzględnieniu wprowadzonych środków ograniczających ryzyko.

SEKCJA 3

CERTYFIKACJA ZDROWIA ZWIERZĄT I POWIADAMIANIE O PRZEMIESZCZENIACH

Artykuł 159

*Obowiązki podmiotów w zakresie certyfikacji zdrowia zwierząt dotyczącej przemieszczeń do
innych państw członkowskich materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu
utrzymywanego bydła, owiec, kóz, świń, koni i drobiu oraz akty delegowane*

1. Podmioty przemieszczają do innego państwa członkowskiego materiał biologiczny wykorzystywany do rozrodu utrzymywanego bydła, owiec, kóz, świń, koni i drobiu wyłącznie pod warunkiem, że towarzyszy mu świadectwo zdrowia zwierząt wystawione przez właściwy organ państwa członkowskiego pochodzenia zgodnie z ust. 3, gdy materiał ten jest przemieszczany:
 - a) do innego państwa członkowskiego;
 - b) w obrębie państwa członkowskiego lub do innego państwa członkowskiego, jeżeli:
 - (i) zezwolono na opuszczenie przez materiał biologiczny wykorzystywany do rozrodu zwierząt utrzymywanych obszaru objętego ograniczeniami, który podlega środkom kontroli choroby przewidzianym w art. 55 ust. 1 lit. f) ppkt (ii), art. 56, 64, 65, art. 74 ust. 1, art. 78 i w przepisach przyjętych na podstawie art. 55 ust. 2, art. 67, art. 71 ust. 3, art. 74 ust. 3, art. 79 i art. 81 ust. 2 lub zgodnie ze środkami nadzwyczajnymi przewidzianymi w art. 246 i 247 i w przepisach przyjętych na podstawie art. 248, chyba że zgodnie z przepisami wymienionymi w niniejszym podpunkcie przyznano odstępstwa od wymogu certyfikacji zdrowia zwierząt;
 - (ii) materiał biologiczny wykorzystywany do rozrodu pochodzi od zwierząt utrzymywanych należących do gatunków objętych środkami kontroli choroby lub środkami nadzwyczajnymi, o których mowa w ppkt (i).
2. Podmioty wprowadzają wszystkie niezbędne środki celem zapewnienia, aby świadectwo zdrowia zwierząt, o którym mowa w ust. 1, towarzyszyło materiałowi biologicznemu wykorzystywanemu do rozrodu od miejsca jego pochodzenia do miejsca jego przeznaczenia.

3. Na wniosek podmiotu właściwy organ wystawia świadectwo zdrowia zwierząt dotyczące przemieszczeń materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu, o którym mowa w ust. 1.
4. Do certyfikacji zdrowia zwierząt w odniesieniu do materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, stosuje się art. 142, 145, 146 i 147 oraz przepisy przyjęte na podstawie art. 143, 144 i art. 146 ust. 4, zaś do deklaracji dotyczącej przemieszczeń materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu stosuje się art. 148 ust. 1 i przepisy przyjęte na podstawie art. 148 ust. 2.
5. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 253 dotyczących odstępstw od przewidzianych w ust. 1 niniejszego artykułu wymagań w zakresie świadectw zdrowia zwierząt dla przemieszczeń materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu utrzymywanego bydła, owiec, kóz, świń, koni i drobiu; jeżeli takie przemieszczenia nie stwarzają istotnego ryzyka rozprzestrzeniania się chorób wpisanych do wykazu z następujących względów:
 - a) charakter materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu lub gatunki zwierząt, od których pochodzi ten materiał biologiczny;
 - b) metody produkcji i przetwarzania w zakładzie zajmującym się materiałem biologicznym wykorzystywanym do rozrodu;
 - c) planowane wykorzystanie materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu;
 - d) wprowadzone alternatywne środki ograniczające ryzyko dla danego rodzaju i kategorii materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu i dla zakładu zajmującego się materiałem biologicznym wykorzystywanym do rozrodu.

Artykuł 160

Treść świadectw zdrowia zwierząt

1. Świadectwo zdrowia zwierząt dla materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu, przewidziane w art. 159, zawiera co najmniej następujące informacje:
 - a) zakład pochodzenia zajmujący się materiałem biologicznym wykorzystywanym do rozrodu oraz zakład lub miejsce przeznaczenia;
 - b) rodzaj materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu oraz gatunek utrzymywanych zwierząt dawców;
 - c) ilość materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu;
 - d) oznakowanie materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu, jeżeli jest to wymagane w art. 118 ust. 1 i w przepisach przyjętych na podstawie art. 119 ust. 1;
 - e) informacje niezbędne do wykazania, że dana przesyłka materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu spełnia wymagania dotyczące

przemieszczeń dla danego gatunku przewidziane w art. 155 i 157 oraz w przepisach przyjętych na podstawie art. 158.

2. Świadcstwo zdrowia zwierząt dla materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu, przewidziane w art. 159, może zawierać inne informacje wymagane zgodnie z innymi przepisami Unii.
3. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 253 dotyczących:
 - a) informacji, które należy zawrzeć w świadectwie zdrowia zwierząt zgodnie z ust. 1 niniejszego artykułu;
 - b) certyfikacji zdrowia zwierząt dla różnych rodzajów materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu i różnych gatunków zwierząt.
4. Komisja może w drodze aktów wykonawczych ustanowić przepisy dotyczące wzorów formularzy świadectw zdrowia zwierząt dla materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 255 ust. 2.

Artykuł 161

Powiadamanie o przemieszczeniach do innych państw członkowskich materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu utrzymywanego bydła, owiec, kóz, świń, koni i drobiu

1. Podmioty:
 - a) informują z wyprzedzeniem właściwy organ w państwie pochodzenia o planowanym przemieszczeniu do innego państwa członkowskiego materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu utrzymywanego bydła, owiec, kóz, świń, koni i drobiu, jeżeli:
 - (i) zgodnie z art. 159 ust. 1 wymagane jest, aby materiałowi biologicznemu wykorzystywanemu do rozrodu towarzyszyło świadectwo zdrowia zwierząt;
 - (ii) powiadomienie o przemieszczeniu jest wymagane zgodnie z aktami delegowanymi przyjętymi na podstawie art. 151 ust. 1 w odniesieniu do materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu, przy uwzględnieniu ust. 3 niniejszego artykułu;
 - b) przekazują wszystkie niezbędne informacje, aby umożliwić właściwemu organowi państwa członkowskiego pochodzenia powiadomienie zgodnie z ust. 2 właściwego organu państwa członkowskiego przeznaczenia o przemieszczeniu materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu.
2. Zgodnie z przepisami przyjętymi na podstawie art. 151 właściwy organ państwa członkowskiego pochodzenia powiadamia właściwy organ państwa przeznaczenia o przemieszczeniach materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu utrzymywanego bydła, owiec, kóz, świń, koni i drobiu.

3. Artykuły 149 i 150 oraz przepisy przyjęte na podstawie art. 151 mają zastosowanie do powiadamiania o materiale biologicznym wykorzystywanym do rozrodu.

SEKCJA 4

PRZEMIESZCZENIA DO INNYCH PAŃSTW CZŁONKOWSKICH MATERIAŁU BIOLOGICZNEGO WYKORZYSTYWANEGO DO ROZRODU UTRZYMYWANYCH ZWIERZĄT LĄDOWYCH GATUNKÓW INNYCH NIŻ BYDŁO, OWCE, KOZY, ŚWINIE, KONIE I DRÓB

Artykuł 162

Materiał biologiczny wykorzystywany do rozrodu utrzymywanych zwierząt lądowych innych niż bydło, owce, kozy, świnie, konie i drób

1. Podmioty przemieszczają do innego państwa członkowskiego materiał biologiczny wykorzystywany do rozrodu gatunków utrzymywanych zwierząt lądowych gatunków innych niż bydło, owce, kozy, świnie, konie i drób wyłącznie wtedy, gdy nie stwarza on istotnego ryzyka rozprzestrzeniania się chorób wpisanych do wykazu, o których mowa w art. 8 ust. 1 lit. d) na gatunki wpisane do wykazu w miejscu przeznaczenia, przy uwzględnieniu statusu zdrowotnego w miejscu przeznaczenia.
2. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 253 dotyczących wymagań w zakresie zdrowia zwierząt, certyfikacji zdrowia zwierząt i wymagań w zakresie powiadamiania o przemieszczeniach materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu utrzymywanych zwierząt lądowych gatunków innych niż bydło, owce, kozy, świnie, konie i drób, przy uwzględnieniu następujących kwestii:
 - a) chorób wpisanych do wykazu, o których mowa w art. 8 ust. 1 lit. d), w odniesieniu do gatunków wpisanych do wykazu;
 - b) gatunków zwierząt, od których pobrano materiał biologiczny wykorzystywany do rozrodu oraz rodzaju materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu;
 - c) statusu zdrowotnego w miejscu przeznaczenia i w miejscu pochodzenia;
 - d) rodzaju pobrania, produkcji, przetwarzania i przechowywania;
 - e) innych czynników epidemiologicznych.
3. W razie gdy zgodnie z ust. 2 niniejszego artykułu wymagana jest certyfikacja zdrowia zwierząt i powiadamianie o przemieszczeniach materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu:
 - a) do takiej certyfikacji stosuje się reguły określone w art. 159, 160 i 161 oraz w przepisach przyjętych na podstawie art. 159 ust. 5 i art. 160 ust. 3;
 - b) do powiadamiania o przemieszczeniach stosuje się reguły określone w art. 161 ust. 1 i 2.

SEKCJA 5 ODSTĘPSTWA

Artykuł 163

Materiał biologiczny wykorzystywany do rozrodu przeznaczony do celów naukowych oraz akty delegowane

1. W drodze odstępstwa od sekcji 1-4 właściwy organ miejsca przeznaczenia może zezwolić na przemieszczenia do celów naukowych materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu, który nie spełnia wymagań tych sekcji, z wyłączeniem art. 155 ust. 1, art. 155 ust. 2 lit. c), art. 155 ust. 3 i art. 156, z zastrzeżeniem następujących warunków:
 - a) przed udzieleniem takiego zezwolenia właściwy organ miejsca przeznaczenia musi wprowadzić niezbędne środki ograniczające ryzyko, celem zapewnienia, aby przemieszczenia tego materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu nie zagrażały statusowi zdrowotnemu miejsc znajdujących się na trasie przemieszczenia oraz w miejscu przeznaczenia w odniesieniu do chorób wpisanych do wykazu, o których mowa w art. 8 ust. 1 lit. d);
 - b) przemieszczenia tego materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu odbywają się pod nadzorem właściwego organu miejsca przeznaczenia.
2. Właściwy organ miejsca przeznaczenia, który przyznał odstępstwo zgodnie z ust. 1, powiadamia państwo członkowskie pochodzenia i państwa członkowskie, przez które przemieszczane są zwierzęta, o przyznanym odstępstwie i o warunkach, na jakich je przyznano.
3. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 253 dotyczących warunków przyznawania odstępstw przez właściwy organ miejsca przeznaczenia, jak przewidziano w ust. 1 niniejszego artykułu.

Rozdział 7

Produkcja, przetwarzanie i dystrybucja w Unii produktów pochodzenia zwierzęcego

Artykuł 164

Ogólne obowiązki podmiotów w zakresie zdrowia zwierząt oraz akty delegowane

1. Podmioty wprowadzają odpowiednie środki celem zapewnienia, aby na wszystkich etapach produkcji, przetwarzania i dystrybucji w Unii produktów pochodzenia zwierzęcego, takie produkty nie powodowały rozprzestrzeniania się:
 - a) chorób wpisanych do wykazu, o których mowa w art. 8 ust. 1 lit. d), w zakładach, przy uwzględnieniu statusu zdrowotnego miejsca produkcji, przetwarzania lub przeznaczenia;

- b) nowo występujących chorób.
2. Podmioty zapewniają, aby produkty pochodzenia zwierzęcego nie pochodziły z zakładów lub zakładów przedsiębiorstw spożywczych ani nie były uzyskiwane ze zwierząt pochodzących z zakładów, które to zakłady podlegają:
- a) środkom nadzwyczajnym określonym w art. 246 i 247 oraz w przepisach przyjętych na podstawie art. 248, chyba że w przepisach przyjętych na podstawie art. 248 ustanowiono odstępstwa od wymogu określonego w ust. 1;
 - b) ograniczeniom przemieszczeń mającym zastosowanie do utrzymywanych zwierząt lądowych i do produktów pochodzenia zwierzęcego, jak przewidziano w art. 31 ust. 1, art. 55 ust. 1 lit. e), art. 56, art. 61 ust. 1 lit. a), art. 62 ust. 1, art. 65 ust. 1 lit. c), art. 70 ust. 1 lit. b), art. 74 art. 1 lit. a), art. 78 ust. 1 i 2 oraz w przepisach przyjętych na podstawie art. 55 ust. 2, art. 63 i 66, art. 71 ust. 3, art. 74 ust. 3, art. 79 i art. 81 ust. 2, chyba że przepisy te przewidują odstępstwa od tych ograniczeń przemieszczeń.
3. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 253 dotyczących szczegółowych wymagań zmieniających lub uzupełniających wymagania ust. 2 niniejszego artykułu w odniesieniu do przemieszczeń produktów pochodzenia zwierzęcego, przy uwzględnieniu:
- a) chorób wpisanych do wykazu, o których mowa w art. 8 ust. 1 lit. d), oraz gatunków, które zapadają na te choroby, oraz
 - b) występujących czynników ryzyka.

Artykuł 165

Obowiązki podmiotów dotyczące świadectw zdrowia zwierząt oraz akty delegowane

1. Podmioty przemieszczają następujące produkty pochodzenia zwierzęcego w obrębie państwa członkowskiego lub do innego państwa członkowskiego wyłącznie wtedy, gdy towarzyszy im świadectwo zdrowia zwierząt wystawione przez właściwy organ państwa członkowskiego pochodzenia zgodnie z ust. 3:
- a) produkty pochodzenia zwierzęcego:
 - (i) w przypadku których zezwolono na opuszczenie obszaru objętego ograniczeniami, który podlega środkom nadzwyczajnym przewidzianym w przepisach przyjętych na podstawie art. 248;
 - (ii) pochodzące od zwierząt lub gatunków objętych tymi środkami nadzwyczajnymi;
 - b) produkty pochodzenia zwierzęcego:
 - (i) w przypadku których zezwolono na opuszczenie obszaru objętego ograniczeniami, który podlega środkom kontroli choroby zgodnie z art. 31 ust. 1, art. 55 ust. 1 lit. f) ppkt (ii), art. 56, art. 61 ust. 1 lit. a), art. 62 ust. 1, art. 64, art. 65 ust. 1 lit. c), art. 70 ust. 1 lit. b), art. 74 ust. 1 lit. a),

art. 78 ust. 1 i 2 oraz z przepisami przyjętymi na podstawie art. 55 ust. 2, art. 63, art. 67, art. 71 ust. 3, art. 74 ust. 3, art. 79 i art. 81 ust. 2;

- (ii) pochodzące od zwierząt lub gatunków objętych tymi środkami kontroli choroby.
2. Podmioty wprowadzają wszystkie niezbędne środki celem zapewnienia, aby świadectwo zdrowia zwierząt, o którym mowa w ust. 1, towarzyszyło produktom pochodzenia zwierzęcego od miejsca pochodzenia do miejsca przeznaczenia.
 3. Na wniosek podmiotu właściwy organ wystawia świadectwo zdrowia zwierząt dotyczące przemieszczeń produktów pochodzenia zwierzęcego, o których mowa w ust. 1.
 4. Do certyfikacji zdrowia zwierząt w odniesieniu do przemieszczeń produktów pochodzenia zwierzęcego, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, stosuje się art. 145, 146 i 147 oraz przepisy przyjęte na podstawie art. 143, 144 i art. 146 ust. 4.
 5. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 253 dotyczących odstępstw od przewidzianych w ust. 1 wymagań w zakresie świadectw zdrowia zwierząt i warunków przyznawania takich odstępstw dla przemieszczeń produktów pochodzenia zwierzęcego, które nie stwarzają istotnego ryzyka rozprzestrzeniania się chorób z następujących względów:
 - a) rodzaje produktów pochodzenia zwierzęcego;
 - b) środki ograniczające ryzyko stosowane do produktów pochodzenia zwierzęcego, które to środki zmniejszają ryzyko rozprzestrzeniania się chorób;
 - c) planowanego wykorzystania produktów pochodzenia zwierzęcego;
 - d) miejsca przeznaczenia produktów pochodzenia zwierzęcego.

Artykuł 166

Treść świadectw zdrowia zwierząt oraz akty delegowane i akty wykonawcze

1. Świadectwo zdrowia zwierząt dla produktów pochodzenia zwierzęcego, przewidziane w art. 165 ust. 1, zawiera co najmniej następujące informacje:
 - a) zakład lub miejsce pochodzenia oraz zakład lub miejsce przeznaczenia;
 - b) opis produktów pochodzenia zwierzęcego;
 - c) ilość produktów pochodzenia zwierzęcego;
 - d) dane identyfikacyjne produktów pochodzenia zwierzęcego, jeżeli jest to wymagane w art. 65 ust. 1 lit. h) lub w przepisach przyjętych na podstawie art. 67 lit. a);
 - e) informacje niezbędne do wykazania, że produkty pochodzenia zwierzęcego spełniają wymagania związane z ograniczeniami przemieszczeń przewidziane w art. 164 ust. 2 oraz w przepisach przyjętych na podstawie art. 164 ust. 3.

2. Świadectwo zdrowia zwierząt produktów pochodzenia zwierzęcego, o którym mowa w ust. 1, może zawierać inne informacje wymagane zgodnie z innymi przepisami Unii.
3. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 253 dotyczących informacji, które należy zawrzeć w świadectwie zdrowia zwierząt przewidzianym w ust. 1 niniejszego artykułu.
4. Komisja może w drodze aktów wykonawczych ustanowić reguły dotyczące wzorów formularzy świadectw zdrowia zwierząt dla produktów pochodzenia zwierzęcego, o których to świadectwach mowa w ust. 1 niniejszego artykułu. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 255 ust. 2.

Artykuł 167

Powiadamianie o przemieszczeniach produktów pochodzenia zwierzęcego do innych państw członkowskich

1. Podmioty:
 - a) informują z wyprzedzeniem właściwy organ w państwie pochodzenia o planowanym przemieszczeniu produktów pochodzenia zwierzęcego, jeżeli zgodnie z art. 165 ust. 1 wymagane jest, aby przesyłkom towarzyszyło świadectwo zdrowia zwierząt;
 - b) przekazują wszystkie niezbędne informacje, aby umożliwić właściwemu organowi państwa członkowskiego pochodzenia powiadomienie zgodnie z ust. 2 państwa członkowskiego przeznaczenia o przemieszczeniu produktów pochodzenia zwierzęcego.
2. Właściwy organ państwa członkowskiego pochodzenia powiadamia właściwy organ państwa członkowskiego przeznaczenia o przemieszczeniach produktów pochodzenia zwierzęcego zgodnie z art. 150 i z przepisami przyjętymi na podstawie art. 151.
3. Artykuły 149 i 150 oraz przepisy przyjęte na podstawie art. 151 mają zastosowanie do powiadamiania o produktach pochodzenia zwierzęcego.

Rozdział 8

Zakres środków krajowych

Artykuł 168

Środki krajowe dotyczące przemieszczeń zwierząt i materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu

1. Państwa członkowskie mają swobodę w zakresie wprowadzania środków krajowych dotyczących przemieszczeń na swoich własnych terytoriach utrzymywanych zwierząt lądowych i materiału biologicznego wykorzystywanego do ich rozrodu.
2. Te środki krajowe:

- a) uwzględniają przepisy dotyczące przemieszczeń zwierząt i materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu określone w rozdziałach 3, 4, 5 i 6 i nie są sprzeczne z tymi przepisami;
- b) nie utrudniają przemieszczania zwierząt i produktów pomiędzy państwami członkowskimi;
- c) nie wykraczają poza to, co jest odpowiednie i niezbędne do zapobiegania wprowadzaniu i rozprzestrzenianiu się chorób wpisanych do wykazu, o których mowa w art. 8 ust. 1 lit. d).

Artykuł 169

Środki krajowe ograniczające skutki chorób innych niż choroby wpisane do wykazu

Jeżeli dana choroba inna niż choroby wpisane do wykazu stanowi istotne ryzyko dla sytuacji w zakresie zdrowia zwierząt odnośnie do utrzymywanych zwierząt lądowych w państwie członkowskim, państwo to może wprowadzić środki krajowe w celu kontrolowania tej choroby, o ile środki te nie:

- a) utrudniają przemieszczania zwierząt i produktów pomiędzy państwami członkowskimi;
- b) nie wykraczają poza to, co jest odpowiednie i niezbędne do kontrolowania tej choroby.

TYTUŁ II

Zwierzęta wodne i produkty pochodzenia zwierzęcego uzyskane ze zwierząt wodnych

Rozdział 1

Rejestracja, zatwierdzanie, prowadzenie dokumentacji i rejestry

SEKCJA 1

REJESTRACJA ZAKŁADÓW AKWAKULTURY

Artykuł 170

Obowiązki podmiotów w zakresie rejestracji zakładów akwakultury

1. Podmioty prowadzące zakłady akwakultury przed rozpoczęciem takiej działalności podejmują następujące działania w celu rejestracji zgodnie z art. 171:
 - a) powiadamiają właściwy organ o każdym zakładzie akwakultury, za który odpowiadają;
 - b) przekazują właściwemu organowi następujące informacje:

- (i) nazwę i adres podmiotu;
 - (ii) położenie i opis obiektu;
 - (iii) kategorie, gatunki i liczbę zwierząt akwakultury w zakładzie akwakultury oraz potencjał zakładu akwakultury;
 - (iv) rodzaj zakładu akwakultury;
 - (v) inne kwestie dotyczące zakładu, które są istotne dla ustalenia związanego z nim ryzyka.
- 2. Podmioty prowadzące zakłady akwakultury, o których mowa w ust. 1, powiadamiają właściwy organ o:
 - a) istotnych zmianach w zakładach akwakultury w kwestiach, o których mowa w ust. 1 lit. b);
 - b) zaprzestaniu działalności w zakładzie akwakultury.
- 3. Zakłady akwakultury, które podlegają zatwierdzeniu zgodnie z art. 174 ust. 1, nie muszą przedstawiać informacji, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu.
- 4. Podmiot może wystąpić o rejestrację, o której mowa w ust. 1, dla grupy zakładów akwakultury, o ile spełniają one warunki określone w lit. a) albo b):
 - a) znajdują się na obszarze powiązanym epidemiologicznie, a wszystkie podmioty na tym obszarze działają w ramach wspólnego systemu bioasekuracji;
 - b) odpowiada za nie ten sam podmiot, oraz
 - (i) objęte są wspólnym systemem bioasekuracji; oraz
 - (ii) położone są blisko siebie.

Jeżeli wniosek o rejestrację obejmuje grupę zakładów, reguły określone w ust. 1-3 niniejszego artykułu i w art. 171 ust. 2 oraz przepisy przyjęte na podstawie art. 173, które mają zastosowanie do pojedynczego zakładu akwakultury, stosuje się do całej grupy zakładów akwakultury.

Artykuł 171

Obowiązki właściwego organu w zakresie rejestracji zakładów akwakultury

Właściwy organ rejestruje:

- a) zakłady akwakultury w rejestrze zakładów akwakultury przewidzianym w art. 183 ust. 1, jeżeli podmiot przedstawił informacje wymagane zgodnie z art. 170 ust. 1;
- b) grupy zakładów akwakultury w tym rejestrze zakładów akwakultury, o ile spełnione są kryteria określone w art. 170 ust. 4.

Artykuł 172

Odstępstwa od obowiązku podmiotów w zakresie rejestracji zakładów akwakultury

W drodze odstępstwa od art. 170 ust. 1 państwa członkowskie mogą zwolnić z wymogu rejestracji niektóre kategorie zakładów akwakultury, przy uwzględnieniu następujących kryteriów:

- a) kategorie, gatunki i liczba lub objętość zwierząt akwakultury w zakładzie akwakultury oraz potencjał zakładu akwakultury;
- b) rodzaj zakładu akwakultury;
- c) przemieszczenia zwierząt akwakultury do i z zakładu akwakultury.

Artykuł 173

Uprawnienia wykonawcze dotyczące odstępstw od obowiązku rejestracji zakładów akwakultury

Komisja może w drodze aktów wykonawczych ustanowić reguły dotyczące:

- a) informacji przedstawianych przez podmioty w celu rejestracji zakładu akwakultury zgodnie z art. 170 ust. 1;
- b) rodzajów zakładów akwakultury, którym państwa członkowskie mogą przyznać odstępstwo od wymogu rejestracji, jak przewidziano w art. 172, o ile ryzyko związane z tymi zakładami jest nieistotne, przy uwzględnieniu kryteriów określonych w art. 172.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 255 ust. 2.

SEKCJA 2

ZATWIERDZANIE NIEKTÓRYCH RODZAJÓW ZAKŁADÓW AKWAKULTURY

Artykuł 174

Zatwierdzanie niektórych zakładów akwakultury oraz akty delegowane

1. Podmioty prowadzące następujące rodzaje zakładów akwakultury występują do właściwego organu o zatwierdzenie zgodnie z art. 178 ust. 1 i rozpoczynają działalność nie wcześniej niż po zatwierdzeniu zakładu akwakultury przez właściwy organ zgodnie z art. 179 ust. 1:
 - a) zakłady akwakultury, w których utrzymuje się zwierzęta akwakultury w celu przemieszczenia ich z tego zakładu akwakultury w postaci żywej lub w postaci produktów akwakultury pochodzenia zwierzęcego; złożenie wniosku o zatwierdzenie nie jest jednak wymagane, jeżeli zwierzęta te są przemieszczane wyłącznie:

- (i) w celu bezpośredniego dostarczenia ich w małych ilościach konsumentowi końcowemu z przeznaczeniem do spożycia przez ludzi; albo
 - (ii) do lokalnych zakładów detalicznych bezpośrednio zaopatrujących konsumentów końcowych;
 - b) inne zakłady akwakultury, z którymi związane jest wysokie ryzyko ze względu na:
 - (i) kategorie, gatunki i liczbę zwierząt akwakultury w zakładzie akwakultury;
 - (ii) rodzaj zakładu akwakultury;
 - (iii) przemieszczenia zwierząt akwakultury do i z zakładu akwakultury.
- 2. Podmioty zaprzestają działalności w zakładzie akwakultury, o którym mowa w ust. 1, gdy:
 - a) właściwy organ cofnie lub zawiesi zatwierdzenie zgodnie z art. 182 ust. 2; lub
 - b) w przypadku warunkowego zatwierdzenia, przyznanego zgodnie z art. 181 ust. 3, zakład akwakultury nie spełnia pozostałych wymagań, o których mowa w art. 181 ust. 3, i nie uzyskał ostatecznego zatwierdzenia zgodnie z art. 182 ust. 4.
- 3. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 253 w sprawie uzupełnienia i zmiany reguł dotyczących zatwierdzania zakładów akwakultury, określonych w ust. 1 niniejszego artykułu, w odniesieniu do:
 - a) odstępstw od wymogu wystąpienia przez podmioty do właściwego organu o zatwierdzenie rodzajów zakładów akwakultury, o których mowa w ust. 1 lit. a);
 - b) rodzajów zakładów, które muszą być zatwierdzane zgodnie z ust. 1 lit. b).
- 4. Przyjmując akty delegowane, o których mowa w ust. 3, Komisja bierze pod uwagę następujące kryteria:
 - a) gatunki i kategorie zwierząt akwakultury utrzymywanych w zakładzie akwakultury;
 - b) rodzaj zakładu akwakultury i rodzaj produkcji;
 - c) typową strukturę przemieszczeń w danym rodzaju zakładu akwakultury oraz gatunki i kategorie zwierząt akwakultury, których to dotyczy.
- 5. Podmiot może wystąpić o zatwierdzenie grupy zakładów akwakultury, o ile spełnione są wymagania określone w art. 175 lit. a) i b).

Artykuł 175

Zatwierdzanie grupy zakładów akwakultury przez właściwy organ

Właściwy organ może zatwierdzić, jak przewidziano w art. 179 ust. 1, grupę zakładów akwakultury, o ile spełniają one warunki określone w lit. a) albo b):

- a) znajdują się na obszarze powiązonym epidemiologicznie, a wszystkie podmioty działają w ramach wspólnego systemu bioasekuracji; należy jednak indywidualnie zatwierdzać centra wysyłkowe, zakłady oczyszczania lub podobne zakłady znajdujące się na takim obszarze powiązonym epidemiologicznie;
- b) odpowiada za nie ten sam podmiot, oraz
 - (i) objęte są wspólnym systemem bioasekuracji; oraz
 - (ii) położone są blisko siebie.

Jeżeli jedną decyzją zatwierdzono grupę zakładów akwakultury, reguły określone art. 176 i art. 178-182 oraz przepisy przyjęte na podstawie art. 178 ust. 2 i art. 179 ust. 2, które mają zastosowanie do pojedynczego zakładu akwakultury, stosuje się do całej grupy zakładów akwakultury.

Artykuł 176

Zatwierdzanie statusu odizolowanego zakładu akwakultury

Podmioty prowadzące zakłady akwakultury, które chcą uzyskać status zakładu odizolowanego:

- a) występują do właściwego organu o zatwierdzenie zgodnie z art. 178 ust. 1;
- b) przemieszczają zwierzęta akwakultury do odizolowanego zakładu akwakultury zgodnie z wymaganiami określonymi w art. 203 ust. 1 oraz w aktach delegowanych przyjętych na podstawie art. 203 ust. 2, nie wcześniej niż po zatwierdzeniu takiego statusu ich zakładu przez właściwy organ zgodnie z art. 179 lub 181.

Artykuł 177

Zatwierdzanie zakładów objętych kontrolą chorób i zajmujących się żywnością pochodzącą ze zwierząt wodnych

Podmioty prowadzące zakłady objęte kontrolą chorób i zajmujące się żywnością pochodzącą ze zwierząt wodnych zapewniają, aby ich zakłady były zatwierdzone przez właściwy organ do prowadzenia uboju zwierząt wodnych do celów kontroli chorób zgodnie z art. 61 ust. 1 lit. b), art. 62, art. 68 ust. 1, art. 78 ust. 1 i 2 oraz z przepisami przyjętymi na podstawie art. 63, art. 70 ust. 3, art. 71 ust. 3 i art. 78 ust. 3.

Artykuł 178
Informacje przekazywane przez podmioty w celu uzyskania zatwierdzenia oraz akty wykonawcze

1. Występując o zatwierdzenie zakładu zgodnie z art. 174 ust. 1, art. 175, art. 176 lit. a) i art. 177, podmioty przekazują właściwemu organowi następujące informacje:
 - a) nazwę i adres podmiotu;
 - b) położenie zakładu i opis obiektów;
 - c) kategorie, gatunki i liczbę zwierząt akwakultury w zakładzie;
 - d) rodzaj zakładu;
 - e) w stosownych przypadkach, szczegółowe informacje dotyczące zatwierdzenia grupy zakładów akwakultury zgodnie z art. 175;
 - f) inne kwestie dotyczące zakładu akwakultury, które są istotne dla ustalenia związanego z nim ryzyka.
2. Podmioty prowadzące zakłady, o których mowa w ust. 1, powiadamiają właściwy organ o:
 - a) istotnych zmianach w zakładach w kwestiach, o których mowa w ust. 1 lit. c);
 - b) zaprzestaniu działalności w zakładzie.
3. Komisja może w drodze aktów wykonawczych ustanowić reguły dotyczące informacji przekazywanych przez podmioty we wnioskach o zatwierdzenie zakładu zgodnie z ust. 1 niniejszego artykułu. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 255 ust. 2.

Artykuł 179
Zatwierdzanie, warunki zatwierdzenia oraz akty delegowane

1. Właściwy organ zatwierdza zakład akwakultury, o którym mowa w art. 174 ust. 1 i art. 176 lit. a), grupę zakładów akwakultury, o której mowa w art. 175 oraz zakład objęty kontrolą chorób i zajmujący się żywnością pochodzącą ze zwierząt wodnych, o którym mowa w art. 177, wyłącznie wtedy, gdy takie zakłady:
 - a) w stosownych przypadkach, spełniają następujące wymagania dotyczące:
 - (i) kwarantanny, izolacji i innych środków bioasekuracji, przy uwzględnieniu wymagań określonych w art. 9 ust. 1 lit. b) oraz w przepisach przyjętych na podstawie art. 9 ust. 2;
 - (ii) nadzoru określonego w art. 22 oraz, stosownie do rodzaju zakładu i związanego z nim ryzyka, w art. 23 i w przepisach przyjętych na podstawie art. 24;

- (iii) dokumentacji określonej w art. 185-187 oraz w przepisach przyjętych na podstawie art. 188 i 189;
 - b) posiadają obiekty i sprzęt:
 - (i) odpowiednio zmniejszające do dopuszczalnego poziomu ryzyko wprowadzenia i rozprzestrzeniania się chorób, przy uwzględnieniu rodzaju zakładu;
 - (ii) o potencjale odpowiednim do ilości zwierząt wodnych;
 - c) nie prowadzą do niedopuszczalnego ryzyka rozprzestrzeniania się choroby, przy uwzględnieniu stosowanych środków ograniczających ryzyko;
 - d) posiadają system, który umożliwia podmiotowi wykazanie właściwemu organowi, że spełnione są wymagania określone w lit. a), b) i c).
2. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 253 dotyczących wymagań określonych w ust. 1 niniejszego artykułu w odniesieniu do:
- a) kwarantanny, izolacji i innych środków bioasekuracji, o których mowa w ust. 1 lit. a) ppkt (i);
 - b) nadzoru, o którym mowa w ust. 1 lit. a) ppkt (ii);
 - c) obiektów i sprzętu, o których mowa w ust. 1 lit. b).
3. Ustanawiając reguły w aktach delegowanych przyjmowanych na podstawie ust. 2, Komisja bierze pod uwagę następujące kwestie:
- a) ryzyko związane z poszczególnymi rodzajami zakładów;
 - b) gatunki i kategorie zwierząt akwakultury lub zwierząt wodnych;
 - c) rodzaj produkcji;
 - d) typową strukturę przemieszczeń w danym rodzaju zakładów akwakultury oraz gatunki i kategorie zwierząt utrzymywanych w tych zakładach.

Artykuł 180
Zakres zatwierdzenia zakładów

W decyzji o zatwierdzeniu zakładu akwakultury lub zakładu objętego kontrolą chorób i zajmującego się żywnością pochodzącą ze zwierząt wodnych, wydanej na podstawie art. 179 ust. 1, właściwy organ jednoznacznie wskazuje:

- a) objęte zatwierdzeniem rodzaje zakładów akwakultury, o których mowa w art. 174 ust. 1 i art. 176 lit. a), grupy zakładów akwakultury, o których mowa w art. 175, oraz zakłady objęte kontrolą chorób i zajmujące się żywnością pochodzącą ze zwierząt wodnych, o których mowa w art. 177 i w przepisach przyjętych na podstawie art. 174 ust. 3 lit. b);

- b) objęte zatwierdzeniem gatunki i kategorii zwierząt akwakultury.

Artykuł 181

Procedury zatwierdzania przez właściwy organ

1. Właściwy organ określa procedury, według których podmioty składają wnioski o zatwierdzenie zakładów zgodnie z art. 174 ust. 1, art. 176 i 177.
2. Właściwy organ, który otrzymał wniosek podmiotu o zatwierdzenie zakładu zgodnie z art. 174 ust. 1, art. 176 i 177, odbywa wizytę na miejscu w zakładzie.
3. Właściwy organ może warunkowo zatwierdzić zakład, który, jak wynika z wniosku podmiotu oraz z wizyty na miejscu w zakładzie przeprowadzonej przez właściwy organ zgodnie z ust. 1 niniejszego artykułu, spełnia wszystkie główne wymagania, które stanowią wystarczającą gwarancję, że z takim zakładem nie wiąże się znaczące ryzyko; warunkowego zatwierdzenia dokonuje się w oczekiwaniu na zapewnienie zgodności z pozostałymi wymaganiami zatwierdzenia określonymi w art. 179 ust. 1 i w przepisach przyjętych na podstawie art. 179 ust. 2.
4. Jeżeli właściwy organ warunkowo zatwierdził zakład zgodnie z ust. 3, dokonuje on pełnego zatwierdzenia wyłącznie wtedy, gdy z kolejnej wizyty na miejscu w zakładzie, przeprowadzonej w ciągu trzech miesięcy od warunkowego zatwierdzenia, wynika, że zakład spełnia wszystkie wymagania zatwierdzenia określone w art. 179 ust. 1 i w przepisach przyjętych na podstawie art. 179 ust. 2.

Jeżeli z wizyty na miejscu w zakładzie wynika, że zakład poczynił wyraźne postępy, lecz nadal nie spełnia wszystkich tych wymagań, właściwy organ może przedłużyć okres obowiązywania warunkowego zatwierdzenia. Łączny okres obowiązywania warunkowego zatwierdzenia nie może jednak przekroczyć sześciu miesięcy.

Artykuł 182

Przegląd, zawieszenie i cofnięcie zatwierdzenia przez właściwy organ

1. Właściwy organ prowadzi przegląd decyzji w sprawie zatwierdzenia zakładów podjętych na podstawie art. 179 ust. 1.
2. W razie gdy właściwy organ wykryje w zakładzie poważne niedociągnięcia w zakresie zgodności z wymogami określonymi w art. 179 ust. 1 oraz w przepisach przyjętych na podstawie art. 179 ust. 2, a podmiot nie jest w stanie przedstawić odpowiednich gwarancji, że niedociągnięcia te zostaną usunięte, właściwy organ wszczyna procedury w celu cofnięcia zatwierdzenia zakładu.

Jeżeli jednak podmiot może zagwarantować, że usunie niedociągnięcia w rozsądnym terminie, właściwy organ może zawiesić zatwierdzenie zakładu.

3. Zatwierdzenie, które cofnięto lub zawieszono zgodnie z ust. 2, może zostać przywrócone wyłącznie wtedy, gdy właściwy organ uzna, że zakład w pełni spełnia wszystkie wymagania niniejszego rozporządzenia dotyczące tego rodzaju zakładu.

SEKCJA 3
PROWADZONY PRZEZ WŁAŚCIWY ORGAN REJESTR ZAKŁADÓW AKWAKULTURY
ORAZ ZAKŁADÓW OBJĘTYCH KONTROLĄ CHOROÓB I ZAJMUJĄCYCH SIĘ
ŻYWNOŚCIĄ POCHODZĄCĄ ZE ZWIERZĄT WODNYCH

Artykuł 183

Rejestr zakładów akwakultury oraz zakładów objętych kontrolą chorób i zajmujących się żywnością pochodzącą ze zwierząt wodnych

1. Właściwy organ tworzy i prowadzi aktualizowany rejestr:
 - a) wszystkich zakładów akwakultury zarejestrowanych zgodnie z art. 171;
 - b) wszystkich zakładów akwakultury zatwierdzonych zgodnie z art. 179 ust. 1;
 - c) wszystkich zakładów objętych kontrolą chorób i zajmujących się żywnością pochodzącą ze zwierząt wodnych, zatwierdzonych zgodnie z art. 179 ust. 1.
2. Rejestr zakładów akwakultury, o którym mowa w ust. 1, zawiera następujące informacje:
 - a) nazwę i adres podmiotu oraz jego numer rejestracyjny;
 - b) położenie geograficzne zakładu akwakultury oraz, w stosownych przypadkach, grupy zakładów akwakultury;
 - c) rodzaj produkcji prowadzonej w zakładzie;
 - d) tam, gdzie jest to istotne, sposób dostarczania wody do zakładu i jej odprowadzania;
 - e) gatunki zwierząt akwakultury utrzymywanych w zakładzie;
 - f) aktualne informacje o statusie zdrowotnym zarejestrowanego zakładu akwakultury, lub w stosownych przypadkach, grupy zakładów, w odniesieniu do chorób wpisanych do wykazu, o których mowa w art. 8 ust. 1 lit. d).
3. Przy pomocy środków elektronicznych właściwy organ podaje do publicznej wiadomości co najmniej informacje, o których mowa w ust. 2 lit. a), c), e) i f) niniejszego artykułu, dotyczące zakładów zatwierdzonych zgodnie z art. 179 ust. 1.
4. W stosownych przypadkach właściwy organ może połączyć rejestrację, o której mowa w ust. 1, z rejestracją do innych celów.

Artykuł 184

Przekazanie uprawnień oraz akty wykonawcze dotyczące rejestru zakładów akwakultury

1. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 254 dotyczących:

- a) informacji, które należy ująć w rejestrze zakładów akwakultury, o którym mowa w art. 183 ust. 1;
 - b) publicznej dostępności tego rejestru zakładów.
2. Komisja może w drodze aktów wykonawczych ustanowić reguły dotyczące formatu rejestru zakładów, o którym mowa w art. 183 ust. 1 i 3, oraz w sprawie procedur dotyczących tego rejestru.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 255 ust. 2.

SEKCJA 4

DOKUMENTACJA I IDENTYFIKOWALNOŚĆ

Artykuł 185

Obowiązki dokumentacyjne podmiotów prowadzących zakłady akwakultury

1. Podmioty prowadzące zakłady akwakultury podlegające rejestracji zgodnie z art. 171 lub zatwierdzeniu zgodnie z art. 179 ust. 1 prowadzą aktualizowaną dokumentację obejmującą co najmniej następujące informacje:
- a) wszystkie przemieszczenia zwierząt akwakultury i produktów pochodzenia zwierzęcego uzyskanych z tych zwierząt do i z zakładów akwakultury, wraz z informacjami dotyczącymi, w stosownych przypadkach:
 - (i) ich miejsca pochodzenia lub przeznaczenia;
 - (ii) dat takich przemieszczeń;
 - b) świadectwa zdrowia zwierząt w wersji papierowej lub w formie elektronicznej, które muszą towarzyszyć przemieszczeniom zwierząt akwakultury do zakładu akwakultury zgodnie z art. 208 oraz zgodnie z przepisami przyjętymi na podstawie art. 211 lit. b) i c) oraz art. 213 ust. 2;
 - c) upadkowość w każdej jednostce epidemiologicznej oraz inne problemy związane z chorobami w zakładzie akwakultury, stosownie do rodzaju produkcji;
 - d) środki bioasekuracji, nadzór, obróbkę lub leczenie, wyniki badań i inne istotne informacje stosownie do:
 - (i) kategorii i gatunków zwierząt akwakultury w zakładzie;
 - (ii) rodzaju produkcji prowadzonej w zakładzie akwakultury;
 - (iii) rodzaju zakładu akwakultury;
 - e) wyniki kontroli zdrowia zwierząt wymaganych zgodnie z art. 23 ust. 1 i zgodnie z przepisami przyjętymi na podstawie art. 24;

2. Podmioty prowadzące zakłady akwakultury:
 - a) dokumentują informacje określone w ust. 1 lit. a) w sposób gwarantujący ustalenie miejsca pochodzenia i przeznaczenia zwierząt wodnych;
 - b) przechowują określone w ust. 1 informacje w zakładzie akwakultury oraz udostępniają je właściwemu organowi na jego żądanie;
 - c) przechowują informacje określone w ust. 1 przez minimalny okres ustalany przez właściwy organ, jednak nie krócej niż przez trzy lata.

Artykuł 186

Obowiązki dokumentacyjne zakładów objętych kontrolą chorób i zajmujących się żywnością pochodzącą ze zwierząt wodnych

1. Podmioty prowadzące zakłady objęte kontrolą chorób i zajmujące się żywnością pochodzącą ze zwierząt wodnych, które to zakłady podlegają zatwierdzeniu zgodnie z art. 177, prowadzą aktualizowaną dokumentację wszystkich przemieszczeń do i z takich zakładów zwierząt akwakultury i uzyskanych z nich produktów pochodzenia zwierzęcego.
2. Podmioty prowadzące zakłady objęte kontrolą chorób i zajmujące się żywnością pochodzącą ze zwierząt wodnych:
 - a) przechowują określoną w ust. 1 dokumentację w zakładzie objętym kontrolą chorób i zajmującym się żywnością pochodzącą ze zwierząt wodnych oraz udostępniają ją właściwemu organowi na jego żądanie;
 - b) przechowują dokumentację, o której mowa w ust. 1, przez minimalny okres ustalany przez właściwy organ, jednak nie krócej niż przez trzy lata.

Artykuł 187

Obowiązki dokumentacyjne przewoźników

1. Przewoźnicy zwierząt akwakultury i dzikich zwierząt wodnych przeznaczonych do akwakultury prowadzą aktualizowaną dokumentację dotyczącą:
 - a) współczynnika upadkowości zwierząt akwakultury i dzikich zwierząt wodnych podczas transportu, o ile jest to możliwe w przypadku danego rodzaju transportu oraz przewożonych gatunków zwierząt akwakultury i dzikich zwierząt wodnych;
 - b) zakładów akwakultury oraz zakładów objętych kontrolą chorób i zajmujących się żywnością pochodzącą ze zwierząt wodnych, w których to zakładach zatrzymał się środek transportu;
 - c) wymiany wody w czasie transportu, wraz z podaniem informacji o pochodzeniu świeżej wody oraz o miejscach, w których spuszczone wodę.
2. Przewoźnicy:

- a) przechowują dokumentację, o której mowa w ust. 1, i udostępniają ją właściwemu organowi na jego żądanie;
- b) przechowują dokumentację, o której mowa w ust. 1, przez minimalny okres ustalany przez właściwy organ, jednak nie krócej niż przez trzy lata.

Artykuł 188

Przekazanie uprawnień dotyczących dokumentacji

1. Komisja jest uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. 253 aktów delegowanych dotyczących uzupełnienia wymagań dokumentacyjnych określonych w art. 185, 186 i 187; w aktach tych określa się:
 - a) odstępstwa od wymagań dokumentacyjnych dla:
 - (i) podmiotów prowadzących niektóre kategorie zakładów akwakultury i dla przewoźników;
 - (ii) zakładów akwakultury utrzymujących małą liczbę zwierząt lub przewoźników przewożących małą liczbę zwierząt;
 - (iii) niektórych kategorii lub gatunków zwierząt;
 - b) informacji, które mają być dokumentowane przez podmioty w dodatku do informacji określonych w art. 185 ust. 1, art. 186 ust. 1 i art. 187 ust. 1;
 - c) minimalny okres, przez który należy przechowywać dokumentację, o której mowa w art. 185, 186 i 187.
2. Przyjmując akty delegowane, o których mowa w ust. 1, Komisja bierze pod uwagę następujące kwestie:
 - a) ryzyko związane z poszczególnymi rodzajami zakładów akwakultury;
 - b) kategorie lub gatunki zwierząt akwakultury w zakładzie akwakultury;
 - c) rodzaj produkcji prowadzonej w zakładzie,
 - d) typową strukturę przemieszczeń dla danego rodzaju zakładów akwakultury lub zakładów objętych kontrolą chorób i zajmujących się żywnością pochodzącą ze zwierząt wodnych;
 - e) liczbę lub objętość zwierząt akwakultury, które znajdują się w zakładzie akwakultury lub są przewożone.

Artykuł 189

Uprawnienia wykonawcze dotyczące dokumentacji

Komisja może w drodze aktów wykonawczych ustanowić reguły dotyczące:

- a) formatu dokumentacji, którą należy prowadzić zgodnie z art. 185, 186 i 187;

- b) prowadzenia tej dokumentacji w formie elektronicznej;
- c) specyfikacje operacyjne w odniesieniu do dokumentacji.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 255 ust. 2.

Rozdział 2

Przemieszczenia na terytorium Unii zwierząt wodnych innych niż wodne zwierzęta domowe

SEKCJA 1

WYMAGANIA OGÓLNE

Artykuł 190

Wymagania ogólne dotyczące przemieszczeń zwierząt wodnych

1. Podmioty wprowadzają odpowiednie środki celem zapewnienia, aby przemieszczenia zwierząt wodnych nie zagrażały statusowi zdrowotnemu w miejscu przeznaczenia w odniesieniu do:
 - a) chorób wpisanych do wykazu, o których mowa w art. 8 ust. 1 lit. d);
 - b) nowo występujących chorób.
2. Podmioty nie przemieszczają do zakładów akwakultury lub do celów spożycia przez ludzi ani też nie uwalniają do środowiska naturalnego zwierząt wodnych, które podlegają:
 - a) ograniczeniom przemieszczeń dotyczącym danych kategorii i gatunku, ustanowionym zgodnie z regułami określonymi w art. 55 ust. 1, art. 56, art. 61 ust. 1, art. 62, 64, 65, art. 70 ust. 1 i 2, art. 74 ust. 1, art. 78 ust. 1 i 2, art. 80 ust. 1 i 2 oraz zgodnie z przepisami przyjętymi na podstawie art. 55 ust. 2, art. 63, 67, art. 70 ust. 3, art. 71 ust. 3, art. 74 ust. 3, art. 79, art. 80 ust. 4 i art. 81 ust. 2; lub
 - b) środkom nadzwyczajnym określonym w art. 244 i 247 oraz w przepisach przyjętych na podstawie art. 248.

Podmioty mogą jednak przemieszczać te zwierzęta wodne, o ile w części III tytuł II przewidziano odstępstwa od ograniczeń dotyczących takich przemieszczeń lub uwolnienia, bądź też w przepisach przyjętych na podstawie art. 248 ustanowiono odstępstwa od środków nadzwyczajnych.
3. Podmioty wprowadzają wszystkie niezbędne środki, aby zapewnić przesłanie zwierząt wodnych do miejsca przeznaczenia niezwłocznie po opuszczeniu miejsca pochodzenia.

Artykuł 191

Środki zapobiegania chorobom w odniesieniu do transportu oraz akty delegowane

1. Podmioty wprowadzają odpowiednie i niezbędne środki zapobiegania chorobom w celu zapewnienia, aby:
 - a) w czasie transportu nie został zagrożony status zdrowotny zwierząt wodnych;
 - b) operacje transportu zwierząt wodnych nie powodowały potencjalnego rozprzestrzeniania się chorób wpisanych do wykazu, o których mowa w art. 8 ust. 1 lit. d), na ludzi i na zwierzęta na trasie przemieszczenia i w miejscach przeznaczenia;
 - c) przeprowadzono oczyszczanie, odkażanie, dezynsekcję i deratyzację sprzętu i środków transportu oraz wprowadzono inne odpowiednie środki bioasekuracji stosownie do ryzyka związanego z transportem;
 - d) wymiana wody podczas transportu zwierząt wodnych przeznaczonych do akwakultury odbywała się w takich miejscach i w warunkach, które nie zagrażają w odniesieniu do chorób wpisanych do wykazu, o których mowa w art. 8 ust. 1 lit. d), statusowi zdrowotnemu:
 - (i) przewożonych zwierząt wodnych;
 - (ii) zwierząt wodnych na trasie przemieszczenia do miejsca przeznaczenia;
 - (iii) zwierząt wodnych w miejscu przeznaczenia.
2. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 253 dotyczących:
 - a) oczyszczania, odkażania, dezynsekcji i deratyzacji sprzętu i środków transportu zgodnie z ust. 1 lit. c) oraz stosowania do tych celów produktów biobójczych;
 - b) innych odpowiednich środków bioasekuracji podczas transportu, jak przewidziano w ust. 1 lit. c);
 - c) wymiany wody podczas transportu, jak przewidziano w ust. 1 lit. d).

Artykuł 192

Zmiana planowanego wykorzystania

1. Nie wykorzystuje się do żadnych innych celów zwierząt wodnych, które są przemieszczane w celu uboju lub zniszczenia zgodnie ze środkami, o których mowa w lit. a) lub b):
 - a) środki kontroli choroby określone w art. 31 ust. 1, art. 55 ust. 1, art. 56, 61, 62, 64, 65, 67 i 70, art. 74 ust. 1, art. 78 i 80 oraz w przepisach przyjętych na podstawie art. 55 ust. 2, art. 63, 66, art. 70 ust. 3, art. 71 ust. 3, art. 74 ust. 3, art. 79, art. 80 ust. 3 i art. 81 ust. 2;

- b) środki nadzwyczajne określone w art. 246 i 247 oraz w przepisach przyjętych na podstawie art. 248.
2. Zwierzęta wodne przemieszczane do celów spożycia przez ludzi, do celów akwakultury, uwolnienia do środowiska naturalnego lub do innych konkretnych celów, wykorzystuje się wyłącznie w planowanym celu.

Artykuł 193

Obowiązki podmiotów w miejscu przeznaczenia

1. Podmioty prowadzące zakłady i zakłady przedsiębiorstw spożywczych przyjmujące zwierzęta akwakultury:
- a) sprawdzają, czy obecny jest jeden z następujących dokumentów:
 - (i) czy obecne są świadectwa zdrowia zwierząt określone w art. 208 ust. 1, art. 209 i art. 224 ust. 1 oraz w przepisach przyjętych na podstawie art. 188, 211 i 213;
 - (ii) czy obecne są deklaracje określone w art. 218 ust. 1 oraz w przepisach przyjętych na podstawie art. 218 ust. 3 i 4;
 - b) powiadamiają właściwy organ o wszystkich nieprawidłowościach związanych z:
 - (i) przyjętymi zwierzętami akwakultury;
 - (ii) obecnością dokumentów, o których mowa w lit. a) ppkt (i) i (ii).
2. W razie wystąpienia nieprawidłowości, o których mowa w ust. 1 lit. b), podmiot izoluje zwierzęta akwakultury, których dotyczy ta nieprawidłowość, do momentu podjęcia przez właściwy organ decyzji w tej sprawie.

Artykuł 194

Wymagania ogólne dotyczące przemieszczeń zwierząt akwakultury przez terytoria państw członkowskich, lecz z przeznaczeniem na wywóz z Unii do państw lub terytoriów trzecich

Podmioty zapewniają, aby zwierzęta akwakultury przeznaczone na wywóz do państwa lub terytorium trzeciego, przemieszczane przez terytorium innego państwa członkowskiego, spełniały wymagania określone w art. 190, 191 i 192.

SEKCJA 2

ZWIERZĘTA WODNE PRZEZNACZONE DO ZAKŁADÓW AKWAKULTURY LUB DO UWOLNIENIA DO ŚRODOWISKA NATURALNEGO

Artykuł 195

Nietypowe upadki zwierząt lub inne poważne symptomy choroby

1. Podmioty nie przemieszczają zwierząt wodnych z zakładu akwakultury lub ze środowiska naturalnego do innego zakładu akwakultury ani nie uwalniają zwierząt wodnych do środowiska naturalnego, jeżeli zwierzęta te pochodzą z zakładu akwakultury lub ze środowiska, w którym występują:
 - a) nietypowe upadki zwierząt; lub
 - b) inne poważne symptomy choroby o nieustalonej przyczynie.
2. W drodze odstępstwa od ust. 1 właściwy organ może w oparciu o analizę ryzyka zezwolić na takie przemieszczenie lub uwolnienie zwierząt wodnych, o ile zwierzęta wodne pochodzą z części zakładu akwakultury lub ze środowiska naturalnego, która to część lub środowisko są niezależne od jednostki epidemiologicznej, w której wystąpiły nietypowe upadki zwierząt lub inne symptomy choroby.

Artykuł 196

Przemieszczanie zwierząt akwakultury przeznaczonych do państw członkowskich, stref lub przedziałów, które zostały uznane za wolne od choroby lub podlegają programowi zwalczania oraz akty delegowane

1. Podmioty przemieszczają zwierzęta akwakultury z zakładu akwakultury w celach wymienionych w lit. a) lub b) niniejszego artykułu wyłącznie wtedy, gdy takie zwierzęta akwakultury pochodzą z państwa członkowskiego, jego strefy lub przedziału, które zostały uznane za wolne od choroby zgodnie z art. 36 ust. 3 lub art. 37 ust. 4 w odniesieniu do chorób wpisanych do wykazu, o których mowa w art. 8 ust. 1 lit. b) lub c), jeżeli te zwierzęta akwakultury należą do gatunków wpisanych do wykazu w odniesieniu do tych chorób wpisanych do wykazu oraz:
 - a) mają być wprowadzone do państwa członkowskiego, jego strefy lub przedziału, które:
 - (i) zostały uznane za wolne od choroby zgodnie z art. 36 ust. 3 lub art. 37 ust. 4; lub
 - (ii) podlegają programowi zwalczania, przewidzianemu w art. 30 ust. 1 i 2, w odniesieniu do co najmniej jednej z chorób wpisanych do wykazu, o których mowa w art. 8 ust. 1 lit. b) i c);
 - b) są przeznaczone do:
 - (i) zakładu akwakultury podlegającego:

- rejestracji zgodnie z art. 171; lub
- zatwierdzeniu zgodnie z art. 174, 175, 176 lub 177; lub

(ii) uwolnienia do środowiska naturalnego.

2. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 253 dotyczących odstępstw od określonych w ust. 1 niniejszego artykułu wymagań odnoszących się do przemieszczeń lub uwolnienia, o ile przemieszczenia lub uwolnienie nie stwarzają istotnego ryzyka rozprzestrzeniania się chorób wpisanych do wykazu, o których mowa w art. 8 ust. 1 lit. d), z uwagi na:
- a) gatunki, kategorie i stadium rozwoju zwierząt akwakultury;
 - b) rodzaj zakładu pochodzenia i zakładu przeznaczenia;
 - c) planowane wykorzystanie zwierząt akwakultury;
 - d) miejsce przeznaczenia zwierząt akwakultury;
 - e) obróbkę lub leczenie, metody przetwarzania i inne specjalne środki ograniczające ryzyko zastosowane w miejscu pochodzenia lub przeznaczenia.

Artykuł 197

Odstępstwa przyznawane przez państwa członkowskie w odniesieniu do obowiązków podmiotów dotyczących przemieszczeń zwierząt akwakultury między państwami członkowskimi, strefami lub przedziałami podlegającymi programowi zwalczania

W drodze odstępstwa od art. 196 ust. 1 państwa członkowskie mogą zezwolić podmiotom na przemieszczanie zwierząt akwakultury do strefy lub przedziału w innym państwie członkowskim, dla których zgodnie z art. 30 ust. 1 i 2 ustanowiono program zwalczania chorób wpisanych do wykazu, o których mowa w art. 8 ust. 1 lit. b) i c), z innej strefy lub przedziału, dla których także ustanowiono taki program dla tych samych chorób wpisanych do wykazu, o ile takie przemieszczenie nie zagrazi statusowi zdrowotnemu państwa członkowskiego, strefy lub przedziału przeznaczenia.

Artykuł 198

Środki wprowadzane przez państwa członkowskie w odniesieniu do uwalniania zwierząt akwakultury do środowiska naturalnego

Państwa członkowskie mogą wprowadzić wymóg, aby zwierzęta akwakultury były uwalniane do środowiska naturalnego wyłącznie pod warunkiem, że pochodzą z państwa członkowskiego, strefy lub przedziału uznanego za wolny od choroby zgodnie z art. 36 ust. 1 lub art. 37 ust. 1 w odniesieniu do chorób wpisanych do wykazu, o których mowa w art. 8 ust. 1 lit. b) i c), w przypadku których gatunek przemieszczanych zwierząt akwakultury jest gatunkiem wpisanym do wykazu, niezależnie od statusu zdrowotnego obszaru, na którym mają być uwolnione zwierzęta akwakultury.

Artykuł 199

Przemieszczanie dzikich zwierząt wodnych przeznaczonych do państw członkowskich, stref

lub przedziałów, które zostały uznane za wolne od choroby lub podlegają programowi zwalczania oraz akty delegowane

1. Artykuły 196 i 197 stosuje się również do przemieszczeń dzikich zwierząt wodnych przeznaczonych do zakładu akwakultury lub zakładu objętego kontrolą chorób i zajmującego się żywnością pochodzącą ze zwierząt wodnych, który to zakład podlega:
 - a) rejestracji zgodnie z art. 171; lub
 - b) zatwierdzeniu zgodnie z art. 174-177.
2. Przemieszczając dzikie zwierzęta wodne między siedliskami, podmioty wprowadzają środki zapobiegania chorobom, tak aby takie przemieszczenia nie stwarzały istotnego ryzyka rozprzestrzeniania się chorób wpisanych do wykazu, o których mowa w art. 8 ust. 1 lit. d), na zwierzęta wodne w miejscu przeznaczenia.
3. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 253 dotyczących środków zapobiegania chorobom wprowadzanych przez podmioty, jak przewidziano w ust. 2 niniejszego artykułu.

SEKCJA 3

ZWIERZĘTA WODNE PRZEZNACZONE DO SPOŻYCIA PRZEZ LUDZI

Artykuł 200

Przemieszczanie zwierząt akwakultury przeznaczonych do państw członkowskich, stref lub przedziałów, które zostały uznane za wolne od choroby lub podlegają programowi zwalczania oraz akty delegowane

1. Podmioty przemieszczają zwierzęta akwakultury z zakładu akwakultury w celach wymienionych w lit. a) lub b) niniejszego ustępu wyłącznie wtedy, gdy takie zwierzęta akwakultury pochodzą z państwa członkowskiego, jego strefy lub przedziału, które zostały uznane za wolne od choroby zgodnie z art. 36 ust. 3 lub art. 37 ust. 4 w odniesieniu do chorób wpisanych do wykazu, o których mowa w art. 8 ust. 1 lit. b) lub c), jeżeli te zwierzęta akwakultury należą do gatunków wpisanych do wykazu w odniesieniu do tych chorób wpisanych do wykazu oraz:
 - a) mają być wprowadzone do państwa członkowskiego, jego strefy lub przedziału, które zostały uznane za wolne od choroby zgodnie z art. 36 ust. 3 lub art. 37 ust. 4, lub dla których ustanowiono program zwalczania choroby zgodnie z art. 30 ust. 1 lub 2 w odniesieniu do co najmniej jednej z chorób wpisanych do wykazu, o których mowa w art. 8 ust. 1 lit. b) i c);
 - b) są przeznaczone do spożycia przez ludzi.
2. W drodze odstępstwa od ust. 1 niniejszego artykułu państwa członkowskie mogą zezwolić podmiotom na wprowadzenie zwierząt akwakultury do strefy lub przedziału, dla których zgodnie z art. 30 ust. 1 lub 2 ustanowiono program zwalczania chorób wpisanych do wykazu, o których mowa w art. 8 ust. 1 lit. b) i c), z innej strefy lub przedziału, dla których także ustanowiono taki program dla tych

samych chorób w tym państwie członkowskim, o ile takie przemieszczenie nie zagrazi statusowi zdrowotnemu państwa członkowskiego, jego strefy lub przedziału.

3. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 253 dotyczących odstępstw od przewidzianych w ust. 2 niniejszego artykułu wymagań odnoszących się do przemieszczeń zwierząt akwakultury, o ile przemieszczenia te nie stwarzają istotnego ryzyka rozprzestrzeniania się chorób z uwagi na:
 - a) gatunki, kategorie i stadium rozwoju zwierząt akwakultury;
 - b) metody chowu i rodzaj produkcji zwierząt akwakultury w zakładach akwakultury pochodzenia i przeznaczenia;
 - c) planowane wykorzystanie zwierząt akwakultury;
 - d) miejsce przeznaczenia zwierząt akwakultury;
 - e) obróbkę lub leczenie, metody przetwarzania i inne specjalne środki ograniczające ryzyko zastosowane w miejscu pochodzenia lub przeznaczenia.

Artykuł 201

Przemieszczanie dzikich zwierząt wodnych przeznaczonych do państw członkowskich, stref lub przedziałów, które zostały uznane za wolne od choroby lub podlegają programowi zwalczania oraz akty delegowane

1. Artykuł 200 ust. 1 i 2 oraz przepisy przyjęte na podstawie art. 200 ust. 3 stosuje się także do przemieszczeń dzikich zwierząt wodnych przeznaczonych do spożycia przez ludzi i przeznaczonych do państw członkowskich, ich stref lub przedziałów, które uznano za wolne od choroby zgodnie z art. 36 ust. 3 lub art. 37 ust. 4 lub które podlegają programowi zwalczania zgodnie z art. 30 ust. 1 lub 2, tam gdzie takie środki są niezbędne do zapewnienia, aby te dzikie zwierzęta wodne nie stwarzały istotnego ryzyka rozprzestrzeniania się chorób wpisanych do wykazu, o których mowa w art. 8 ust. 1 lit. d), na zwierzęta wodne w miejscu przeznaczenia.
2. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 253 dotyczących wymagań odnośnie do przemieszczeń dzikich zwierząt wodnych przeznaczonych do spożycia przez ludzi, w uzupełnieniu do ust. 1 niniejszego artykułu.

SEKCJA 4

ZWIERZĘTA WODNE NIEPRZEZNACZONE DO ZAKŁADÓW, DO UWOLNIENIA DO ŚRODOWISKA NATURALNEGO ANI DO SPOŻYCIA PRZEZ LUDZI

Artykuł 202

Przemieszczanie zwierząt wodnych nieprzeznaczonych do zakładów, do uwolnienia do środowiska naturalnego ani do spożycia przez ludzi oraz akty delegowane

1. Podmioty wprowadzają niezbędne środki zapobiegawcze celem zapewnienia, aby przemieszczenia zwierząt wodnych nieprzeznaczonych do zakładów, do uwolnienia

do środowiska naturalnego ani do spożycia przez ludzi nie stwarzały istotnego ryzyka rozprzestrzeniania się chorób wpisanych do wykazu, o których mowa w art. 8 ust. 1 lit. d), na zwierzęta wodne w miejscu przeznaczenia.

2. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 253 dotyczących środków zapobiegawczych przewidzianych w ust. 1 niniejszego artykułu celem zapewnienia, aby zwierzęta wodne nie rozprzestrzeniały chorób wpisanych do wykazu, o których mowa w art. 8 ust. 1 lit. d), przy uwzględnieniu kwestii, o których mowa w ust. 3 niniejszego artykułu.
3. Przyjmując akty delegowane, o których mowa w ust. 2, Komisja bierze pod uwagę następujące kwestie:
 - a) choroby wpisane do wykazu, o których mowa w art. 8 ust. 1 lit. d), w odniesieniu do danych gatunków wpisanych do wykazu lub do danych kategorii zwierząt wodnych;
 - b) status zdrowotny w odniesieniu do chorób wpisanych do wykazu, o których mowa w art. 8 ust. 1 lit. d), w przedziałach, strefach lub w państwach członkowskich pochodzenia i przeznaczenia;
 - c) miejsca pochodzenia i przeznaczenia;
 - d) rodzaj przemieszczeń zwierząt wodnych,
 - e) gatunki i kategorie zwierząt wodnych;
 - f) wiek zwierząt wodnych;
 - g) inne czynniki epidemiologiczne.

SEKCJA 5

ODSTĘPSTWA OD SEKCJI 1-4 ORAZ DODATKOWE ŚRODKI OGRANICZAJĄCE RYZYO

Artykuł 203

Zwierzęta wodne przeznaczone do odizolowanych zakładów akwakultury oraz akty delegowane

1. Podmioty przemieszczają zwierzęta wodne do odizolowanego zakładu akwakultury wyłącznie wtedy, gdy zwierzęta te spełniają następujące warunki:
 - a) pochodzą z innego odizolowanego zakładu akwakultury;
 - b) nie stwarzają istotnego ryzyka rozprzestrzeniania się chorób wpisanych do wykazu, o których mowa w art. 8 ust. 1 lit. d), na gatunki wpisane do wykazu w odizolowanym zakładzie akwakultury przeznaczenia, chyba że takie przemieszczenie jest dozwolone do celów naukowych.

2. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 253 dotyczących:
- a) szczegółowych wymagań w odniesieniu do przemieszczeń zwierząt akwakultury do odizolowanych zakładów akwakultury w uzupełnieniu do wymagań określonych w ust. 1 niniejszego artykułu;
 - b) szczególnych reguł w odniesieniu do przemieszczeń zwierząt akwakultury do odizolowanych zakładów akwakultury, w których obowiązują środki ograniczające ryzyko, gwarantujące, że takie przemieszczenia nie stwarzają istotnego ryzyka dla zdrowia zwierząt akwakultury w tym odizolowanym zakładzie akwakultury i w okolicznych zakładach.

Artykuł 204

Odstępstwa dotyczące przemieszczeń zwierząt wodnych do celów naukowych oraz akty delegowane

1. Właściwy organ w miejscu przeznaczenia może, za porozumieniem z właściwym organem miejsca pochodzenia, zezwolić na przemieszczenia do celów naukowych na swoje terytorium zwierząt wodnych, które nie spełniają wymogów sekcji 1-4, z wyłączeniem art. 190 ust. 1 i 3, art. 191, 192 i 193.
2. Właściwe organy przyznają przewidziane w ust. 1 odstępstwa dotyczące przemieszczeń zwierząt wodnych do celów naukowych wyłącznie pod następującymi warunkami:
 - a) właściwe organy w miejscu przeznaczenia i w miejscu pochodzenia:
 - (i) uzgodniły warunki takich przemieszczeń;
 - (ii) wprowadziły niezbędne środki ograniczające ryzyko, celem zapewnienia, aby przemieszczenia tych zwierząt wodnych nie zagrażały statusowi zdrowotnemu miejsc znajdujących się na trasie przemieszczenia oraz miejsca przeznaczenia w odniesieniu do chorób wpisanych do wykazu, o których mowa w art. 8 ust. 1 lit. d);
 - (iii) powiadomiły, w stosownych przypadkach, właściwe organy państw członkowskich, przez które przebiega trasa przemieszczenia zwierząt, o przyznanym odstępstwie oraz o warunkach, na jakich je przyznano;
 - b) przemieszczenia tych zwierząt wodnych odbywają się pod nadzorem właściwych organów miejsca pochodzenia i przeznaczenia oraz, w stosownych przypadkach, właściwego organu państwa członkowskiego, przez które przebiega trasa przemieszczenia zwierząt.
3. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 253 w sprawie zmiany i uzupełnienia reguł dotyczących przyznawania przez właściwy organ odstępstw określonych w ust. 1 i 2 niniejszego artykułu.

Artykuł 205

Przekazanie uprawnień dotyczących szczególnych wymagań i odstępstw w odniesieniu do wystaw, ogrodów zoologicznych, sklepów zoologicznych, stawów ogrodowych, akwariów komercyjnych i hurtowni

Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 253 dotyczących:

- a) wymagań szczególnych uzupełniających reguły określone w sekcjach 1-4 oraz w odniesieniu do przemieszczeń zwierząt wodnych do następujących celów:
 - (i) ogrody zoologiczne, sklepy zoologiczne i hurtownie;
 - (ii) wystawy, wydarzenia sportowe, kulturalne i podobne; lub
 - (iii) do akwariów komercyjnych.
- b) odstępstw od sekcji 1-4 z wyłączeniem art. 190 ust. 1 i 3 oraz artykułów 191, 192 i 193 w odniesieniu do przemieszczeń zwierząt wodnych, o których mowa w lit. a).

Artykuł 206

Uprawnienia wykonawcze dotyczące tymczasowych odstępstw dla przemieszczeń określonych gatunków lub kategorii zwierząt wodnych

Komisja może w drodze aktów wykonawczych ustanowić reguły dotyczące tymczasowych odstępstw od przepisów niniejszego rozdziału dla przemieszczeń określonych gatunków lub kategorii zwierząt wodnych, jeżeli:

- a) wymagania dotyczące przemieszczeń określone w art. 195, art. 196 ust. 1, art. 197, 198, art. 199 ust. 1 i 2, art. 200, art. 201 ust. 1, art. 202 ust. 1, art. 203 ust. 1, art. 204 ust. 1 i 2 oraz w przepisach przyjętych na podstawie art. 196 ust. 2, art. 199 ust. 3, art. 201 ust. 2, art. 202 ust. 2, art. 203 ust. 2, art. 204 ust. 3 i art. 205 nie ograniczają skutecznie ryzyka wiążącego się z niektórymi przemieszczeniami tych zwierząt wodnych; lub
- b) choroby wpisane do wykazu, o których mowa w art. 8 ust. 1 lit. d), rozprzestrzeniają się pomimo wymagań dotyczących przemieszczeń określonych zgodnie z sekcjami 1-5.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 255 ust. 2.

W należycie uzasadnionych szczególnie pilnych przypadkach związanych z chorobą wpisaną do wykazu stanowiącą ryzyko o bardzo znacznych konsekwencjach, przy uwzględnieniu kwestii, o których mowa w art. 205, Komisja przyjmuje, zgodnie z procedurą określoną w art. 255 ust. 3, akty wykonawcze mające natychmiastowe zastosowanie.

Artykuł 207

Kwestie, które należy wziąć pod uwagę przy przyjmowaniu aktów delegowanych i aktów wykonawczych przewidzianych w niniejszej sekcji

Ustanawiając reguły w aktach delegowanych i aktach wykonawczych przyjmowanych na podstawie art. 203 ust. 2, art. 204 ust. 3, art. 205 i 206, Komisja bierze pod uwagę następujące kwestie:

- a) ryzyko związane z przemieszczeniem;
- b) status zdrowotny w odniesieniu do chorób wpisanych do wykazu, o których mowa w art. 8 ust. 1 lit. d), w miejscach pochodzenia i przeznaczenia;
- c) gatunki zwierząt wodnych wpisane do wykazu w odniesieniu do chorób wpisanych do wykazu, o których mowa w art. 8 ust. 1 lit. d);
- d) zastosowane środki bioasekuracji;
- e) szczególne warunki, w których utrzymuje się zwierzęta akwakultury;
- f) szczególną strukturę przemieszczeń w danym rodzaju zakładu akwakultury oraz gatunki i kategorie zwierząt akwakultury, których to dotyczy;
- g) inne czynniki epidemiologiczne.

SEKCJA 6

CERTYFIKACJA ZDROWIA ZWIERZĄT

Artykuł 208

Obowiązki podmiotów dotyczące zapewnienia, aby zwierzętom akwakultury towarzyszyło świadectwo zdrowia zwierząt

1. Podmioty przemieszczają zwierzęta akwakultury wyłącznie pod warunkiem, że towarzyszy im świadectwo zdrowia zwierząt wystawione przez właściwy organ w miejscu pochodzenia zgodnie z art. 216 ust. 1, jeżeli zwierzęta te należą do gatunków wpisanych do wykazu w odniesieniu do chorób wpisanych do wykazu, o których mowa w lit. a), i są przemieszczane w jednym z następujących celów:
 - a) są przeznaczone do wprowadzenia do państwa członkowskiego, jego strefy lub przedziału, które zostały uznane za wolne od choroby zgodnie z art. 36 ust. 3 i art. 37 ust. 4, lub dla których ustanowiono program zwalczania choroby zgodnie z art. 30 ust. 1 lub 2 w odniesieniu do co najmniej jednej z chorób wpisanych do wykazu, o których mowa w art. 8 ust. 1 lit. b) i c); oraz
 - b) są przeznaczone do jednego z następujących celów:
 - (i) zakład akwakultury;
 - (ii) uwolnienie do środowiska naturalnego;
 - (iii) spożycie przez ludzi.

2. Podmioty przemieszczają zwierzęta akwakultury wyłącznie pod warunkiem, że towarzyszy im świadectwo zdrowia zwierząt wystawione przez właściwy organ w miejscu pochodzenia zgodnie z art. 216 ust. 1, jeżeli zwierzęta te należą do gatunków wpisanych do wykazu w odniesieniu do chorób, o których mowa w lit. a), i są przemieszczane z jednego z następujących powodów:
- a) zezwolono na opuszczenie przez te zwierzęta obszaru objętego ograniczeniami, który podlega środkom kontroli choroby określonym w art. 55 ust. 1 lit. f) ppkt (ii), art. 56, 64, art. 65 ust. 1, art. 74 ust. 1, art. 78 ust. 1 i 2 oraz w przepisach przyjętych na podstawie art. 55 ust. 2, art. 67, 68, art. 71 ust. 3, art. 74 ust. 3, art. 79, art. 81 ust. 2 i art. 248 w odniesieniu do co najmniej jednej z chorób wpisanych do wykazu, o których mowa w art. 8 ust. 1 lit. a) i b);
 - b) są przeznaczone do jednego z następujących celów:
 - (i) zakład akwakultury;
 - (ii) uwolnienie do środowiska naturalnego;
 - (iii) spożycie przez ludzi.
3. Podmioty wprowadzają wszystkie niezbędne środki celem zapewnienia, aby świadectwa zdrowia zwierząt towarzyszyły zwierzętom akwakultury od miejsca ich pochodzenia do miejsca ich przeznaczenia, chyba że przewidziano szczególne środki w przepisach przyjętych na podstawie art. 214.

Artykuł 209

Obowiązki podmiotów dotyczące zapewnienia, aby innym zwierzętom wodnym towarzyszyło świadectwo zdrowia zwierząt, oraz uprawnienia wykonawcze

1. Podmioty przemieszczają zwierzęta wodne inne niż zwierzęta akwakultury, o których mowa w art. 208 ust. 1 i 2, wyłącznie pod warunkiem, że towarzyszy im świadectwo zdrowia zwierząt wystawione przez właściwy organ w miejscu pochodzenia zgodnie z art. 216 ust. 1, jeżeli, ze względu na ryzyko związane z przemieszczaniem tych zwierząt wodnych, certyfikacja zdrowia zwierząt jest niezbędna do zapewnienia zgodności z następującymi wymaganiami dotyczącymi przemieszczeń gatunków zwierząt wpisanych do wykazu:
- a) wymagania określone w sekcjach 1-5 oraz w przepisach przyjętych na podstawie tych sekcji;
 - b) środki kontroli choroby przewidziane w art. 55 ust. 1, art. 56, art. 61 ust. 1, art. 62, 64, art. 65 ust. 1, art. 74 ust. 1, art. 78 ust. 1 i 2 lub w przepisach przyjętych na podstawie art. 55 ust. 2, art. 63, 67, 68, art. 71 ust. 3, art. 74 ust. 3, art. 79 i art. 81 ust. 2;
 - c) środki nadzwyczajne określone w przepisach przyjętych na podstawie art. 248.
2. Artykuł 208 stosuje się także do dzikich zwierząt wodnych przeznaczonych do zakładu akwakultury, chyba że właściwy organ miejsca pochodzenia uzna, że

certyfikacja jest niewykonalna ze względu na charakter miejsca pochodzenia tych dzikich zwierząt wodnych.

3. Komisja ustanawia w drodze aktów wykonawczych reguły dotyczące określonego w ust. 2 niniejszego artykułu obowiązku podmiotów w zakresie zapewnienia, aby dzikim zwierzętom wodnym przeznaczonym do zakładu akwakultury towarzyszyło świadectwo zdrowia zwierząt.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 255 ust. 2.

Artykuł 210

Odstępstwa przyznawane przez państwa członkowskie dotyczące krajowej certyfikacji zdrowia zwierząt

W drodze odstępstwa od określonych w art. 208 i 209 wymagań dotyczących certyfikacji zdrowia zwierząt państwa członkowskie mogą przyznać odstępstwa dotyczące przemieszczeń niektórych przesylek zwierząt wodnych bez świadectwa zdrowia zwierząt w obrębie swoich terytoriów, pod warunkiem że w państwach tych istnieje alternatywny system zapewniający identyfikowalność takich przesylek oraz ich zgodność z określonymi w sekcjach 1-5 wymaganiami w zakresie zdrowia zwierząt dotyczącymi takiego przemieszczenia.

Artykuł 211

Przekazanie uprawnień dotyczących certyfikacji zdrowia zwierząt wodnych

Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 253 dotyczących:

- a) odstępstw od wymagań dotyczących świadectw zdrowia zwierząt, określonych w art. 208 ust. 209, oraz warunków przyznawania takich odstępstw dla przemieszczeń zwierząt wodnych, które nie stwarzają istotnego ryzyka rozprzestrzeniania się choroby ze względu na:
 - (i) kategorie, stadium rozwoju i gatunki zwierząt wodnych;
 - (ii) metody chowu i rodzaj produkcji tych gatunków i kategorii zwierząt akwakultury;
 - (iii) planowane wykorzystanie zwierząt wodnych;
 - (iv) miejsce przeznaczenia zwierząt wodnych;
- b) specjalnych reguł w odniesieniu do certyfikacji zdrowia zwierząt określonej w art. 208 i 209, o ile alternatywne środki ograniczające ryzyko wprowadzone przez właściwy organ zapewniają:
 - (i) identyfikowalność zwierząt wodnych;
 - (ii) zgodność przemieszczanych zwierząt wodnych z wymaganymi warunkami zdrowia zwierząt określonymi w sekcjach 1-5.

- c) szczegółowych reguł w odniesieniu do świadectw zdrowia, które muszą towarzyszyć przemieszczeniom zwierząt wodnych do celów naukowych, o których mowa w art. 204 ust. 1.

Artykuł 212

Treść świadectw zdrowia zwierząt

1. Świadectwo zdrowia zwierząt zawiera co najmniej następujące informacje:
 - a) zakład lub miejsce pochodzenia, zakład lub miejsce przeznaczenia oraz, o ile jest to istotne z punktu widzenia rozprzestrzeniania się choroby, zakłady lub miejsca, w których zatrzymano się po drodze;
 - b) opis zwierząt wodnych;
 - c) liczbę, objętość lub wagę zwierząt wodnych;
 - d) niezbędne informacje potrzebne do wykazania, że zwierzęta spełniają wymagania dotyczące przemieszczeń określone w sekcjach 1-5.
2. Świadectwo zdrowia zwierząt może zawierać inne informacje wymagane zgodnie z innymi przepisami Unii.

Artykuł 213

Przekazanie uprawnień i akty wykonawcze dotyczące treści świadectw zdrowia zwierząt

1. Komisja jest uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. 253 aktów delegowanych w sprawie treści świadectw zdrowia zwierząt, o których mowa w art. 212 ust. 1:
 - a) szczegółowych reguł dotyczących treści tych świadectw zdrowia zwierząt przewidzianych w art. 212 ust. 1 w odniesieniu do różnych kategorii i gatunków zwierząt wodnych;
 - b) dodatkowych informacji, które należy zawrzeć w świadectwach zdrowia zwierząt, o których mowa w art. 212 ust. 1.
2. Komisja może w drodze aktów wykonawczych ustanowić przepisy dotyczące wzorów formularzy świadectw zdrowia zwierząt.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 255 ust. 2.

Artykuł 214

Obowiązek podmiotów dotyczący zapewnienia, aby świadectwa zdrowia zwierząt towarzyszyły zwierzętom wodnym do miejsca przeznaczenia oraz akty delegowane

Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 253 dotyczących szczególnych środków uzupełniających określone w art. 208 wymagania dotyczące certyfikacji zdrowia zwierząt w odniesieniu do następujących rodzajów przemieszczeń zwierząt wodnych:

- a) przemieszczenia zwierząt wodnych, które nie mogą kontynuować przejazdu do miejsca ostatecznego przeznaczenia i muszą wrócić do miejsca pochodzenia lub zostać przemieszczone do innego miejsca przeznaczenia z jednego z następujących powodów:
 - (i) ich planowane przemieszczenie zostało w nieoczekiwany sposób przerwane ze względów związanych z dobrostanem zwierząt;
 - (ii) nieprzewidziane wypadki lub zdarzenia po drodze;
 - (iii) odrzucono zwierzęta wodne w miejscu przeznaczenia w innym państwie członkowskim lub na zewnętrznej granicy Unii;
 - (iv) odrzucono zwierzęta wodne w państwie trzecim;
- b) przemieszczenia zwierząt akwakultury przeznaczonych na wystawy i do celów wydarzeń sportowych, kulturalnych i podobnych, oraz późniejszy powrót takich zwierząt do miejsca pochodzenia.

Artykuł 215

Obowiązki podmiotów w zakresie współpracy z właściwymi organami w celach certyfikacji zdrowia zwierząt

Podmioty:

- a) przekazują właściwemu organowi wszystkie informacje niezbędne do wypełnienia świadectwa zdrowia zwierząt, o którym mowa w art. 208 i 209 oraz w przepisach przyjętych na podstawie art. 211, 213 i 214;
- b) w niezbędnych przypadkach poddają zwierzęta wodne kontroli tożsamości, kontroli fizycznej i kontroli dokumentacji określonej w art. 216 ust. 3 oraz w przepisach przyjętych na podstawie art. 216 ust. 4.

Artykuł 216

Zadania właściwego organu w zakresie certyfikacji zdrowia zwierząt oraz akty delegowane

1. Na wniosek podmiotu właściwy organ wystawia świadectwo zdrowia zwierząt do celów przemieszczenia zwierząt wodnych, jeżeli jest to wymagane w art. 208 i 209 lub przepisami aktów delegowanych przyjętych na podstawie art. 211 i 214, o ile zostały spełnione, w stosownych przypadkach, następujące wymagania dotyczące zdrowia zwierząt:
 - a) wymagania określone w art. 190, art. 191 ust. 1, art. 192, 194, 195, art. 196 ust. 1, art. 197, 198, art. 199 ust. 1 i 2, art. 200, art. 202 ust. 1, art. 203 ust. 1, art. 204 ust. 1 i 2;
 - b) wymagania określone w aktach delegowanych przyjętych na podstawie art. 191 ust. 2, art. 196 ust. 2, art. 199 ust. 3, art. 200 ust. 3, art. 201 ust. 2, art. 202 ust. 2, art. 203 ust. 2, art. 204 ust. 3 i art. 205;

- c) wymagania określone w aktach wykonawczych przyjętych na podstawie art. 206.
2. Świadectwa zdrowia zwierząt są:
- a) sprawdzane i podpisywane przez urzędowego lekarza weterynarii;
 - b) ważne przez okres ustalony w przepisach przyjętych na podstawie ust. 4 lit. b), podczas którego zwierzęta akwakultury objęte świadectwem muszą nadal spełniać zawarte w nim gwarancje zdrowia zwierząt.
3. Przed podpisaniem świadectwa zdrowia zwierząt urzędowy lekarz weterynarii sprawdza, czy objęte świadectwem zwierzęta wodne spełniają wymagania niniejszego rozdziału, przeprowadzając kontrolę dokumentacji, kontrolę tożsamości i kontrolę fizyczną zgodnie z aktami delegowanymi przyjętymi na podstawie ust. 4; kontrole te prowadzone są w stosownych przypadkach, przy uwzględnieniu danych gatunków i kategorii zwierząt wodnych oraz wymagań w zakresie zdrowia zwierząt.
4. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 253, w których określa się reguły dotyczące:
- a) rodzajów kontroli dokumentacji, kontroli tożsamości i kontroli fizycznej oraz badań w odniesieniu do różnych gatunków i kategorii zwierząt wodnych, które to kontrole musi przeprowadzać urzędowy lekarz weterynarii zgodnie z ust. 3 niniejszego artykułu, aby sprawdzić zgodność z wymaganiami niniejszego rozdziału;
 - b) terminów przeprowadzania takich kontroli dokumentacji, kontroli tożsamości i kontroli fizycznych i badań oraz terminów wystawiania świadectw zdrowia zwierząt przez urzędowego lekarza weterynarii przed przemieszczeniem przesyłek zwierząt wodnych.

Artykuł 217 *Elektroniczne świadectwa zdrowia*

Elektroniczne świadectwa zdrowia zwierząt, wystawiane, obsługiwane i przekazywane za pośrednictwem IMSOC, mogą zastąpić towarzyszące zwierzętom świadectwa zdrowia zwierząt przewidziane w art. 208, jeżeli takie elektroniczne świadectwa zdrowia zwierząt:

- a) zawierają wszystkie informacje, które powinno zawierać świadectwo zdrowia zwierząt zgodnie z art. 212 ust. 1 i zgodnie z przepisami przyjętymi na podstawie art. 213;
- b) zapewniają identyfikowalność zwierząt wodnych i ich powiązanie z elektronicznymi świadectwami zdrowia zwierząt.

Artykuł 218

Deklaracja podmiotu dotycząca przemieszczeń zwierząt akwakultury do innych państw członkowskich oraz akty delegowane

1. Podmioty w miejscu pochodzenia wystawiają deklarację dotyczącą przemieszczeń zwierząt akwakultury z miejsca ich pochodzenia w jednym państwie członkowskim do miejsca przeznaczenia w innym państwie członkowskim oraz zapewniają, aby deklaracja ta towarzyszyła takim zwierzętom akwakultury, jeżeli nie ma do nich zastosowania wymóg, aby towarzyszyło im świadectwo zdrowia zwierząt, o którym mowa w art. 208 i 209 oraz w przepisach przyjętych na podstawie art. 211 i 214.
2. Deklaracja, o której mowa w ust. 1, zawiera co najmniej następujące informacje o zwierzętach akwakultury:
 - a) miejsca ich pochodzenia i przeznaczenia oraz, w stosownych przypadkach, miejsca znajdujące się na trasie przemieszczenia;
 - b) opis zwierząt akwakultury, gatunki, ilość, waga lub objętość, stosownie do zwierząt, których to dotyczy;
 - c) informacje niezbędne do wykazania, że zwierzęta akwakultury spełniają wymagania dotyczące przemieszczeń określone w sekcjach 1-5.
3. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 253 dotyczących:
 - a) szczegółowych reguł w odniesieniu do treści deklaracji przewidzianej w ust. 2 niniejszego artykułu w odniesieniu do różnych gatunków i kategorii zwierząt akwakultury;
 - b) informacji, które należy zawrzeć w deklaracji w dodatku do informacji określonych w ust. 2 niniejszego artykułu.
4. Komisja może w drodze aktów wykonawczych ustanowić reguły dotyczące wzorów formularzy deklaracji, o której mowa w ust. 1 niniejszego artykułu.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 255 ust. 2.

SEKCJA 7

POWIADAMIANIE O PRZEMIESZCZENIACH ZWIERZĄT WODNYCH DO INNYCH PAŃSTW CZŁONKOWSKICH

Artykuł 219

Obowiązki podmiotów w zakresie powiadamiania o przemieszczaniu zwierząt wodnych pomiędzy państwami członkowskimi

Podmioty powiadamiają z wyprzedzeniem właściwy organ w swoim państwie członkowskim pochodzenia o planowanym przemieszczeniu zwierząt wodnych z jednego państwa członkowskiego do innego państwa członkowskiego, jeżeli:

- a) zgodnie z art. 208, art. 209 lub z przepisami przyjętymi na podstawie art. 211 i art. 214 ust. 2 zwierzętom wodnym musi towarzyszyć świadectwo zdrowia zwierząt wystawione przez właściwy organ państwa członkowskiego pochodzenia;
- b) zwierzętom wodnym musi towarzyszyć świadectwo zdrowia zwierząt dla zwierząt wodnych przemieszczanych z obszaru objętego ograniczeniami, jak przewiduje art. 208 ust. 2 lit. a);
- c) przemieszczane zwierzęta akwakultury i dzikie zwierzęta wodne są przeznaczone do:
 - (i) zakładu podlegającego rejestracji zgodnie z art. 171 lub zatwierdzeniu zgodnie z art. 174-177;
 - (ii) uwolnienia do środowiska naturalnego;
- d) powiadomienie jest wymagane zgodnie z aktami delegowanymi przyjętymi na podstawie art. 221.

Do celów powiadomienia przewidzianego w akapicie pierwszym niniejszego artykułu podmioty przekazują właściwemu organowi państwa członkowskiego pochodzenia wszystkie niezbędne informacje umożliwiające mu powiadomienie o przemieszczeniu właściwego organu państwa członkowskiego przeznaczenia zgodnie z art. 220 ust. 1.

Artykuł 220

Zadania właściwego organu w zakresie powiadamiania o przemieszczeniach zwierząt wodnych do innych państw członkowskich

1. Właściwy organ państwa członkowskiego pochodzenia powiadamia właściwy organ państwa członkowskiego przeznaczenia o przemieszczeniach zwierząt wodnych, o których to przemieszczeniach jest mowa w art. 219 ust. 1, chyba że zgodnie z art. 221 ust. 1 lit. c) przyznano odstępstwo dotyczące takiego powiadomienia.
2. Powiadomienia, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, dokonuje się, o ile to możliwe, za pośrednictwem IMSOC.
3. Państwa członkowskie wyznaczają regiony do celów zarządzania powiadomieniami właściwego organu o przemieszczeniach, jak przewidziano w ust. 1 niniejszego artykułu.
4. W drodze odstępstwa od ust. 1 właściwy organ państwa członkowskiego pochodzenia może upoważnić podmiot do częściowego lub całkowitego powiadamiania za pośrednictwem IMSOC właściwego organu państwa członkowskiego przeznaczenia o przemieszczeniach zwierząt wodnych.

Artykuł 221

Przekazanie uprawnień i akty wykonawcze dotyczące powiadamiania przez właściwy organ o przemieszczeniach zwierząt wodnych

1. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 253 dotyczących:

- a) wymagań w zakresie powiadamiania przez podmioty zgodnie z art. 219 ust. 1 o przemieszczeniach między państwami członkowskimi zwierząt wodnych kategorii lub gatunków innych niż te, o których mowa w art. 219 ust. 1 lit. a), b) i c), jeżeli identyfikowalność takich przemieszczeń jest niezbędna do zapewnienia zgodności z wymaganiami dotyczącymi zdrowia zwierząt określonymi w niniejszym rozdziale;
- b) informacji niezbędnych do powiadamiania przez podmioty i przez właściwy organ o przemieszczeniach zwierząt wodnych, jak przewidziano w art. 219 ust. 1 i art. 220 ust. 1;
- c) odstępstw od wymagań w zakresie powiadamiania określonych w art. 219 ust. 1 lit. c) w odniesieniu do kategorii lub gatunków zwierząt wodnych lub rodzajów przemieszczeń, które stwarzają nieistotne ryzyko;
- d) nadzwyczajnych procedur powiadamiania o przemieszczeniach zwierząt wodnych w przypadku przerw w dostawie prądu lub innych zakłóceń w działaniu systemu IMSOC;
- e) wymagań dotyczących wyznaczania przez państwa członkowskie regionów, o których mowa w art. 220 ust. 3;

2. Komisja może w drodze aktów wykonawczych ustanowić reguły dotyczące:

- a) formatu powiadomień składanych przez:
 - (i) podmioty do właściwego organu państwa członkowskiego pochodzenia o przemieszczeniach zwierząt wodnych zgodnie z art. 219 ust. 1;
 - (ii) właściwy organ państwa członkowskiego pochodzenia do właściwego organu państwa członkowskiego przeznaczenia o przemieszczeniach zwierząt wodnych zgodnie z art. 220 ust. 1;
- b) terminów:
 - (i) przekazywania przez podmioty niezbędnych informacji, o których mowa w art. 219 ust. 1, właściwemu organowi państwa członkowskiego pochodzenia;
 - (ii) przewidzianego w art. 220 ust. 1 powiadamiania o przemieszczeniach przez właściwy organ państwa członkowskiego pochodzenia.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 255 ust. 2.

Rozdział 3

Przemieszczenia na terytorium Unii wodnych zwierząt domowych

Artykuł 222

Przemieszczenia o charakterze niekomercyjnym wodnych zwierząt domowych oraz akty wykonawcze

1. Posiadacze zwierząt domowych mogą dokonywać przemieszczeń o charakterze niekomercyjnym wodnych zwierząt domowych z gatunków wymienionych w załączniku I, jeżeli wprowadzono odpowiednie środki zapobiegania chorobom i ich kontroli celem zapewnienia, aby zwierzęta te nie stwarzały istotnego ryzyka rozprzestrzeniania się chorób wpisanych do wykazu, o których mowa w art. 8 ust. 1 lit. d), oraz nowo występujących chorób, na zwierzęta w miejscu przeznaczenia oraz w czasie transportu.
2. Artykuł 112 oraz reguły określone w aktach delegowanych przyjętych na podstawie art. 114 lit. f) i w aktach wykonawczych przyjętych na podstawie art. 117 mają zastosowanie do identyfikacji, rejestracji i identyfikowalności wodnych zwierząt domowych.
3. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 253 dotyczących środków zapobiegania chorobom i ich kontroli, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, celem zapewnienia, aby wodne zwierzęta domowe nie stwarzały istotnego ryzyka rozprzestrzeniania się chorób, o których mowa w art. 8 ust. 1 lit. d), oraz nowo występujących chorób podczas transportu i w miejscu przeznaczenia, tam gdzie jest to stosowne ze względu na status zdrowotny miejsca przeznaczenia.
4. Komisja może w drodze aktów wykonawczych ustanowić reguły dotyczące środków zapobiegania chorobom i ich kontroli, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu oraz w przepisach przyjętych na podstawie ust. 2 niniejszego artykułu.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 255 ust. 2.

Rozdział 4

Produkcja, przetwarzanie i dystrybucja w Unii innych niż żywe zwierzęta wodne produktów pochodzenia zwierzęcego ze zwierząt wodnych

Artykuł 223

Ogólne obowiązki podmiotów w zakresie zdrowia zwierząt oraz akty delegowane

1. Podmioty wprowadzają odpowiednie środki zapobiegawcze celem zapewnienia, aby na wszystkich etapach produkcji, przetwarzania i dystrybucji w Unii innych niż żywe

zwierzęta wodne produktów pochodzenia zwierzęcego ze zwierząt wodnych, takie produkty nie powodowały rozprzestrzeniania się:

- a) chorób wpisanych do wykazu, o których mowa w art. 8 ust. 1 lit. d), przy uwzględnieniu statusu zdrowotnego miejsca produkcji, przetwarzania i przeznaczenia;
 - b) nowo występujących chorób.
2. Podmioty zapewniają, aby inne niż żywe zwierzęta wodne produkty pochodzenia zwierzęcego ze zwierząt wodnych nie pochodziły z zakładów lub zakładów przedsiębiorstw spożywczych ani nie były uzyskiwane ze zwierząt pochodzących z zakładów, które to zakłady lub zakłady przedsiębiorstw spożywczych podlegają:
- a) środkom nadzwyczajnym określonym w art. 246 i 247 oraz w przepisach przyjętych na podstawie art. 248, chyba że w części VI ustanowiono odstępstwa od tych przepisów;
 - b) ograniczeniom dotyczącym przemieszczeń mającym zastosowanie do zwierząt wodnych i do produktów pochodzenia zwierzęcego ze zwierząt wodnych, jak przewidziano w art. 31 ust. 1, art. 55 ust. 1, art. 56, art. 61 ust. 1 lit. a), art. 62 ust. 1, art. 65 ust. 1 lit. c), art. 70 ust. 1 lit. b), art. 74 art. 1 lit. a), art. 78 ust. 1 i 2, art. 80 ust. 1 i 2 oraz w przepisach przyjętych na podstawie art. 55 ust. 2, art. 63, 67, art. 71 ust. 3, art. 74 ust. 3, art. 79, art. 80 ust. 3 i art. 81 ust. 2, chyba że przepisy te przewidują odstępstwa.
3. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 253 dotyczących szczegółowych wymagań w uzupełnieniu ust. 2 niniejszego artykułu w odniesieniu do przemieszczeń innych niż żywe zwierzęta wodne produktów pochodzenia zwierzęcego ze zwierząt wodnych, przy uwzględnieniu:
- a) chorób i gatunków zwierząt wodnych, których dotyczy choroba, a do których mają zastosowanie środki nadzwyczajne lub ograniczenia przemieszczeń, o których mowa w ust. 2;
 - b) rodzajów produktów pochodzenia zwierzęcego ze zwierząt wodnych;
 - c) środków ograniczających ryzyko stosowanych do produktów pochodzenia zwierzęcego ze zwierząt wodnych w miejscu pochodzenia i przeznaczenia;
 - d) planowanego wykorzystania produktów pochodzenia zwierzęcego ze zwierząt wodnych;
 - e) miejsca przeznaczenia produktów pochodzenia zwierzęcego ze zwierząt wodnych.

Artykuł 224

Świadectwa zdrowia zwierząt oraz akty delegowane

1. Podmioty przemieszczają następujące inne niż żywe zwierzęta wodne produkty pochodzenia zwierzęcego ze zwierząt wodnych wyłącznie wtedy, gdy towarzyszy im

świadcstwo zdrowia zwierząt wystawione przez właściwy organ w miejscu pochodzenia zgodnie z ust. 3:

- a) produkty pochodzenia zwierzęcego ze zwierząt wodnych, jeżeli zezwolono na opuszczenie przez te produkty obszaru objętego ograniczeniami podlegającego środkom nadzwyczajnym określonym w przepisach przyjętych na podstawie art. 248, oraz takie produkty pochodzenia zwierzęcego pochodzą ze zwierząt wodnych z gatunków podlegających tym środkom nadzwyczajnym;
 - b) produkty pochodzenia zwierzęcego ze zwierząt wodnych, jeżeli zezwolono na opuszczenie przez te produkty obszaru objętego ograniczeniami podlegającego środkom kontroli choroby zgodnie z art. 31 ust. 1, art. 55 ust. 1 lit. c), art. 56, art. 61 ust. 1 lit. a), art. 62 ust. 1, art. 63 ust. 1, art. 65 ust. 1 lit. c), art. 70 ust. 1 lit. b), art. 74 art. 1 lit. a), art. 78 ust. 1 i 2, art. 80 ust. 1 i 2 oraz w przepisach przyjętych na podstawie art. 55 ust. 2, art. 63, 67, art. 71 ust. 3, art. 74 ust. 3, art. 79, art. 80 ust. 3 i art. 81 ust. 2, oraz takie produkty pochodzenia zwierzęcego pochodzą ze zwierząt wodnych z gatunków podlegających tym środkom kontroli choroby.
2. Podmioty wprowadzają wszystkie niezbędne środki celem zapewnienia, aby świadectwo zdrowia zwierząt, o którym mowa w ust. 1, towarzyszyło produktom pochodzenia zwierzęcego od miejsca pochodzenia do miejsca przeznaczenia.
 3. Na wniosek podmiotu właściwy organ wystawia świadectwo zdrowia zwierząt dotyczące przemieszczeń określonych w ust. 1 innych niż żywe zwierzęta wodne produktów pochodzenia zwierzęcego.
 4. Do certyfikacji przemieszczeń określonych w ust. 1 niniejszego artykułu innych niż żywe zwierzęta wodne produktów pochodzenia zwierzęcego stosuje się art. 212, art. 214-217 oraz przepisy przyjęte na podstawie art. 213 i art. 216 ust. 4.
 5. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 253 dotyczących wymagań i szczegółowych reguł w odniesieniu do świadectw zdrowia zwierząt towarzyszących określonym w ust. 1 niniejszego artykułu innym niż żywe zwierzęta wodne produktom pochodzenia zwierzęcego, przy uwzględnieniu:
 - a) rodzajów produktów pochodzenia zwierzęcego;
 - b) środków ograniczających ryzyko stosowanych do produktów pochodzenia zwierzęcego, które to środki zmniejszają ryzyko rozprzestrzeniania się chorób;
 - c) planowanego wykorzystania produktów pochodzenia zwierzęcego;
 - d) miejsca przeznaczenia produktów pochodzenia zwierzęcego.

Artykuł 225

Treść świadectw zdrowia zwierząt, akty delegowane i wykonawcze

1. Świadectwo zdrowia zwierząt dla produktów pochodzenia zwierzęcego innych niż żywe zwierzęta wodne zawiera co najmniej następujące informacje:

- a) zakład lub miejsce pochodzenia oraz zakład lub miejsce przeznaczenia;
 - b) opis produktów pochodzenia zwierzęcego;
 - c) ilość lub objętość produktów pochodzenia zwierzęcego;
 - d) dane identyfikacyjne produktów pochodzenia zwierzęcego, jeżeli jest to wymagane w art. 65 ust. 1 lit. h) lub w przepisach przyjętych na podstawie art. 66;
 - e) informacje niezbędne do wykazania, że produkty pochodzenia zwierzęcego w danej przesyłce spełniają wymagania związane z ograniczeniami przemieszczeń przewidziane w art. 223 ust. 2 oraz w przepisach przyjętych na podstawie art. 223 ust. 3.
2. Świadectwo zdrowia zwierząt produktów pochodzenia zwierzęcego innych niż żywe zwierzęta wodne może zawierać inne informacje wymagane zgodnie z innymi przepisami Unii.
3. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 253 dotyczących zmiany i uzupełnienia informacji, które należy zawrzeć w świadectwie zdrowia zwierząt zgodnie z ust. 1 niniejszego artykułu.
4. Komisja może w drodze aktów wykonawczych ustanowić reguły dotyczące wzorów formularzy świadectw zdrowia zwierząt, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 255 ust. 2.

Artykuł 226

Powiadamianie o przemieszczeniach produktów pochodzenia zwierzęcego do innych państw członkowskich

1. Podmioty:
- a) informują z wyprzedzeniem właściwy organ w państwie pochodzenia o planowanym przemieszczeniu produktów pochodzenia zwierzęcego innych niż żywe zwierzęta wodne, jeżeli zgodnie z art. 224 ust. 1 wymagane jest, aby przesyłkom towarzyszyło świadectwo zdrowia zwierząt;
 - b) przekazują wszystkie niezbędne informacje, aby umożliwić właściwemu organowi państwa członkowskiego pochodzenia powiadomienie zgodnie z ust. 2 państwa członkowskiego przeznaczenia o przemieszczeniu produktów pochodzenia zwierzęcego innych niż żywe zwierzęta wodne.
2. Właściwy organ państwa członkowskiego pochodzenia powiadamia zgodnie z art. 220 ust. 1 właściwy organ państwa członkowskiego przeznaczenia o przemieszczeniach produktów pochodzenia zwierzęcego innych niż żywe zwierzęta wodne.

3. Artykuły 219 i 220 oraz przepisy przyjęte na podstawie art. 221 mają zastosowanie do powiadamiania o produktach pochodzenia zwierzęcego innych niż żywe zwierzęta wodne.

Rozdział 5

Środki krajowe

Artykuł 227

Środki krajowe ograniczające skutki chorób innych niż choroby wpisane do wykazu

1. W przypadku gdy choroba inna niż choroby wpisane do wykazu, o których mowa w art. 8 ust. 1 lit. d), stwarza istotne ryzyko dla zwierząt wodnych w państwie członkowskim, państwo członkowskie, którego to dotyczy, może wprowadzić środki krajowe, aby zapobiec wprowadzeniu tej choroby lub kontrolować jej rozprzestrzenianie się.

Państwa członkowskie zapewniają, aby te środki krajowe nie wykraczały poza to, co jest odpowiednie i niezbędne do zapobiegania wprowadzaniu choroby lub do kontroli jej rozprzestrzeniania się w państwie członkowskim.
2. Państwa członkowskie powiadamiają Komisję z wyprzedzeniem o proponowanych środkach krajowych, o których mowa w ust. 1, jeżeli mogą one wpływać na przemieszczenia między państwami członkowskimi.
3. Komisja zatwierdza i w razie potrzeby zmienia środki krajowe, o których mowa w ust. 2 niniejszego artykułu, w drodze aktów wykonawczych. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 255 ust. 2.
4. Zatwierdzenia, o którym mowa w ust. 3, dokonuje się wyłącznie wtedy, gdy ustanowienie ograniczeń przemieszczeń między państwami członkowskimi jest niezbędne do zapobiegania wprowadzeniu choroby, o której mowa w ust. 1, lub do kontroli jej rozprzestrzeniania się, przy uwzględnieniu ogólnych skutków choroby i środków wprowadzonych w Unii.

TYTUŁ III

Zwierzęta z gatunków innych niż gatunki zdefiniowane jako zwierzęta lądowe i wodne oraz materiał biologiczny wykorzystywany do rozrodu takich innych zwierząt i uzyskane z nich produkty pochodzenia zwierzęcego

Artykuł 228

Wymagania w zakresie zdrowia zwierząt dotyczące innych zwierząt, materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu takich zwierząt i uzyskanych z nich produktów pochodzenia zwierzęcego

Jeżeli inne zwierzęta należą do gatunków wpisanych do wykazu w odniesieniu do chorób wpisanych do wykazu, o których mowa w art. 8 ust. 1 lit. d), oraz te inne zwierzęta, materiał biologiczny wykorzystywany do ich rozrodu lub produkty pochodzenia zwierzęcego stwarzają ryzyko dla zdrowia publicznego lub dla zdrowia zwierząt, stosuje się następujące wymagania w zakresie zdrowia zwierząt:

- a) wymagania dotyczące rejestracji, zatwierdzania, dokumentacji i rejestrów zakładów oraz przewoźników, określone w tytule I rozdział 1 i w tytule II rozdział 1;
- b) wymagania dotyczące identyfikowalności określone w art. 102-105, art. 112 i 113 dla innych zwierząt oraz w art. 119 dla materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu;
- c) wymagania dotyczące przemieszczeń:
 - (i) w przypadku innych zwierząt żyjących głównie w środowisku lądowym lub takich, których zwykle dotyczą choroby zwierząt lądowych, przy uwzględnieniu kryteriów określonych w art. 229 ust. 3 lit. d) i e) – wymagania określone w części IV tytuł I rozdział 3 sekcja 1 i 6 oraz w części IV tytuł I rozdziały 4 i 5;
 - (ii) w przypadku innych zwierząt żyjących głównie w środowisku wodnym lub takich, których zwykle dotyczą choroby zwierząt wodnych, przy uwzględnieniu kryteriów określonych w art. 229 ust. 3 lit. d) i e) – wymagania określone w części IV tytuł II rozdział 2 sekcje 1-5 oraz tytuł II rozdział 2;
 - (iii) w przypadku innych zwierząt domowych – wymagania określone w art. 112 i 152;
 - (iv) w przypadku materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu – wymagania ogólne dotyczące przemieszczeń określone w art. 155 i 156 oraz wymagania szczególne dotyczące przemieszczeń do innych państw członkowskich określone w art. 162 i 163;
 - (v) w przypadku produktów pochodzenia zwierzęcego – ogólne obowiązki podmiotów w zakresie zdrowia zwierząt, dotyczące produkcji, przetwarzania i

dystrybucji w Unii produktów pochodzenia zwierzęcego, określone w art. 164 i 223;

- d) następujące obowiązki dotyczące certyfikacji zdrowia zwierząt przez podmioty i właściwy organ oraz dotyczące deklaracji składanych przez podmioty:
 - (i) w przypadku innych zwierząt – zgodnie z art. 140-148 lub art. 208-218;
 - (ii) w przypadku materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu – zgodnie z art. 159 i 160;
 - (iii) w przypadku produktów pochodzenia zwierzęcego – zgodnie z art. 165 i 166 lub art. 224 i 225;
- e) powiadamianie o przemieszczeniach przez podmioty i właściwy organ, przy uwzględnieniu wymagań określonych w art. 149, 150, 151, 161, 167, w art. 219-221 i art. 226.

Artykuł 229

Przekazanie uprawnień i akty wykonawcze dotyczące wymagań w zakresie zdrowia zwierząt dotyczących innych zwierząt, materiału biologicznego wykorzystywanego do ich rozrodu i uzyskiwanych z nich produktów pochodzenia zwierzęcego

1. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 253 dotyczących uzupełnienia i zmiany określonych w art. 228 wymagań odnoszących się do innych zwierząt, materiału biologicznego wykorzystywanego do ich rozrodu lub uzyskiwanych z nich produktów pochodzenia zwierzęcego, o ile jest to niezbędne do ograniczenia ryzyka chorób objętych tymi wymaganiami; te akty delegowane dotyczą:
 - a) wymagań w zakresie rejestracji, zatwierdzania, dokumentacji i rejestrów zakładów utrzymujących lub przewoźników przewożących inne zwierzęta, materiał biologiczny wykorzystywany do ich rozrodu lub uzyskiwane z nich produkty pochodzenia zwierzęcego, jak przewidziano w art. 228 lit. a);
 - b) wymagań w zakresie identyfikowalności dotyczących innych zwierząt i materiału biologicznego wykorzystywanego do ich rozrodu, jak przewidziano w art. 228 lit. b);
 - c) wymagań dotyczących przemieszczeń innych zwierząt, materiału biologicznego wykorzystywanego do ich rozrodu i uzyskiwanych z nich produktów pochodzenia zwierzęcego, jak przewidziano w art. 228 lit. c);
 - d) wymagań w zakresie obowiązków podmiotów i właściwego organu dotyczących certyfikacji zdrowia zwierząt i obowiązków podmiotów dotyczących deklaracji w odniesieniu do innych zwierząt, materiału biologicznego wykorzystywanego do ich rozrodu i uzyskiwanych z nich produktów pochodzenia zwierzęcego, jak przewidziano w art. 228 lit. d);
 - e) wymagań w zakresie powiadamiania przez podmioty i właściwy organ o przemieszczeniach innych zwierząt, materiału biologicznego

wykorzystywanego do ich rozrodu i uzyskiwanych z nich produktów pochodzenia zwierzęcego, jak przewidziano w art. 228 lit. e).

2. Komisja może przyjmować akty wykonawcze w sprawie szczegółowych reguł dotyczących wykonywania środków kontroli choroby i środków zapobiegania chorobie przewidzianych w ust. 1 niniejszego artykułu.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 255 ust. 2.

3. Przyjmując akty delegowane i wykonawcze, o których mowa w ust. 1 i 2, Komisja bierze pod uwagę co najmniej jedno z następujących kryteriów:

- a) gatunki lub kategorie innych zwierząt wpisane do wykazu zgodnie z art. 7 ust. 2 jako gatunki wpisane do wykazu w odniesieniu do co najmniej jednej z chorób wpisanych do wykazu, do których to gatunków lub kategorii mają zastosowanie środki zapobiegania chorobom i ich kontroli przewidziane w niniejszym rozporządzeniu;
- b) profil choroby wpisanej do wykazu, która dotyczy gatunków i kategorii innych zwierząt, o których mowa w lit. a);
- c) wykonalność, dostępność i skuteczność środków zapobiegania chorobom i ich kontroli dla gatunków wpisanych do wykazu, których dotyczą takie środki;
- d) główne lądowe lub wodne środowisko życia tych innych zwierząt;
- e) rodzaj chorób dotykających tego rodzaju inne zwierzęta, gdy są to choroby zwykle dotykające zwierzęta lądowe lub zwykle dotykające zwierzęta wodne, niezależnie od głównego środowiska życia, o którym mowa w lit. b).

CZEŚĆ V WPROWADZANIE DO UNII I WYWÓZ

Rozdział 1 *Wprowadzanie do Unii zwierząt, materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu i produktów pochodzenia zwierzęcego z państw i terytoriów trzecich*

SEKCJA 1 WYMAGANIA DOTYCZĄCE WPROWADZANIA DO UNII

Artykuł 230

*Wymagania dotyczące wprowadzania do Unii zwierząt, materiału biologicznego
wykorzystywanego do rozrodu i produktów pochodzenia zwierzęcego*

1. Państwa członkowskie dopuszczają wprowadzanie do Unii przesyłek zwierząt, materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu i produktów pochodzenia zwierzęcego z państw i terytoriów trzecich wyłącznie pod warunkiem, że spełniają one następujące wymagania:
 - a) pochodzą z państwa lub terytorium trzeciego wpisanego do wykazu zgodnie z art. 231 w odniesieniu do danego gatunku lub kategorii zwierząt, materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu lub produktów pochodzenia zwierzęcego, lub ze strefy lub przedziału takiego państwa, chyba że takie zwierzęta, materiał lub produkty są objęte odstępstwem lub dodatkowymi przepisami przyjętymi na podstawie art. 241 ust. 1;
 - b) pochodzą z zakładów zatwierdzonych i wpisanych do wykazu, o ile takie zatwierdzenie i wpisanie do wykazu jest wymagane zgodnie z art. 234 i z przepisami przyjętymi na podstawie art. 235;
 - c) są zgodne z wymaganiami w zakresie zdrowia zwierząt dotyczącymi wprowadzania do Unii, określonymi w aktach delegowanych przyjętych na podstawie art. 236 ust. 1, o ile ustanowiono takie wymagania w odniesieniu do znajdujących się w przesyłce zwierząt, materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu i produktów pochodzenia zwierzęcego;
 - d) towarzyszy im świadectwo zdrowia zwierząt, deklaracje i inne dokumenty wymagane zgodnie z art. 239 ust. 1 lub z przepisami przyjętymi na podstawie art. 239 ust. 4;
2. Podmioty zgłaszają przesyłki zwierząt, materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu i produktów pochodzenia zwierzęcego z państw lub terytoriów trzecich do celów kontroli urzędowej przewidzianej w art. 45 rozporządzenia (UE) nr

XXX/XXX [Publication office: enter number], chyba że na podstawie tego rozporządzenia przyznano odstępstwo w miejscu wprowadzenia do Unii.

SEKCJA 2

WYKAZ PAŃSTW I TERYTORIÓW TRZECICH

Artykuł 231

Wykazy państw i terytoriów trzecich, z których dopuszcza się wprowadzanie do Unii zwierząt, materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu i produktów pochodzenia zwierzęcego oraz akty wykonawcze i delegowane

1. W drodze aktów wykonawczych Komisja sporządza wykaz państw i terytoriów trzecich, z których dopuszcza się wprowadzanie do Unii zwierząt, materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu i produktów pochodzenia zwierzęcego, przy uwzględnieniu następujących kryteriów:
 - a) przepisów dotyczących zdrowia zwierząt obowiązujących w państwie lub na terytorium trzecim oraz reguł dotyczących wprowadzania do tego państwa lub na to terytorium zwierząt, materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu i produktów pochodzenia zwierzęcego z innych państw i terytoriów trzecich;
 - b) przedstawionych przez właściwy organ państwa lub terytorium trzeciego gwarancji skutecznego wdrażania i kontroli przepisów dotyczących zdrowia zwierząt, o których mowa w lit. a)
 - c) organizacji, struktury, zasobów i kompetencji właściwego organu w państwie lub terytorium trzecim;
 - d) procedur certyfikacji zdrowia zwierząt w państwie lub terytorium trzecim;
 - e) statusu w zakresie zdrowia zwierząt państwa lub terytorium trzeciego, bądź jego stref lub przedziałów, w odniesieniu do
 - (i) chorób wpisanych do wykazu i nowo występujących chorób;
 - (ii) wszelkich aspektów zdrowia zwierząt i zdrowia publicznego lub sytuacji środowiska w państwie lub terytorium trzecim, bądź jego strefie lub przedziale, które mogą stwarzać ryzyko dla zdrowia zwierząt i zdrowia publicznego lub dla stanu środowiska w Unii;
 - f) gwarancji, które może przedstawić właściwy organ państwa lub terytorium trzeciego w odniesieniu do zgodności lub równoważności z odpowiednimi wymaganiami w zakresie zdrowia zwierząt obowiązującymi w Unii;
 - g) regularności i prędkości przekazywania przez państwo lub terytorium trzecie informacji dotyczących zakaźnych lub zaraźliwych chorób zwierząt na jego terytorium do Światowej Organizacji Zdrowia Zwierząt (OIE), w szczególności informacji dotyczących chorób wymienionych w kodeksach zdrowia zwierząt wodnych i lądowych OIE;

- h) wyników kontroli przeprowadzonych przez Komisję w państwie lub na terytorium trzecim;
- i) doświadczeń zebranych przy poprzednich przypadkach wprowadzenia zwierząt, materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu i produktów pochodzenia zwierzęcego z państwa lub terytorium trzeciego oraz wyników kontroli urzędowych przeprowadzanych w miejscu wprowadzenia do Unii takich zwierząt, materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu i produktów pochodzenia zwierzęcego.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 255 ust. 2.

- 2. Do czasu przyjęcia określonych w ust. 1 wykazów państw i terytoriów trzecich, o ile nie sporządzono takich wykazów na podstawie przepisów Unii, o których mowa w art. 258 ust. 2, państwa członkowskie ustalają, z których państw i terytoriów trzecich można wprowadzać do Unii poszczególne gatunki lub kategorie zwierząt, materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu i produktów pochodzenia zwierzęcego.

Do celów akapitu pierwszego państwa członkowskie uwzględniają kryteria wpisania do wykazu państw i terytoriów trzecich określone w ust. 1 lit. a)-i) niniejszego artykułu.

- 3. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 253 dotyczących odstępstw od ust. 2 niniejszego artykułu, ograniczających możliwości państw członkowskich w zakresie decydowania, z których państw i terytoriów trzecich można wprowadzać do Unii poszczególne gatunki lub kategorie zwierząt, materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu lub produktów pochodzenia zwierzęcego, tam gdzie jest to niezbędne ze względu na ryzyko stwarzane przez poszczególne gatunki lub kategorie zwierząt, materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu lub produktów pochodzenia zwierzęcego.

Artykuł 232

Informacje ujęte w wykazach państw i terytoriów trzecich

W wykazach, o których mowa w art. 231 ust. 1, Komisja podaje następujące informacje dotyczące każdego państwa lub terytorium trzeciego:

- a) kategorie lub gatunki zwierząt, materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu lub produktów pochodzenia zwierzęcego, które można wprowadzać do Unii z tego państwa lub terytorium trzeciego;
- b) informacja, czy zwierzęta, materiał biologiczny wykorzystywany do rozrodu lub produkty pochodzenia zwierzęcego określone zgodnie z lit. a) mogą być wprowadzane do Unii z całego terytorium tego państwa lub terytorium trzeciego czy tylko z niektórych jego stref lub przedziałów.

Artykuł 233

Zawieszenie w wykazie państw i terytoriów trzecich, skreślenie z tego wykazu oraz akty wykonawcze

1. Komisja w drodze aktów wykonawczych zawiesza w wykazie określonym w art. 231 ust. 1 państwo lub terytorium trzecie bądź jego strefę lub przedział, albo skreśla je z tego wykazu, z następujących powodów:
 - a) państwo lub terytorium trzecie bądź jego strefa lub przedział nie spełnia już kryteriów określonych w art. 231 ust. 1, które mają zastosowanie do wprowadzania do Unii danego gatunku lub kategorii zwierząt, materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu lub produktów pochodzenia zwierzęcego;
 - b) sytuacja w zakresie zdrowia zwierząt w państwie lub terytorium trzecim bądź w jego strefie lub przedziale sprawia, że zawieszenie w tym wykazie lub skreślenie z niego jest niezbędne w celu ochrony stanu zdrowia zwierząt w Unii;
 - c) pomimo wniosku Komisji o przekazanie aktualnych informacji o sytuacji w zakresie zdrowia zwierząt lub o innych kwestiach wymienionych w art. 231 ust. 1, państwo lub terytorium trzecie nie przekazało takich informacji;
 - d) państwo lub terytorium trzecie nie wyraziło zgody na przeprowadzenie przez Komisję w imieniu Unii kontroli na jego terytorium.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 255 ust. 2.

W należycie uzasadnionych szczególnie pilnych przypadkach związanych z poważnym ryzykiem dotyczącym wprowadzenia do Unii choroby wpisanej do wykazu, o której mowa w art. 8 ust. 1 lit. d), Komisja przyjmuje, zgodnie z procedurą określoną w art. 255 ust. 3, akty wykonawcze mające natychmiastowe zastosowanie.

2. Komisja może w drodze aktów wykonawczych ponownie wpisać do wykazu określonego w art. 231 ust. 1 państwo lub terytorium trzecie bądź jego strefę lub przedział, który został zawieszony w tym wykazie lub z niego skreślony, z jednej z następujących przyczyn:
 - a) z przyczyn, o których mowa w ust. 1 lit. a) lub c) niniejszego artykułu, o ile dane państwo lub terytorium trzecie wykaże, że spełnia kryteria wpisania do wykazu określone w art. 231 ust. 1;
 - b) z przyczyn, o których mowa w ust. 1 lit. b) niniejszego artykułu, o ile dane państwo lub terytorium przedstawi odpowiednie gwarancje, że sytuacja dotycząca zdrowia zwierząt, która była powodem zawieszenia lub skreślenia z wykazu, została skorygowana lub nie zagraża już zdrowiu zwierząt ani zdrowiu publicznemu w Unii;
 - c) z przyczyn, o których mowa w ust. 1 lit. d) niniejszego artykułu, o ile:

- (i) państwo lub terytorium trzecie wyraziło zgodę na przeprowadzenie przez Komisję w imieniu Unii kontroli na jego terytorium; oraz
- (ii) wyniki tej kontroli Komisji wskazują na to, że państwo lub terytorium trzecie oraz jego strefy lub przedziały spełniają kryteria wpisania do wykazu określone w art. 231 ust. 1.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 255 ust. 2.

3. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 253 dotyczących zmiany i uzupełnienia kryteriów zawieszania i skreślania państw lub terytoriów trzecich bądź ich stref lub przedziałów z wykazu określonego w art. 231 ust. 1, jak przewidziano w ust. 1 niniejszego artykułu.

SEKCJA 3

ZATWIERDZENIE I WPISANIE DO WYKAZU ZAKŁADÓW W PAŃSTWACH I NA TERYTORIACH TRZECICH

Artykuł 234

Zatwierdzenie zakładów i wpisanie ich do wykazu

1. Państwa członkowskie dopuszczają wprowadzenie do Unii zwierząt lądowych i materiału biologicznego wykorzystywanego do ich rozrodu pochodzącego z zakładu takiego rodzaju, który w Unii wymaga zatwierdzenia zgodnie z art. 89 ust. 2 oraz z przepisami przyjętymi na podstawie art. 89 ust. 3 i art. 90, wyłącznie wtedy, gdy ten zakład w państwie lub na terytorium trzecim:
 - a) spełnia wymagania w zakresie zdrowia zwierząt w tym państwie lub terytorium trzecim, które są równoważne do reguł mających zastosowanie do tego rodzaju zakładów w Unii;
 - b) jest zatwierdzony i wpisany do wykazu przez właściwy organ państwa lub terytorium trzeciego wysyłki.
2. Komisja gromadzi wykazy zatwierdzonych zakładów, o których mowa w ust. 1 lit. b), otrzymane od właściwych organów państw lub terytoriów trzecich.
3. Komisja przekazuje państwom członkowskim nowe lub zaktualizowane wykazy zatwierdzonych zakładów otrzymane od państw lub terytoriów trzecich i podaje je do publicznej wiadomości.

Artykuł 235

Przekazanie uprawnień dotyczących zatwierdzenia zakładów i wpisania ich do wykazu

Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 253 dotyczących odstępstw od wymagań art. 234 ust. 1 lit. b), o ile w państwie lub na terytorium trzecim istnieją alternatywne środki ograniczające ryzyko, które zapewniają równoważne gwarancje zdrowia zwierząt w Unii.

SEKCJA 4
WPROWADZANIE DO UNII GATUNKÓW I KATEGORII ZWIERZĄT, MATERIAŁU
BIOLOGICZNEGO WYKORZYSTYWANEGO DO ROZRODU I PRODUKTÓW
POCHODZENIA ZWIERZĘCEGO

Artykuł 236

Przekazanie uprawnień dotyczących wymagań w zakresie zdrowia zwierząt odnośnie do wprowadzania do Unii gatunków i kategorii zwierząt, materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu i produktów pochodzenia zwierzęcego

1. Zgodnie z art. 253 Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych dotyczących wymagań w zakresie zdrowia zwierząt odnośnie do:
 - a) wprowadzania do Unii gatunków i kategorii zwierząt, materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu i produktów pochodzenia zwierzęcego z państw lub terytoriów trzecich;
 - b) przemieszczania w Unii zwierząt, materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu i produktów pochodzenia zwierzęcego i obchodzenia się z tymi zwierzętami, materiałem i produktami po ich wprowadzeniu do Unii.
2. Wymagania w zakresie zdrowia zwierząt określone w ust. 1 lit. a):
 - a) są równie rygorystyczne, co wymagania w zakresie zdrowia zwierząt określone w niniejszym rozporządzeniu oraz w przepisach przyjętych na jego podstawie, które mają zastosowanie do przemieszczania w Unii danych gatunków lub kategorii zwierząt, materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu lub produktów pochodzenia zwierzęcego; lub
 - b) są równoważne do określonych w części IV niniejszego rozporządzenia wymagań w zakresie zdrowia zwierząt, mających zastosowanie do gatunków lub kategorii zwierząt, materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu lub produktów pochodzenia zwierzęcego.
3. Do czasu przyjęcia określonych w ust. 1 niniejszego artykułu aktów delegowanych w sprawie wymagań w zakresie zdrowia zwierząt odnośnie do poszczególnych gatunków lub kategorii zwierząt, materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu lub produktów pochodzenia zwierzęcego, jeżeli takie wymagania nie zostały jeszcze ustalone na podstawie przepisów Unii, o których mowa w art. 258 ust. 2, państwa członkowskie mogą stosować przepisy krajowe, o ile przepisy te:
 - a) są zgodne z wymaganiami określonymi w ust. 2 niniejszego artykułu i uwzględniają kwestie, o których mowa w art. 237 i 238;
 - b) nie są mniej restrykcyjne niż przepisy części IV tytuł I i II.

Artykuł 237

Kwestie, które należy uwzględnić w aktach delegowanych określonych w art. 236 w odniesieniu do wprowadzania zwierząt do Unii

Ustalając w określonych w art. 236 ust. 1 aktach delegowanych wymagania w zakresie zdrowia zwierząt dotyczące wprowadzania do Unii poszczególnych gatunków i kategorii zwierząt, Komisja uwzględnia następujące kwestie:

- a) choroby wpisane do wykazu, o których mowa w art. 8 ust. 1 lit. d), i nowo występujące choroby;
- b) status zdrowotny Unii w odniesieniu do chorób wpisanych do wykazu, o których mowa w art. 8 ust. 1 lit. d), i do nowo występujących chorób;
- c) gatunki wpisane do wykazu w odniesieniu do tych chorób wpisanych do wykazu, o których mowa w art. 8 ust. 1 lit. d), i do nowo występujących chorób;
- d) wiek i płeć zwierząt;
- e) pochodzenie zwierząt;
- f) rodzaj zakładu i rodzaj produkcji w miejscu pochodzenia i w miejscu przeznaczenia;
- g) planowane miejsce przeznaczenia;
- h) planowane wykorzystanie zwierząt;
- i) środki ograniczające ryzyko obowiązujące w państwach lub na terytoriach trzecich pochodzenia lub tranzytu lub po przybyciu na terytorium Unii;
- j) wymagania w zakresie zdrowia zwierząt mające zastosowanie do przemieszczeń tych zwierząt w Unii;
- k) inne czynniki epidemiologiczne;
- l) normy handlu międzynarodowego w zakresie zdrowia zwierząt dotyczące tych gatunków i kategorii zwierząt.

Artykuł 238

Kwestie, które należy uwzględnić w aktach delegowanych określonych w art. 236 w odniesieniu do wprowadzania do Unii materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu i produktów pochodzenia zwierzęcego

Ustalając w określonych w art. 236 ust. 1 aktach delegowanych wymagania w zakresie zdrowia zwierząt dotyczące wprowadzania do Unii materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu i produktów pochodzenia zwierzęcego, Komisja uwzględnia następujące kwestie:

- a) choroby wpisane do wykazu, o których mowa w art. 8 ust. 1 lit. d), i nowo występujące choroby;

- b) status zdrowotny zwierząt, od których pozyskano materiał biologiczny wykorzystywany do rozrodu lub produkty pochodzenia zwierzęcego, oraz status zdrowotny Unii w odniesieniu do chorób wpisanych do wykazu, o których mowa w art. 8 ust. 1 lit. d), i w odniesieniu do nowo występujących chorób;
- c) rodzaj i charakter materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu lub produktów pochodzenia zwierzęcego, obróbkę, metody przetwarzania i inne środki ograniczające ryzyko, które zastosowano w miejscu pochodzenia, w miejscu wysłania przesyłki lub w miejscu przeznaczenia;
- d) rodzaj zakładu i rodzaj produkcji w miejscu pochodzenia i w miejscu przeznaczenia;
- e) planowane miejsce przeznaczenia;
- f) planowane wykorzystanie materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu lub produktów pochodzenia zwierzęcego;
- g) wymagania w zakresie zdrowia zwierząt mające zastosowanie do przemieszczeń w Unii materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu lub produktów pochodzenia zwierzęcego;
- h) inne czynniki epidemiologiczne;
- i) normy handlu międzynarodowego w zakresie zdrowia zwierząt dotyczące danego materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu lub produktów pochodzenia zwierzęcego.

SEKCJA 5

ŚWIADECTWA ZDROWIA ZWIERZĄT, DEKLARACJE I INNE DOKUMENTY

Artykuł 239

Świadectwa zdrowia zwierząt, deklaracje i inne dokumenty dotyczące wprowadzania do Unii

1. Państwa członkowskie dopuszczają wprowadzanie do Unii przesyłek zwierząt, materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu i produktów pochodzenia zwierzęcego wyłącznie pod warunkiem, że towarzyszą im:
 - a) świadectwo zdrowia zwierząt wystawione przez właściwy organ państwa lub terytorium trzeciego pochodzenia;
 - b) deklaracje lub inne dokumenty, o ile są one wymagane przepisami przyjętymi na podstawie ust. 4 lit. a).
2. Państwa członkowskie dopuszczają wprowadzenie do Unii przesyłek zwierząt, materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu i produktów pochodzenia zwierzęcego, jeżeli świadectwo zdrowia zwierząt, o którym mowa w ust. 1 lit. a), zostało sprawdzone i podpisane przez urzędowego lekarza weterynarii w państwie lub terytorium trzecim zgodnie z wymaganiami certyfikacji równoważnymi do wymagań określonych w art. 146 ust. 3 lub art. 216 ust. 3 i w przepisach przyjętych na podstawie art. 146 ust. 4 lub art. 216 ust. 4.

3. Państwa członkowskie dopuszczają zastąpienie towarzyszących zwierzętom, produktom i materiałowi biologicznemu świadectw zdrowia zwierząt, o których mowa w ust. 1, elektronicznymi świadectwami zdrowia zwierząt, które są wystawiane, obsługiwane i przekazywane za pośrednictwem IMSOC, jeżeli takie elektroniczne świadectwa zdrowia zwierząt:
- a) zawierają wszystkie informacje, które świadectwo zdrowia zwierząt, o którym mowa w ust. 1 lit. a) niniejszego artykułu, powinno zawierać zgodnie z art. 240 ust. 1 i zgodnie z przepisami przyjętymi na podstawie art. 240 ust. 3;
 - b) zapewniają identyfikowalność przesyłek zwierząt, materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu i produktów pochodzenia zwierzęcego, oraz łączą te przesyłki z elektronicznym świadectwem zdrowia zwierząt.
4. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 253 dotyczących:
- a) odstępstw od wymagań w zakresie zdrowia zwierząt określonych w ust. 1 lit. a) w odniesieniu do przesyłek zwierząt, materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu i produktów pochodzenia zwierzęcego, oraz szczególnych reguł dotyczących certyfikacji zdrowia zwierząt odnośnie do tych przesyłek, jeżeli ryzyko, które stwarzają dla zdrowia zwierząt lub dla zdrowia publicznego w Unii, jest nieistotne ze względu na co najmniej jeden z następujących czynników:
 - (i) kategoria lub gatunek zwierząt, materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu i produktów pochodzenia zwierzęcego;
 - (ii) metody chowu i rodzaje produkcji zwierząt, materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu i produktów pochodzenia zwierzęcego;
 - (iii) ich planowane wykorzystanie;
 - (iv) alternatywne środki ograniczające ryzyko, które obowiązują w państwach lub na terytoriach trzecich pochodzenia lub tranzytu, lub po przybyciu na terytorium Unii, które to środki zapewniają ochronę zdrowia zwierząt i zdrowia publicznego w Unii równoważną do ochrony przewidzianej niniejszym rozporządzeniem;
 - (v) udzielenie przez państwo lub terytorium trzecie gwarancji, iż spełnienie wymagań dotyczących wprowadzenia do Unii jest wykazane w inny sposób niż w świadectwie zdrowia zwierząt;
 - b) wymagań, zgodnie z którymi wprowadzanym do Unii przesyłkom zwierząt, materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu i produktów pochodzenia zwierzęcego muszą towarzyszyć deklaracje lub inne dokumenty niezbędne do wykazania, że zwierzęta, materiał biologiczny wykorzystywany do rozrodu i produkty pochodzenia zwierzęcego wprowadzane do Unii spełniają wymagania w zakresie zdrowia zwierząt dotyczące wprowadzania do Unii, określone w przepisach przyjętych na podstawie art. 236 ust. 1.

Artykuł 240
Treść świadectw zdrowia zwierząt

1. Świadectwo zdrowia zwierząt, o którym mowa w art. 239 ust. 1 lit. a), zawiera co najmniej następujące informacje:
 - a) nazwę i adres:
 - (i) zakładu lub miejsca pochodzenia;
 - (ii) zakładu lub miejsca przeznaczenia;
 - (iii) w stosownych przypadkach, zakładów przeznaczonych do zgromadzeń lub do odpoczynku zwierząt utrzymywanych;
 - b) opis zwierząt, materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu lub produktów pochodzenia zwierzęcego;
 - c) liczba lub objętość zwierząt, materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu lub produktów pochodzenia zwierzęcego;
 - d) w stosownych przypadkach, dane identyfikacyjne i rejestracyjne zwierząt lub materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu;
 - e) informacje niezbędne do wykazania, że zwierzęta, materiał biologiczny wykorzystywany do rozrodu i produkty pochodzenia zwierzęcego wprowadzane do Unii spełniają wymagania w zakresie zdrowia zwierząt dotyczące wprowadzania do Unii, określone w art. 230 i w art. 236 ust. 3 oraz w przepisach przyjętych na podstawie art. 236 ust. 1 i art. 241.
2. Świadectwo zdrowia zwierząt, o którym mowa w art. 239 ust. 1 lit. a), może zawierać inne informacje wymagane zgodnie z innymi przepisami Unii.
3. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 253 dotyczących:
 - a) informacji, które należy zawrzeć w świadectwie zdrowia zwierząt, o którym mowa w art. 239 ust. 1 lit. a), w dodatku do informacji, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu;
 - b) informacji, które należy zawrzeć w deklaracjach lub innych dokumentach, o których mowa w art. 239 ust. 1 lit. b).
4. Komisja może w drodze aktów wykonawczych ustanowić reguły dotyczące wzorów formularzy świadectw zdrowia zwierząt, deklaracji i innych dokumentów, o których mowa w ust. 239 ust. 1. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 255 ust. 2.
5. Do czasu ustanowienia reguł w aktach delegowanych i wykonawczych przyjętych na podstawie ust. 3 i 4 niniejszego artykułu odnośnie do poszczególnych gatunków lub kategorii zwierząt, materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu lub produktów pochodzenia zwierzęcego, jeżeli takie reguły nie zostały ustanowione na

podstawie przepisów Unii, o których mowa w art. 258 ust. 2, państwa członkowskie mogą stosować przepisy krajowe, o ile przepisy te spełniają warunki określone w ust. 1 niniejszego artykułu.

SEKCJA 6

ODSTĘPSTWA I DODATKOWE WYMAGANIA DOTYCZĄCE NIEKTÓRYCH KATEGORII ZWIERZĄT, MATERIAŁU BIOLOGICZNEGO WYKORZYSTYWANEGO DO ROZRODU I PRODUKTÓW POCHODZENIA ZWIERZĘCEGO

Artykuł 241

Odstępstwa i dodatkowe wymagania dotyczące niektórych kategorii zwierząt, materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu i produktów pochodzenia zwierzęcego

1. Komisja jest uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. 253 aktów delegowanych dotyczących odstępstw od wymagań określonych w art. 230 ust. 1, art. 234 i 239 oraz aktów delegowanych w sprawie dodatkowych wymagań dotyczących wprowadzania do Unii:
 - a) zwierząt:
 - (i) przeznaczonych do cyrków, na imprezy, wystawy, prezentacje, pokazy, i do zakładów odizolowanych;
 - (ii) będących zwierzętami domowymi;
 - (iii) przeznaczonych do wykorzystania do celów naukowych;
 - (iv) których miejsce ostatecznego przeznaczenia znajduje się poza Unią;
 - (v) pochodzących z Unii i przemieszczanych do państwa lub terytorium trzeciego, a następnie z powrotem przemieszczanych do Unii z tego państwa lub terytorium trzeciego;
 - (vi) pochodzących z Unii i przewożonych przez państwo lub terytorium trzecie w drodze do innej części Unii;
 - (vii) przeznaczonych do czasowego wypasu w sąsiedztwie granic Unii;
 - (viii) stwarzających nieistotne ryzyko dla statusu zdrowia zwierząt w Unii;
 - b) produktów pochodzenia zwierzęcego:
 - (i) przeznaczonych do użytku osobistego;
 - (ii) do spożycia w środkach transportu przybywających z państw lub terytoriów trzecich;
 - c) materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu i produktów pochodzenia zwierzęcego:

- (i) przeznaczonych do wykorzystania jako próbki handlowe;
- (ii) przeznaczonych do wykorzystania jako próbki badawcze i diagnostyczne;
- (iii) których miejsce ostatecznego przeznaczenia znajduje się poza Unią;
- (iv) pochodzących z Unii i przemieszczanych do państwa lub terytorium trzeciego, a następnie z powrotem przemieszczanych do Unii z tego państwa lub terytorium trzeciego;
- (v) pochodzących z Unii i przewożonych przez państwo lub terytorium trzecie w drodze do innej części Unii;
- (vi) stwarzających nieistotne ryzyko dla statusu zdrowia zwierząt w Unii.

W tych aktach delegowanych bierze się pod uwagę kwestie, o których mowa w art. 237 i 238.

2. Komisja może w drodze aktów wykonawczych ustanowić reguły:

- a) dotyczące wzorów formularzy świadectw zdrowia zwierząt, deklaracji i innych dokumentów dla kategorii zwierząt, materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu i produktów pochodzenia zwierzęcego, o których mowa w ust. 1;
- b) wskazujące, w odniesieniu do produktów, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, kody z Nomenklatury scalonej, o ile takie kody nie są określone w przepisach przyjętych na podstawie art. 45 ust. 2 lit. b) rozporządzenia (UE) nr XXX/XXX [*No to be added...on official controls*].

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 255 ust. 2.

Rozdział 2

Wprowadzanie do Unii niektórych towarów innych niż zwierzęta, materiał biologiczny wykorzystywany do rozrodu i produkty pochodzenia zwierzęcego z państw i terytoriów trzecich

Artykuł 242

Czynniki chorobotwórcze oraz akty delegowane

- 1. Każda osoba fizyczna lub prawna, która wprowadza do Unii czynniki chorobotwórcze:
 - a) zapewnia, by ich wprowadzenie do Unii nie stwarzało ryzyka dla zdrowia zwierząt ani dla zdrowia publicznego w Unii w odniesieniu do chorób wpisanych do wykazu, o których mowa w art. 8 ust. 1 lit. d), i do nowo występujących chorób;

- b) wprowadza odpowiednie środki kontroli choroby i środki zapobiegania chorobom, aby zapewnić, by wprowadzenie tych czynników chorobotwórczych nie stwarzało ryzyka bioterroryzmu.
2. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 253 ustanawiających wymagania dotyczące wprowadzania do Unii czynników chorobotwórczych; akty te dotyczą:
- a) opakowania czynników chorobotwórczych;
 - b) innych środków ograniczających ryzyko wymaganych do celów zapobiegania uwolnieniu i rozprzestrzenianiu się czynników chorobotwórczych.

Artykuł 243

Materiał roślinny oraz akty delegowane i wykonawcze

1. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 253 dotyczących:
- a) szczególnych wymagań w zakresie zdrowia zwierząt dotyczących wprowadzania do Unii materiału roślinnego, który stanowi drogę przenoszenia chorób wpisanych do wykazu lub nowo występujących chorób;
 - b) wymagań odnośnie do:
 - (i) certyfikacji zdrowia zwierząt, przy uwzględnieniu reguł przewidzianych w art. 239 ust. 1 lit. a) oraz art. 239 ust. 2 i 3; lub
 - (ii) deklaracji i innych dokumentów, przy uwzględnieniu reguł przewidzianych w art. 239 ust. 1 lit. b).
2. Komisja ustanawia wymagania w zakresie zdrowia zwierząt określone w ust. 1 niniejszego artykułu w razie niekorzystnej sytuacji dotyczącej choroby w państwach lub na terytoriach trzecich w odniesieniu do chorób wpisanych do wykazu, o których mowa w art. 8 ust. 1 lit. d), lub do nowo występujących chorób, oraz przy uwzględnieniu następujących kryteriów:
- a) tego, czy choroba wpisana do wykazu lub nowo występująca choroba, która może być przenoszona za pośrednictwem materiału roślinnego, stanowi poważne ryzyko dla zdrowia zwierząt lub dla zdrowia ludzi w Unii;
 - b) prawdopodobieństwa, że zwierzęta z gatunków wpisanych do wykazu w odniesieniu do danej choroby wpisanej do wykazu lub nowo występującej choroby bezpośrednio lub pośrednio zetkną się z materiałem roślinnym, o którym mowa w ust. 1;
 - c) dostępności i skuteczności alternatywnych środków ograniczających ryzyko w odniesieniu do materiału roślinnego, które mogą wyeliminować lub ograniczyć do minimum ryzyko przeniesienia choroby, o którym mowa w ust. 2 lit. a).

3. Komisja może w drodze aktów wykonawczych ustanowić reguły wskazujące, w odniesieniu do materiału roślinnego, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, kody z Nomenklatury scalonej, o ile takie kody nie są wskazane w przepisach przyjętych na podstawie art. 45 ust. 2 lit. b) rozporządzenia (UE) nr XXX/XXX [*Number to be added...on official controls*].

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 255 ust. 2.

Artykuł 244

Środki transportu, sprzęt, materiały opakowaniowe, woda służąca do transportu, pasza i zielonka oraz akty delegowane i wykonawcze

1. Podmioty, które wprowadzają do Unii zwierzęta i produkty, wprowadzają podczas transportu odpowiednie i niezbędne środki zapobiegania chorobom podczas transportu, jak przewidziano w art. 122 ust. 1 i art. 191 ust. 1.
2. Komisja jest uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. 253 aktów delegowanych dotyczących:
 - a) szczególnych wymagań w zakresie zdrowia zwierząt dotyczących wprowadzania do Unii:
 - a) środków transportu zwierząt, materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu i produktów pochodzenia zwierzęcego, produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego i produktów pochodnych;
 - b) sprzętu, materiałów opakowaniowych lub wody służącej do transportu zwierząt, materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu, produktów pochodzenia zwierzęcego, produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego i produktów pochodnych bądź paszy lub zielonki, które mogą przenosić choroby zwierząt;
 - b) wymagań odnośnie do:
 - (i) certyfikacji zdrowia zwierząt, przy uwzględnieniu reguł określonych w art. 239 ust. 1 lit. a) oraz art. 239 ust. 2 i 3; lub
 - (ii) deklaracji i innych dokumentów, przy uwzględnieniu reguł określonych w art. 239 ust. 1 lit. b).
3. Komisja ustanawia wymagania w zakresie zdrowia zwierząt określone w ust. 2 w razie niekorzystnej sytuacji w zakresie choroby w odniesieniu do chorób wpisanych do wykazu, o których mowa w art. 8 ust. 1 lit. d), lub do nowo występujących chorób, które stwarzają poważne ryzyko dla zdrowia zwierząt i ludzi w Unii, jeżeli sytuacja ta występuje w:
 - a) sąsiednim państwie trzecim;
 - b) państwie trzecim pochodzenia;

- c) państwie trzecim tranzytu.
4. Komisja może w drodze aktów wykonawczych ustanowić reguły wskazujące, w odniesieniu do towarów, o których mowa w ust. 2 lit. a) niniejszego artykułu, kody z Nomenklatury scalonej, o ile takie kody nie są wskazane w przepisach przyjętych na podstawie art. 45 ust. 2 lit. b) rozporządzenia (UE) nr XXX/XXX [*Publication office: No of Regulation*] w sprawie kontroli urzędowych.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 255 ust. 2.

Rozdział 3

Wywóz

Artykuł 245

Wywóz z Unii

1. Państwa członkowskie wprowadzają odpowiednie środki celem zapewnienia, że wywóz i powrotny wywóz z Unii zwierząt i produktów do państwa lub terytorium trzeciego odbywa się zgodnie z określonymi w części IV regułami dotyczącymi przemieszczania zwierząt i produktów między państwami członkowskimi, przy uwzględnieniu statusu w zakresie zdrowia zwierząt w państwie lub terytorium trzecim przeznaczenia lub w jego strefie lub przedziale, w odniesieniu do chorób wpisanych do wykazu, o których mowa w art. 8 ust. 1 lit. d), oraz do nowo występujących chorób.

Na wniosek właściwego organu państwa lub terytorium trzeciego, które dokonuje przywozu, lub jeżeli tak przewidują ustawy, rozporządzenia, normy, kodeksy dobrych praktyk i inne procedury prawne i administracyjne obowiązujące w tym państwie lub na tym terytorium, wywóz i powrotny wywóz z Unii mogą odbywać się zgodnie z tymi przepisami.

2. Jeżeli mają zastosowanie przepisy umowy dwustronnej zawartej między Unią a państwem lub terytorium trzecim, zwierzęta i produkty wywożone z Unii do tego państwa lub terytorium trzeciego są zgodne z tymi przepisami.

CZEŚĆ VI

ŚRODKI NADZWYCZAJNE

SEKCJA 1

ŚRODKI NADZWYCZAJNE DOTYCZĄCE PRZEMIESZCZEŃ ZWIERZĄT I PRODUKTÓW W UNII ORAZ ŚRODKÓW TRANSPORTU I INNYCH PRZEDMIOTÓW, KTÓRE MOGĄ MIEĆ STYCZNOŚĆ Z TAKIMI ZWIERZĘTAMI I PRODUKTAMI

Artykuł 246

Środki nadzwyczajne wprowadzane przez właściwy organ dotkniętego państwa członkowskiego w przypadku wystąpienia ogniska choroby wpisanej do wykazu lub nowo występującej choroby bądź w razie wystąpienia zagrożenia na jego terytorium

1. W przypadku wystąpienia ogniska choroby wpisanej do wykazu lub nowo występującej choroby bądź w razie wystąpienia zagrożenia na jego terytorium, które to ognisko lub zagrożenie prawdopodobnie stanowi poważne ryzyko, właściwy organ państwa członkowskiego, w którym to nastąpiło, w zależności od powagi sytuacji i od danej choroby lub zagrożenia, niezwłocznie wprowadza co najmniej jeden z następujących środków nadzwyczajnych, aby zapobiec rozprzestrzenianiu się choroby lub zagrożenia:
 - a) w przypadku chorób wpisanych do wykazu:
 - (i) o których mowa w art. 8 ust. 1 lit. a) – środki kontroli choroby określone w części III tytuł II rozdział 1;
 - (ii) o których mowa w art. 8 ust. 1 lit. b) i c) – środki kontroli choroby określone w części III tytuł II rozdział 2;
 - b) w przypadku nowo występujących chorób i w przypadku zagrożeń:
 - (i) ograniczenia przemieszczeń zwierząt i produktów pochodzących z zakładów, lub w stosownych przypadkach, z obszarów objętych ograniczeniami lub z przedziałów, w których to zakładach, obszarach lub przedziałach wystąpiło ognisko choroby lub zagrożenie, lub ograniczenia przemieszczeń środków transportu i innych przedmiotów, które mogły mieć styczność z tymi zwierzętami lub produktami;
 - (ii) kwarantannę zwierząt i izolację produktów;
 - (iii) nadzór i środki identyfikowalności;
 - (iv) stosowne nadzwyczajne środki kontroli choroby określone w części III tytuł II rozdział 1;
 - c) inne środki nadzwyczajne, które właściwy organ uzna za odpowiednie do celów skutecznej i wydajnej kontroli rozprzestrzeniania się choroby lub zagrożenia oraz zapobiegania takiemu rozprzestrzenianiu się.

2. Właściwy organ, o którym mowa w ust. 1, informuje Komisję i inne państwa członkowskie:
 - a) natychmiast o wystąpieniu ogniska choroby lub o wystąpieniu zagrożenia, o których mowa w ust. 1;
 - b) niezwłocznie o środkach nadzwyczajnych wprowadzonych na podstawie ust. 1.

Artykuł 247

Środki nadzwyczajne wprowadzane przez państwa członkowskie inne niż państwo członkowskie, w którym wystąpiło ognisko choroby lub zagrożenie

1. Właściwy organ państwa członkowskiego innego niż państwo członkowskie, w którym wystąpiło ognisko choroby lub zagrożenie, o którym mowa w art. 246 ust. 1, wprowadza co najmniej jeden ze środków nadzwyczajnych, o których mowa w art. 246 ust. 1, jeżeli wykryje na swoim terytorium zwierzęta lub produkty z państwa członkowskiego, o którym mowa w art. 246 ust. 1, lub środki transportu lub inne przedmioty, które mogły mieć styczność z takimi zwierzętami i produktami.
2. W razie wystąpienia poważnego ryzyka, do czasu, gdy Komisja zgodnie z art. 248 przyjmie środki nadzwyczajne, właściwy organ, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, może tymczasowo wprowadzić środki nadzwyczajne, o których mowa w art. 246 ust. 1, w zależności od powagi sytuacji w odniesieniu do zwierząt lub produktów pochodzących z zakładów lub innych miejsc, bądź w stosownych przypadkach z obszarów objętych ograniczeniami w państwie członkowskim, gdzie wystąpiła choroba lub zagrożenie, o którym mowa w art. 246 ust. 1, lub w odniesieniu do środków transportu bądź innych przedmiotów, które mogły mieć styczność z takimi zwierzętami.
3. Właściwy organ, o którym mowa w ust. 1, informuje Komisję i inne państwa członkowskie:
 - a) natychmiast o wystąpieniu ogniska choroby lub o wystąpieniu zagrożenia, o których mowa w ust. 1;
 - b) niezwłocznie o środkach nadzwyczajnych wprowadzonych na podstawie ust. 1 i 2.

Artykuł 248

Środki nadzwyczajne wprowadzane przez Komisję

1. W przypadku wystąpienia ogniska choroby lub wystąpienia zagrożenia, o których mowa w art. 246 ust. 1, oraz w razie wprowadzenia przez właściwe organy państw członkowskich środków nadzwyczajnych zgodnie z art. 246 ust. 1 oraz art. 247 ust. 1 i 2 Komisja ocenia sytuację i wprowadzone środki nadzwyczajne oraz przyjmuje w drodze aktów wykonawczych środki nadzwyczajne określone w art. 246 ust. 1 w odniesieniu do zwierząt i produktów oraz środków transportu i innych przedmiotów, które mogły mieć styczność z tymi zwierzętami lub produktami, o ile nastąpi jedna z poniższych sytuacji:

- a) Komisja nie została poinformowana o wprowadzeniu jakichkolwiek środków na podstawie art. 246 ust. 1 oraz art. 247 ust. 1 i 2;
- b) Komisja uważa, że środki wprowadzone na podstawie art. 246 ust. 1 oraz art. 247 ust. 1 i 2 nie są odpowiednie;
- c) Komisja uważa, że należy zatwierdzić lub zastąpić środki wprowadzone przez państwa członkowskie na podstawie art. 246 ust. 1 oraz art. 247 ust. 1 i 2, aby uniknąć nieuzasadnionych zakłóceń w przemieszczaniu zwierząt i produktów.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 255 ust. 2.

- 2. W należycie uzasadnionych szczególnie pilnych przypadkach związanych z poważnym ryzykiem rozprzestrzeniania się choroby lub zagrożenia, Komisja przyjmuje zgodnie z art. 255 ust. 3 akty wykonawcze mające natychmiastowe zastosowanie.

SEKCJA 2

ŚRODKI NADZWYCZAJNE DOTYCZĄCE PRZESYŁEK ZWIERZĄT I PRODUKTÓW POCHODZĄCYCH Z PAŃSTW I TERYTORIÓW TRZECICH ORAZ ŚRODKÓW TRANSPORTU I INNYCH PRZEDMIOTÓW, KTÓRE MOGĄ MIEĆ STYCZNOŚĆ Z TAKIMI PRZESYŁKAMI

Artykuł 249

Środki nadzwyczajne wprowadzane przez właściwy organ państwa członkowskiego

Właściwy organ państwa członkowskiego, który dowie się o przesyłce zwierząt lub produktów pochodzącej z państwa lub terytorium trzeciego, bądź o środku transportu lub o przedmiotach, które mogły mieć styczność z taką przesyłką, stanowiącą prawdopodobnie poważne ryzyko dla Unii ze względu na możliwość zakażenia lub zanieczyszczenia chorobami wpisanymi do wykazu, nowo występującymi chorobami lub zagrożeniami, natychmiast podejmuje następujące działania:

- a) wprowadza co najmniej jeden z następujących środków nadzwyczajnych, które są niezbędne do ograniczenia tego ryzyka, w zależności od powagi sytuacji:
 - (i) zniszczenie przesyłki;
 - (ii) kwarantannę zwierząt i izolację produktów;
 - (iii) nadzór i środki identyfikowalności;
 - (iv) w stosownych przypadkach, środki kontroli choroby, o których mowa w części III tytuł II rozdział 1;
 - (v) inne środki nadzwyczajne, które właściwy organ uzna za odpowiednie do celów zapobiegania rozprzestrzenianiu się choroby lub zagrożenia do Unii;

- b) natychmiast informuje za pośrednictwem IMSOC Komisję i inne państwa członkowskie o ryzyku związanym z daną przesyłką i o jej pochodzeniu.

Artykuł 250

Środki nadzwyczajne wprowadzane przez Komisję

1. W przypadku gdy w państwie lub na terytorium trzecim występuje lub rozprzestrzenia się choroba wpisana do wykazu, nowo występująca choroba lub zagrożenie, które stwarzają poważne ryzyko, lub jeśli wymagają tego inne ważne względy zdrowia zwierząt lub zdrowia publicznego, Komisja może w drodze aktu wykonawczego, działając z własnej inicjatywy lub na wniosek państwa członkowskiego, przyjąć co najmniej jeden z następujących środków nadzwyczajnych, w zależności od powagi sytuacji:
 - a) zawiesić wprowadzanie do Unii przesyłek zwierząt i produktów oraz środków transportu lub innych przedmiotów, które mogły mieć styczność z takimi przesyłkami, a które mogą rozprzestrzeniać tę chorobę lub zagrożenie w Unii;
 - b) ustanowić specjalne wymagania dotyczące wprowadzania do Unii przesyłek zwierząt i produktów oraz środków transportu i innych przedmiotów, które mogły mieć styczność z takimi przesyłkami, a które mogą rozprzestrzeniać tę chorobę lub zagrożenie w Unii;
 - c) wprowadzić inne nadzwyczajne środki kontroli choroby celem zapobiegania rozprzestrzenianiu się choroby lub zagrożenia do Unii.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 255 ust. 2.

2. W należycie uzasadnionych szczególnie pilnych przypadkach związanych z poważnym ryzykiem, po zasięgnięciu opinii danego państwa członkowskiego Komisja przyjmuje zgodnie z art. 255 ust. 3 akty wykonawcze mające natychmiastowe zastosowanie.

Artykuł 251

Środki nadzwyczajne wprowadzane przez państwa członkowskie w przypadku braku działania Komisji

1. Jeżeli państwo członkowskie zwróciło się do Komisji o wprowadzenie środków nadzwyczajnych zgodnie z art. 250, a Komisja nie wprowadziła takich środków, to państwo członkowskie:
 - a) do czasu przyjęcia środków nadzwyczajnych przez Komisję zgodnie z ust. 2 niniejszego artykułu może tymczasowo wprowadzić środki nadzwyczajne, o których mowa w art. 249 lit. a), w odniesieniu do przesyłek zwierząt i produktów oraz środków transportu i innych przedmiotów, które mogły mieć styczność z takimi przesyłkami, pochodzących z państw lub terytoriów trzecich, o których mowa w art. 250 ust. 1, w zależności od powagi sytuacji na swoim terytorium;

- b) niezwłocznie informuje Komisję i właściwe organy innych państw członkowskich o takich środkach nadzwyczajnych, podając przyczyny ich przyjęcia.
2. Komisja ocenia sytuację i środki nadzwyczajne wprowadzone przez państwa członkowskie zgodnie z ust. 1 niniejszego artykułu oraz w razie potrzeby przyjmuje w drodze aktów wykonawczych środki nadzwyczajne przewidziane w art. 250.
- Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 255 ust. 2.
3. W należycie uzasadnionych szczególnie pilnych przypadkach związanych z poważnym ryzykiem Komisja przyjmuje zgodnie z art. 255 ust. 3 akty wykonawcze mające natychmiastowe zastosowanie.

CZEŚĆ VII PRZEPISY WSPÓLNE

TYTUŁ I Przepisy proceduralne

Artykuł 252 Zmiany załączników I i II

Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 253 w sprawie zmiany załączników I i II w celu dostosowania ich do postępu technicznego i naukowego oraz uwzględnienia zmian sytuacji w zakresie zdrowia publicznego i zdrowia zwierząt.

Artykuł 253 Wykonywanie przekazanych uprawnień

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjęcia aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.
2. Uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych, o których mowa w art. 4 ust. 2, art. 6 ust. 2, art. 9 ust. 2, art. 11 ust. 3, art. 13 ust. 2, art. 15 ust. 2, art. 16 ust. 3, art. 18 ust. 3, art. 24, 28, art. 30 ust. 4, art. 31 ust. 2, art. 34 ust. 2, art. 37 ust. 5, art. 39, art. 41 ust. 3, art. 42 ust. 5, art. 44 ust. 1, art. 47, art. 48 ust. 3, art. 53 ust. 2, art. 54 ust. 3, art. 55 ust. 2, art. 58 ust. 2, art. 63, art. 64 ust. 4, art. 67, art. 68 ust. 2, art. 70 ust. 3, art. 72 ust. 2, art. 73 ust. 3, art. 74 ust. 3, art. 76 ust. 2, art. 79, art. 80 ust. 4, art. 85 ust. 3, art. 89 ust. 3, art. 92 ust. 2, art. 96 ust. 3, art. 100 ust. 1, art. 103 ust. 2, art. 114, 115, art. 119 ust. 1, art. 122 ust. 2, art. 128 ust. 1, art. 129 ust. 2, art. 132, art. 133 ust. 2, art. 134 ust. 2, art. 135 ust. 3, art. 136 ust. 4, art. 137, art. 141 ust. 1, art. 143 ust. 1, art. 144, art. 146 ust. 4, art. 148 ust. 3, art. 151 ust. 1, art. 152 ust. 2, art. 154 ust. 1, art. 158, art. 159 ust. 5, art. 160 ust. 3, art. 162 ust. 2, art. 163 ust. 3, art. 164 ust. 3, art. 165 ust. 5, art. 166 ust. 3, art. 174 ust. 3, art. 179 ust. 2, art. 184 ust. 1, art. 188 ust. 1, art. 191 ust. 2, art. 196 ust. 2, art. 199 ust. 3, art. 200 ust. 3, art. 201 ust. 2, art. 202 ust. 2, art. 203 ust. 2, art. 204 ust. 3, art. 205, 211, art. 213 ust. 1, art. 214, art. 216 ust. 4, art. 218 ust. 3, art. 221 ust. 1, art. 222 ust. 3, art. 223 ust. 3, art. 224 ust. 5, art. 225 ust. 3, art. 229 ust. 1, art. 231 ust. 3, art. 233 ust. 3, art. 235, art. 236 ust. 1, art. 239 ust. 4, art. 240 ust. 3, art. 241 ust. 1, art. 242 ust. 2, art. 243 ust. 1, art. 244 ust. 2, art. 252, art. 259 ust. 2, art. 260 ust. 2 i 261 ust. 2, powierza się Komisji na czas nieokreślony od dnia^(*).
3. Uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych, o których mowa w art. 229 ust. 1, powierza się Komisji na okres pięciu lat od dnia (*).

^(*) Data wejścia w życie podstawowego aktu prawnego lub inna data ustalona przez prawodawcę.

4. Przekazanie uprawnień wymienionych w ust. 1 niniejszego artykułu oraz uprawnień, o których mowa w art. 229 ust. 1, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna od następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub w określonym w tej decyzji późniejszym terminie. Nie wpływa ona na ważność jakichkolwiek już obowiązujących aktów delegowanych.
5. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.
6. Akt delegowany przyjęty na podstawie ust. 2 niniejszego artykułu oraz na podstawie art. 229 ust. 1 wchodzi w życie tylko wówczas, gdy Parlament Europejski albo Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie dwóch miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, lub gdy, przed upływem tego terminu, zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o dwa miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.

Artykuł 254
Tryb pilny

1. Akty delegowane przyjęte w trybie niniejszego artykułu wchodzi w życie niezwłocznie i mają zastosowanie, dopóki nie zostanie wyrażony sprzeciw zgodnie z ust. 2. Przekazując akt delegowany Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, podaje się powody zastosowania trybu pilnego.
2. Parlament Europejski albo Rada mogą wyrazić sprzeciw wobec aktu delegowanego zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 253 ust. 6. W takim przypadku Komisja uchyla akt niezwłocznie po doręczeniu przez Parlament Europejski lub Radę decyzji o sprzeciwie.

Artykuł 255
Procedura komitetowa

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. Roślin, Zwierząt, Żywności i Paszy ustanowiony na mocy art. 58 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 178/2002. Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 182/2011.
2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.
3. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 8 rozporządzenia (UE) nr 182/2011 w związku z jego art. 5.

TYTUŁ II

Sankcje

Artykuł 256 *Sankcje*

Państwa członkowskie określają, jakie sankcje mają zastosowanie, gdy naruszone zostaną przepisy niniejszego rozporządzenia i wprowadzają wszystkie środki niezbędne do zapewnienia, aby przepisy te były wykonywane. Wprowadzone sankcje muszą być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające.

Państwa członkowskie powiadamiają Komisję o tych przepisach najpóźniej do dnia [*date to be inserted: one year from the date of application of this Regulation*], a następnie niezwłocznie powiadamiają ją o wszelkich zmianach mających wpływ na te przepisy.

TYTUŁ III

Środki wprowadzane przez państwa członkowskie

Artykuł 257 *Środki wprowadzane przez państwa członkowskie*

1. Państwa członkowskie mogą stosować na swoich terytoriach dodatkowe lub bardziej restrykcyjne środki niż te, które są ustanowione w niniejszym rozporządzeniu, wyłącznie w odniesieniu do:
 - a) określonych w części I rozdział 3 obowiązków w zakresie zdrowia zwierząt;
 - b) powiadamiania w obrębie państw członkowskich, o którym mowa w art. 16;
 - c) nadzoru określonego w części II rozdział 2;
 - d) rejestracji, zatwierdzania, dokumentacji i rejestrów określonych w części IV tytuł I rozdział 1 i w części IV tytuł II rozdział 1;
 - e) określonych w części IV tytuł I rozdział 2 wymagań identyfikowalności dotyczących utrzymywanych zwierząt lądowych i materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu.
2. Środki krajowe, o których mowa w ust. 1, są zgodne z przepisami niniejszego rozporządzenia oraz:
 - a) nie utrudniają przemieszczania zwierząt i produktów pomiędzy państwami członkowskimi;
 - b) nie są sprzeczne z przepisami, o których mowa w ust. 1.

CZEŚĆ VIII PRZEPISY PRZEJŚCIOWE I KOŃCOWE

Artykuł 258 Uchylenie

1. Traci moc decyzja 78/642/EWG, dyrektywa 79/110/EWG, dyrektywa 81/6/EWG, decyzja 89/455/EWG, dyrektywa 90/423/EWG i decyzja 90/678/EWG.
2. Następujące akty tracą moc z dniem [*the date of application of this Regulation*]:
 - dyrektywa 64/432/EWG;
 - dyrektywa 77/391/EWG;
 - dyrektywa 78/52/EWG;
 - dyrektywa 80/1095/EWG;
 - dyrektywa 82/894/EWG;
 - dyrektywa 88/407/EWG;
 - dyrektywa 89/556/EWG;
 - dyrektywa 90/429/EWG;
 - dyrektywa 91/68/EWG;
 - decyzja 91/666/EWG;
 - dyrektywa 92/35/EWG;
 - dyrektywa 92/65/EWG;
 - dyrektywa 92/66/EWG;
 - dyrektywa 92/118/EWG;
 - dyrektywa 92/119/EWG;
 - decyzja 95/410/WE;
 - dyrektywa 2000/75/WE;
 - decyzja 2000/258/WE;
 - rozporządzenie (WE) nr 1760/2000;
 - dyrektywa 2001/89/WE;

- dyrektywa 2002/60/WE;
- dyrektywa 2002/99/WE;
- dyrektywa 2003/85/WE;
- rozporządzenie (EU) nr [XXX/XXX [*Publication office: Number to be inserted... non-commercial movements of pet animals and repealing Regulation (EC) No 998/2003*],
- rozporządzenie (WE) nr 21/2004;
- dyrektywa 2004/68/WE;
- dyrektywa 2005/94/WE;
- dyrektywa 2006/88/WE;
- dyrektywa 2008/71/WE;
- dyrektywa 2009/156/WE;
- dyrektywa 2009/158/WE.

Odesłania do tych uchylonych aktów traktuje się jako odesłania do niniejszego rozporządzenia i odczytuje się zgodnie z tabelą korelacji zamieszczoną w załączniku III do niniejszego rozporządzenia.

3. Akty przyjęte przez Komisję na podstawie aktów Rady i Parlamentu Europejskiego, o których mowa w ust. 2, pozostają w mocy, o ile nie są sprzeczne z przepisami niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 259

Środki przejściowe związane z uchyceniem rozporządzenia (WE) nr 1760/2000, rozporządzenia (WE) nr 21/2004 i dyrektywy 2008/71/WE

1. Niezależnie od art. 258 ust. 2 niniejszego rozporządzenia, rozporządzenie (WE) nr 1760/2000, rozporządzenie (WE) nr 21/2004 i dyrektywa 2008/71/WE nadal są stosowane do terminu, który zostanie określony w drodze aktu delegowanego przyjętego zgodnie z ust. 2 niniejszego artykułu.
2. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 252 dotyczących terminu, w którym zakończy się stosowanie aktów, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu.

Termin ten jest terminem rozpoczęcia stosowania odpowiednich przepisów, które zostaną przyjęte na podstawie aktów delegowanych określonych w art. 103 ust. 2, art. 114 i 115 niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 260

Środki przejściowe związane z uchYLENIEM dyrektywy 92/66/EWG, 2000/75/WE, 2001/89/WE, 2000/75/WE, 2002/60/WE, 2003/85/WE i 2005/94/WE

1. Niezależnie od art. 258 ust. 2 niniejszego rozporządzenia, dyrektywa 92/66/EWG, 2000/75/WE, 2001/89/WE, 2000/75/WE, 2002/60/WE, 2003/85/WE i 2005/94/WE nadal są stosowane do terminu, który zostanie określony w drodze aktu delegowanego przyjętego zgodnie z ust. 2 niniejszego artykułu.
2. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 253 dotyczących terminu, w którym zakończy się stosowanie dyrektyw, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu.

Termin ten jest terminem rozpoczęcia stosowania odpowiednich przepisów, które zostaną przyjęte na podstawie aktów delegowanych określonych w art. 44 ust. 1, art. 47 ust. 1, art. 48 ust. 3, art. 53 ust. 1, art. 54 ust. 3, art. 58 ust. 2, art. 63, art. 64 ust. 4, art. 67, art. 68 ust. 2 i art. 70 ust. 3 niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 261

Środki przejściowe związane z uchYLENIEM rozporządzenia (UE) nr [XXX/XXX on the non-commercial movement of pet animals]

1. Niezależnie od art. 258 ust. 2 niniejszego rozporządzenia, rozporządzenie (UE) nr [XXX/XXX], nadal jest stosowane do terminu, który zostanie określony w drodze aktu delegowanego przyjętego zgodnie z ust. 2 niniejszego artykułu.
2. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 253 dotyczących terminu, w którym zakończy się stosowanie rozporządzenia XXX/XXX.

Termin ten jest terminem rozpoczęcia stosowania odpowiednich przepisów, które zostaną przyjęte na podstawie aktów delegowanych określonych w art. 114 lit. f), art. 152 ust. 2 i art. 222 ust. 3 niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 262

Wejście w życie i stosowanie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się po 36 miesiącach od daty jego wejścia w życie.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia [...] r.

*W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodniczący*

*W imieniu Rady
Przewodniczący*

ZAŁĄCZNIK I

Gatunki zwierząt domowych

CZEŚĆ A

Psy (*Canis lupus familiaris*)

Koty (*Felis silvestris catus*)

Fretki (*Mustela putorius furo*)

CZEŚĆ B

Bezkręgowce (z wyłączeniem pszczoł, owadów z rodzaju *Bombus*, mięczaków i skorupiaków)

Ozdobne zwierzęta wodne

Płazy

Gady

Ptaki: wszystkie gatunki ptaków z wyłączeniem drobiu

Ssaki: gryzonie i króliki inne niż przeznaczone do produkcji żywności

ZALĄCZNIK II

Gatunki zwierząt kopytnych

Takson		
Rząd	Rodzina	Rodzaje/gatunki
Perissodactyla	Equidae	<i>Equus</i> spp.
	Tapiridae	<i>Tapirus</i> spp.
	Rhinocerotidae	<i>Ceratotherium</i> spp., <i>Dicerorhinus</i> spp., <i>Diceros</i> spp., <i>Rhinoceros</i> spp.
Artiodactyla	Antilocapridae	<i>Antilocapra</i> spp.
	Bovidae	<i>Addax</i> spp., <i>Aepyceros</i> spp., <i>Alcelaphus</i> spp., <i>Ammodorcas</i> spp., <i>Ammotragus</i> spp., <i>Antidorcas</i> spp., <i>Antilope</i> spp., <i>Bison</i> spp., <i>Bos</i> spp.(including <i>Bibos</i> , <i>Novibos</i> , <i>Poephagus</i>), <i>Boselaphus</i> spp., <i>Bubalus</i> spp. (including <i>Anoa</i>), <i>Budorcas</i> spp., <i>Capra</i> spp., <i>Cephalophus</i> spp., <i>Connochaetes</i> spp., <i>Damaliscus</i> spp.(including <i>Beatragus</i>), <i>Dorcatragus</i> spp., <i>Gazella</i> spp., <i>Hemitragus</i> spp., <i>Hippotragus</i> spp., <i>Kobus</i> spp., <i>Litocranius</i> spp., <i>Madogua</i> spp., <i>Naemorhedus</i> spp. (including <i>Nemorhaedus</i> and <i>Capricornis</i>), <i>Neotragus</i> spp., <i>Oreamuos</i> spp., <i>Oreotragus</i> spp., <i>Oryx</i> spp., <i>Ourebia</i> spp., <i>Ovibos</i> spp., <i>Ovis</i> spp., <i>Patholops</i> spp., <i>Pelea</i> spp., <i>Procapra</i> spp., <i>Pseudois</i> spp., <i>Pseudoryx</i> spp., <i>Raphicerus</i> spp., <i>Redunca</i> spp., <i>Rupicapra</i> spp., <i>Saiga</i> spp., <i>Sigmoceros-Alecelaphus</i> spp., <i>Sylvicapra</i> spp., <i>Syncerus</i> spp., <i>Taurotragus</i> spp., <i>Tetracerus</i> spp., <i>Tragelaphus</i> spp. (including <i>Boocerus</i>).
	Camelidae	<i>Camelus</i> spp., <i>Lama</i> spp., <i>Vicugna</i> spp.
	Cervidae	<i>Alces</i> spp., <i>Axis-Hyelaphus</i> spp., <i>Blastocerus</i> spp., <i>Capreolus</i> spp., <i>Cervus-Rucervus</i> spp., <i>Dama</i> spp., <i>Elaphurus</i> spp., <i>Hippocamelus</i> spp., <i>Hydropotes</i> spp., <i>Mazama</i> spp., <i>Megamuntiacus</i> spp., <i>Muntiacus</i> spp., <i>Odocoileus</i> spp., <i>Ozotoceros</i> spp., <i>Pudu</i> spp., <i>Rangifer</i> spp.
	Giraffidae	<i>Giraffa</i> spp., <i>Okapia</i> spp.
	Hippopotamidae	<i>Hexaprotodon-Choeropsis</i> spp., <i>Hippopotamus</i> spp.
	Moschidae	<i>Moschus</i> spp.
	Suidae	<i>Babyrousa</i> spp., <i>Hylochoerus</i> spp., <i>Phacochoerus</i> spp., <i>Potamochoerus</i> spp., <i>Sus</i> spp.,
	Tayassuidae	<i>Catagonus</i> spp., <i>Pecari-Tayassu</i> spp.
	Tragulidae	<i>Hyemoschus</i> spp., <i>Tragulus-Moschiola</i> spp.
Proboscidae	Elephantidae	<i>Elephas</i> spp., <i>Loxodonta</i> spp.

ZAŁĄCZNIK III

Tabela korelacji, o której mowa w art. 257 ust. 2

1. Dyrektywa 64/432/WE

Dyrektywa 64/432/EWG	Niniejsze rozporządzenie
art. 1	-
art. 2	art. 4 (częściowo), art. 150 ust. 3 i art. 220 ust. 3
art. 3 ust. 1	art. 121 i 123
art. 3 ust. 2	art. 121 ust. 2, art. 123 ust. 1, art. 146 ust. 3 i 4
art. 4 ust. 1	art. 121 ust. 1
art. 4 ust. 2 i 3	art. 122 ust. 1 i 2
art. 5 ust. 1	art. 140 ust. 1, art. 142 i 143
art. 5 ust. 2	art. 146 ust. 3 i 4
art. 5 ust. 2 lit. a)	art. 144 lit. a)
art. 5 ust. 2 lit. b)	art. 141 ust. 1 lit. b),
art. 5 ust. 3	art. 146 ust. 3 i 4
art. 5 ust. 4	art. 150,
art. 5 ust. 5	art. 130, 132 i 150
art. 6	art. 127, 128, 129
art. 6a	-
art. 7	art. 129, 130, art. 131 lit. a) i art. 132
art. 8	art. 16, 17, 18, art. 16 ust. 3, art. 17 ust. 3, art. 18 ust. 3 i art. 19
art. 9	art. 30 ust. 1, art. 31, 32, art. 30 ust. 3 i 4, art. 31 ust. 2
art. 10	art. 30 ust. 2, art. 31, 32, 36, 41, 42, 39, 40, art. 41 ust. 3 i art. 42 ust. 5 i 6

art. 11 ust. 1	art. 89 ust. 1 lit. a), art. 92, 93 i art. 92 ust. 2
art. 11 ust. 2	art. 97, 100 i 101
art. 11 ust. 3	art. 93, 94
art. 11 ust. 4	art. 95
art. 11 ust. 5 i 6	art. 92 ust. 1 lit. d) i art. 92 ust. 2 lit. d)
art. 12 ust. 1	art. 122,
art. 12 ust. 2	art. 99 i 100
art. 12 ust. 3	art. 122 ust. 1 lit. a) i b)
art. 12 ust. 4	art. 140 ust. 3
art. 12 ust. 5 i 6	-
art. 13 ust. 1 i 2	art. 89, 92, 93, 94, 97, 100 i 101
art. 13 ust. 3	art. 95
art. 13 ust. 4	-
art. 13 ust. 5 i 6	art. 96
art. 14 ust. 1 i 2	-
art. 14 ust. 3 pkt A i B	-
art. 14 ust. 3 pkt C	art. 103
art. 14 ust. 4-6	-
art. 15 ust. 1	art. 256
art. 15 ust. 2-4	-
art. 16	-
art. 17	-
art. 17a	-
art. 18	art. 103
art. 19	-
art. 20	-

2. Dyrektywa 77/391/EWG

Dyrektywa 77/391/EWG	Niniejsze rozporządzenie
art. 1	-
art. 2 ust. 1	art. 30 ust. 1
art. 2 ust. 2	art. 31 i 32
art. 2 ust. 3	art. 33
art. 2 ust. 4	art. 36 i 41
art. 3 ust. 1	art. 30 ust. 1
art. 3 ust. 2	art. 31 i 32
art. 3 ust. 3	art. 33
art. 3 ust. 4	art. 36 i 41
art. 4	art. 30 ust. 1, art. 31, 32, 33, 36 i 41
art. 5	-
art. 6	-
art. 7	-
art. 8	-
art. 9	-
art. 10	-
art. 11	-
art. 12	-
art. 13	-
art. 14	-
art. 15	-

3. Dyrektywa 78/52/EWG

Dyrektywa 78/52/EWG	Niniejsze rozporządzenie
art. 1	-
art. 2	art. 4 (częściowo)
art. 3 ust. 1	art. 30 ust. 1, art. 31, 34 i 35
art. 3 ust. 2	-
art. 3 ust. 3	-
art. 3 ust. 4	art. 30 ust. 1 i art. 31
art. 4	art. 30 ust. 1, art. 31 i 35
art. 5	art. 16, 17, 18, 46 i 47
art. 6 ust. 1	art. 73-75
art. 6 ust. 2	art. 76 i 77
art. 6 ust. 3	art. 78 i 79
art. 7	art. 78 i 79
art. 8	art. 78 i 79
art. 9	art. 78 i 79
art. 10	art. 78 i 79
art. 11	art. 78 i 79
art. 12	art. 78 i 79
art. 13	art. 16, 17, 18, 46 i 47
art. 14 ust. 1	art. 73-75
art. 14 ust. 2	art. 76 i 77
art. 14 ust. 3	art. 78 i 79
art. 15	art. 78 i 79
art. 16	art. 78 i 79
art. 17	art. 78 i 79
art. 18	art. 78 i 79

art. 19	art. 78 i 79
art. 20	art. 78 i 79
art. 21	-
art. 22	art. 16, 17, 18, 46 i 47
art. 23	art. 73-79
art. 24	art. 78 i 79
art. 25	art. 78 i 79
art. 26	art. 78 i 79
art. 27	art. 121 ust. 1, art. 123 ust. 1 lit. b)
art. 28	-
art. 29	-
art. 30	-

4. Dyrektywa 80/1095/EWG

Dyrektywa 80/1095/EWG	Niniejsze rozporządzenie
art. 1	art. 30 ust. 1 i art. 36
art. 2	art. 4 (częściowo)
art. 3	art. 30 ust. 1, art. 34 i 35
art. 3a	art. 30 ust. 1, art. 34 i 35
art. 4	art. 31, 32 i 35
art. 4a	art. 31, 32 i 35
art. 5	-
art. 6	art. 30 ust. 1 lit. b), art. 30 ust. 3 i art. 31
art. 7	art. 36, 39 i 40
art. 8	art. 41 i 42
art. 9	-

art. 11	-
art. 12	-
art. 12a	-
art. 13	-

5. Dyrektywa 82/894/EWG

Dyrektywa 82/894/EWG	Niniejsze rozporządzenie
art. 1	-
art. 2	art. 4 (częściowo)
art. 3	art. 17, 19, 20 i 21
art. 4	art. 17,18, 19, 20 i 21
art. 5	art. 21 lit. b) i c)
art. 6	-
art. 7	-
art. 8	-

6. Dyrektywa 88/407/EWG

Dyrektywa 88/407/EWG	Niniejsze rozporządzenie
art. 1	-
art. 2	art. 4 (częściowo)
art. 3	art. 157 i 158
art. 4	art. 158 lit. b) i c)
art. 5	art. 89, 92, 95 i 96
art. 6 ust. 1	art. 159 i 160
art. 6 ust. 2	-
art. 6 ust. 3 i 4	-

art. 8	art. 230 ust. 1 lit. a) i art. 231
art. 9	art. 230 ust. 1 lit. b), art. 234 i 235
art. 10	art. 230 ust. 1 lit. c), art. 231, 236 i 238
art. 11	art. 230 ust. 1 lit. d), art. 239 i 240
art. 12	art. 230 ust. 2
art. 15	art. 246-251
art. 16	-
art. 17	-
art. 18	-
art. 20	-
art. 21	-
art. 22	-

7. Dyrektywa 89/556/EWG

Dyrektywa 89/556/EWG	Niniejsze rozporządzenie
art. 1	-
art. 2	art. 4 (częściowo)
art. 3	art. 157, 158 i 159
art. 5 ust. 1	art. 89 i 92
art. 5 ust. 2	art. 96
art. 5 ust. 2a i 3	art. 92
art. 6	art. 159 i 160
art. 7	art. 230 ust. 1 lit. a) i art. 231
art. 8	art. 230 ust. 1 lit. b), art. 234 i 235
art. 9	art. 230 ust. 1 lit. c), art. 236 i 238
art. 10	art. 230 ust. 1 lit. d), art. 239 i 240

art. 11	art. 230 ust. 2, art. 249-251
art. 14	art. 246-248
art. 15	-
art. 16	-
art. 17	-
art. 18	-
art. 19	-
art. 20	-
art. 21	-

8. Dyrektywa 90/429/EWG

Dyrektywa 90/429/EWG	Niniejsze rozporządzenie
art. 1	-
art. 2	art. 4 (częściowo)
art. 3	art. 157 i 158
art. 4	-
art. 5 ust. 1	art. 89 i 92
art. 5 ust. 2	art. 96
art. 6 ust. 1	art. 159 i 160
art. 6 ust. 2	-
art. 7	art. 230 ust. 1 lit. a) i art. 231
art. 8	art. 230 ust. 1 lit. b), art. 234 i 235
art. 9	art. 230 ust. 1 lit. c), art. 236 i 238
art. 10	art. 230 ust. 1 lit. d), art. 239 i 240
art. 11 ust. 1	art. 230 ust. 2
art. 11 ust. 2 i 3	-

art. 12	art. 239
art. 13	-
art. 14	-
art. 15	art. 246-251
art. 16	-
art. 17	-
art. 18	-
art. 19	-
art. 20	-
art. 21	-
art. 22	-

9. Dyrektywa 91/68/EWG

Dyrektywa 91/68/EWG	Niniejsze rozporządzenie
art. 1	-
art. 2	art. 4 (częściowo), art. 150 ust. 3 i art. 220 ust. 3
art. 3 ust. 1, 2, 3 i 5	art. 127 i 128
art. 3 ust. 4	art. 136
art. 4 ust. 1	art. 121 ust. 2 lit. b), art. 127 i 128
art. 4 ust. 2	art. 125
art. 4 ust. 3	art. 128
art. 4a	art. 128
art. 4b ust. 1-3	art. 128
art. 4b ust. 4	art. 130
art. 4b ust. 5	art. 129
art. 4b ust. 6	art. 121 ust. 1 i art. 122

art. 4c ust. 1 i 2	art. 128
art. 4c ust. 3	art. 130 i 132
art. 5	art. 128
art. 6	art. 128
art. 7 ust. 1-3	art. 30, 31 i 32
art. 7 ust. 4	-
art. 8 ust. 1-3	art. 36, 39 i 40
art. 8 ust. 4	-
art. 8a ust. 1	art. 89 ust. 1 lit. a), art. 92, 93 i 131
art. 8a ust. 2	art. 97, 100
art. 8a ust. 3	art. 93, 94 i 96
art. 8a ust. 4	art. 95
art. 8a ust. 5	art. 92 ust. 1 lit. d) i art. 92 ust. 2 lit. d)
art. 8b ust. 1	art. 82, art. 89 ust. 1 lit. a), art. 92, 93, 97, 100 i 131
art. 8b ust. 2	art. 89, 92 i 93
art. 8b ust. 3	art. 95
art. 8b ust. 4	-
art. 8c ust. 1	art. 85 i 122
art. 8c ust. 2	art. 99
art. 8c ust. 3	art. 122 ust. 1 lit. a)
art. 8c ust. 4 i 5	-
art. 9	art. 140, 141, 142, 143, 144, 145, 146 i 150
art. 10	-
art. 11	-
art. 12	art. 141 lit. b)
art. 14	-

art. 15	-
art. 17	-
art. 18	-

10. Decyzja 91/666/EWG

Decyzja 91/666/EWG	Niniejsze rozporządzenie
art. 1	-
art. 2	art. 4 (częściowo)
art. 3	art. 48
art. 4	art. 48, 49 i 50
art. 5	art. 48 i 50
art. 6	art. 15 i art. 48 ust. 3 lit. b)
art. 7	art. 50
art. 8	-
art. 9	-
art. 10	-
art. 11	-
art. 12	-

11. Dyrektywa 92/35/EWG

Dyrektywa 92/35/EWG	Niniejsze rozporządzenie
art. 1	-
art. 2	art. 4 (częściowo)
art. 3	art. 16
art. 4	art. 53-57 i art. 59
art. 5	art. 46 i 47

art. 6	art. 60-69
art. 7	art. 57
art. 8	art. 64
art. 9	art. 65, 66 i 67
art. 10	art. 65, 66 i 67
art. 11	art. 68
art. 12	art. 71 ust. 1
art. 13	art. 65 ust. 2
art. 14	-
art. 15	-
art. 16	-
art. 17	art. 43, 44 i 45
art. 18	-
art. 19	-
art. 20	-
art. 21	-
art. 22	-

12. Dyrektywa 92/65/EWG

Dyrektywa 92/65/EWG	Niniejsze rozporządzenie
art. 1	-
art. 2	art. 4 (częściowo)
art. 3	-
art. 4	art. 121, 123, 16, 17, 18, art. 30 ust. 2, art. 140-143, art. 146 i 148
art. 5	art. 133, 134, 140, 141

art. 6 pkt A	art. 121, 123, 127, 128, 134, 137, 140-143
art. 6 pkt B	-
art. 7 pkt A	art. 121, 123, 127, 128, 134, 137 i 140-143
art. 7 pkt B	-
art. 8	art. 121, 123, 133 i 140-143
art. 9	art. 121, 123, 133 i 140-143
art. 10 ust. 1-4	art. 121, 123, 133, 140-143
art. 10 ust. 5-7	-
art. 10a	-
art. 11 ust. 1	art. 155
art. 11 ust. 2 i 3	art. 155, 157, 158 i 140-143
art. 11 ust. 4	art. 92 i 96
art. 11 ust. 5	art. 162
art. 12 ust. 1	-
art. 12 ust. 2	art. 246-248
art. 12 ust. 3	art. 82, 97 i 100
art. 12 ust. 4	art. 140-146 i art. 149-151
art. 12 ust. 5	-
art. 12 ust. 6	art. 256
art. 13 ust. 1	art. 133, 140-146 i 148
art. 13 ust. 2	art. 90, 92, 93-96
art. 14	art. 30, 31 i 32
art. 15	art. 36, 39, 40 i 41
art. 16	art. 230 ust. 1 i art. 236
art. 17 ust. 1	art. 230 ust. 1 lit. a), b) i c)

art. 17 ust. 2	art. 231,
art. 17 ust. 3	art. 231, 234 i 235
art. 17 ust. 4 i 5	-
art. 18	art. 230 ust. 1 lit. d), art. 239
art. 19	art. 236
art. 20	art. 230 ust. 2, art. 246-248
art. 21	art. 141, 142, 143, 160, 209 i 211
art. 22	-
art. 23	-
art. 24	art. 230 ust. 1 lit. d), art. 239, art. 241 ust. 1 lit. a) ppkt (v) i art. 241 ust. 1 lit. c) ppkt (iv)
art. 25	-
art. 26	-
art. 27	-
art. 28	-
art. 29	-
art. 30	-

13. Dyrektywa 92/66/EWG

Dyrektywa 92/66/EWG	Niniejsze rozporządzenie
art. 1	-
art. 2	art. 4 (częściowo)
art. 3	art. 16
art. 4	art. 53-56, art. 57 ust. 1 i art. 59
art. 5	art. 60-63
art. 6	art. 63
art. 7	art. 57 i art. 43 ust. 2 lit. d)

art. 8	art. 55 i 56
art. 9 ust. 1	art. 64
art. 9 ust. 2-7	art. 65-68
art. 10	art. 65 i 67
art. 11	art. 67 lit. b), art. 68 ust. 1 lit. b) i art. 68 ust. 2 lit. a)
art. 12	art. 54
art. 13	art. 65 ust. 2
art. 14	-
art. 15	-
art. 16	art. 46 i 47
art. 17	art. 47
art. 18	art. 65 lit. e), art. 67 i 69
art. 19 ust. 1-3	art. 53-56
art. 19 ust. 4	art. 57 ust. 1, art. 60-63
art. 19 ust. 5	art. 71 ust. 2
art. 20	-
art. 21	art. 43 i 44
art. 22	-
art. 23	-
art. 24	-
art. 25	-
art. 26	-
art. 27	-

14. Dyrektywa 92/118/EWG

Dyrektywa 92/118/EWG	Niniejsze rozporządzenie
art. 1	-
art. 2	art. 4 (częściowo)
art. 3	art. 164, 223 i art. 228 lit. c) ppkt (v)
art. 4 ust. 1	art. 164, 223 i art. 228 lit. c) ppkt (v)
art. 4 ust. 2	-
art. 5	art. 164 i 223
art. 6	art. 15 ust. 1 lit. b) i art. 15 ust. 2 lit. b)
art. 7 ust. 1	-
art. 7 ust. 2	art. 246-248
art. 7 ust. 3	-
art. 7 ust. 4	art. 256
art. 8	-
art. 9	art. 230 i 236
art. 10	art. 230, 236, 239 i 241
art. 11	art. 241 ust. 1 lit. c) ppkt (ii)
art. 12	-
art. 13	art. 241 ust. 1 lit. c) ppkt (i)
art. 14	-
art. 15	-
art. 16	art. 241 ust. 1 lit. c) ppkt (v)
art. 17	-
art. 18	-
art. 19	-
art. 20	-

15. Dyrektywa 92/119/EWG

Dyrektywa 92/119/EWG	Niniejsze rozporządzenie
art. 1	-
art. 2	art. 4 (częściowo)
art. 3	art. 16
art. 4	art. 53-57 i art. 59
art. 5	art. 60-63
art. 6	art. 70 i art. 71 ust. 2
art. 7	art. 63
art. 8	art. 57
art. 9	art. 62 i 63
art. 10	art. 64
art. 11	art. 65-68 i art. 71 ust. 2
art. 12	art. 65-68
art. 13	art. 67 lit. a)
art. 14	art. 65 ust. 2
art. 15	-
art. 16	art. 63 lit. b), art. 67 lit. b), art. 68 ust. 1 lit. b) i art. 68 ust. 2 lit. a)
art. 17	-
art. 18	-
art. 19	art. 46, 47 i 69
art. 20	art. 43, 44 i 45
art. 21	-
art. 22	-
art. 23	-
art. 24	-

art. 25	-
art. 26	-
art. 27	-
art. 28	-

16. Decyzja 95/410/EWG;

Decyzja 95/410/EWG;	Niniejsze rozporządzenie
art. 1	art. 127-129
art. 2	art. 128 ust. 1 lit. c)
art. 3	art. 140, 142 i 143
art. 4	-
art. 5	-
art. 6	-

17. Dyrektywa 2000/75/WE

Dyrektywa 2000/75/WE	Niniejsze rozporządzenie
art. 1	-
art. 2	art. 4 (częściowo)
art. 3	art. 16
art. 4 ust. 1 i 2	art. 54 i 55
art. 4 ust. 3	art. 53
art. 4 ust. 4	art. 56
art. 4 ust. 5	art. 70
art. 4 ust. 6	art. 59
art. 5	art. 46 i 47
art. 6	art. 60-64

art. 7	art. 57
art. 8	art. 64, 68 i art. 71 ust. 3
art. 9	art. 65 i 67
art. 10 ust. 1	art. 64 i 67
art. 10 ust. 2	art. 46 i 47
art. 11	-
art. 12	art. 65 i 67
art. 13	art. 71 ust. 1
art. 14	art. 65 ust. 2
art. 15	-
art. 16	-
art. 17	-
art. 18	art. 43, 44 i 45
art. 19	-
art. 20	-
art. 21	-
art. 22	-
art. 23	-

18. Rozporządzenie (WE) nr 1760/2000

Rozporządzenie (WE) nr 1760/2000	Niniejsze rozporządzenie
art. 1	art. 102
art. 2	art. 4 (częściowo)
art. 3	art. 102 ust. 2 i art. 105
art. 4	art. 106 lit. a), art. 108, 114, 115 i 117
art. 5	art. 103 ust. 1 lit. a)

art. 6	art. 104, art. 106 lit. b), art. 108, 114, 115 I 117
art. 7	art. 97, 100, 101 i art. 106 lit. b) ppkt (i) i art. 106 lit. c)
art. 8	art. 105
art. 9	-
art. 10 lit. a)-c)	art. 114, 115 i 117
art. 10 lit. d) i e)	-
art. 10 lit. f)	art. 258
art. 11	-
art. 12	-
art. 13	-
art. 14	-
art. 15	-
art. 16	-
art. 17	-
art. 18	-
art. 19	-
art. 20	-
art. 21	-
art. 22	-
art. 23	-
art. 24	-
art. 25	-

19. Dyrektywa 2001/89/WE

Dyrektywa 2001/89/WE	Niniejsze rozporządzenie
----------------------	--------------------------

art. 1	-
art. 2	art. 4 (częściowo)
art. 3	art. 16, 17, 18 i 21
art. 4	art. 53-57 ust. 1 i art. 59
art. 5	art. 60-63 i art. 71 ust. 2
art. 6	art. 63 i 71
art. 7	art. 62, 63 i art. 65 ust. 1 lit. b)
art. 8	art. 57
art. 9	art. 64
art. 10	art. 65-68
art. 11	art. 65-68
art. 12	art. 65 ust. 1 lit. f), art. 67 lit. b) i art. 68 ust. 1 lit. b)
art. 13	art. 61 ust. 3, art. 63 lit. d) i art. 68
art. 14	art. 62 i 63
art. 15	art. 70
art. 16	art. 70 i art. 30-35
art. 17	art. 15, art. 54 ust. 2 i 3, art. 65 ust. 1 lit. b) i art. 67 lit. c)
art. 18	art. 15, 46 i 47
art. 19	art. 65 ust. 1 lit. e), art. 67 i 69
art. 20	art. 70
art. 21	-
art. 22	art. 43, 44 i 45
art. 23	art. 43 ust. 2 lit. d) i art. 44
art. 24	-
art. 25	-

art. 26	-
art. 27	-
art. 28	-
art. 29	-
art. 30	-
art. 31	-

20. Dyrektywa 2002/60/WE

Dyrektywa 2002/60/WE	Niniejsze rozporządzenie
art. 1	-
art. 2	art. 4 (częściowo)
art. 3	art. 16, 17, 18 i 21
art. 4	art. 53-56, art. 57 ust. 1 i art. 59
art. 5	art. 60-63 i art. 71 ust. 2
art. 6	art. 63 i 71
art. 7	art. 62 i 63
art. 8	art. 57
art. 9	art. 64
art. 10	art. 65, 67 i 68
art. 11	art. 65, 67 i 68
art. 12	art. 65 ust. 1 lit. f), art. 67 lit. b) i art. 68 ust. 1 lit. b)
art. 13	art. 61 ust. 3, art. 63 lit. d) i art. 68
art. 14	art. 62 i 63
art. 15	art. 70
art. 16	art. 70 i art. 30-35
art. 17	art. 61 lit. f) i art. 63

art. 18	art. 15, art. 54 ust. 2 i 3, art. 65 ust. 1 lit. b) i art. 67 lit. c)
art. 19	art. 15, 46 i 47
art. 20	-
art. 21	art. 43, 44 i 45
art. 22	art. 43 ust. 2 lit. d) i art. 44
art. 23	-
art. 24	-
art. 25	-
art. 26	-
art. 27	-
art. 28	-
art. 29	-
art. 30	-

21. Dyrektywa 2002/99/WE

Dyrektywa 2002/99/WE	Niniejsze rozporządzenie
art. 1	-
art. 2	art. 4 (częściowo)
art. 3	art. 164, 223 i art. 228 lit. c) ppkt (v)
art. 4	art. 65 ust. 1 lit. c), d) ppkt (i), lit. g), h), i), art. 67, 164, art. 223 i art. 229 ust. 1 lit. d)
art. 5	art. 165, 166, 224 i 225
art. 6	-
art. 7	art. 236 i 238
art. 8	art. 231, 232 i 233
art. 9	art. 239 i 240

art. 10	-
art. 11	-
art. 12	-
art. 13	-
art. 14	-
art. 15	-
art. 16	-

22. Dyrektywa 2003/85/WE

Dyrektywa 2003/85/WE	Niniejsze rozporządzenie
art. 1	-
art. 2	art. 4 (częściowo)
art. 3	art. 16, 17, 18 i 21
art. 4	art. 53-56 i art. 57 ust. 1
art. 5	art. 55 ust. 1 lit. d) i e) i art. 55 ust. 2
art. 6	art. 55 ust. 1 lit. f) ppkt (i), art. 55 ust. 2 i art. 56 lit. b)
art. 7	art. 55 ust. 1 lit. f) ppkt (ii)
art. 8	art. 55 ust. 1 lit. f) i art. 55 ust. 2
art. 9	art. 59
art. 10	art. 60, 61 i 63
art. 11	art. 61 ust. 1 lit. f), art. 63 lit. b), art. 65 ust. 1 lit. f) i art. 67 lit. b)
art. 12	art. 65 ust. 1 lit. h) i i) oraz art. 67
art. 13	art. 57
art. 14	art. 61 i 63
art. 15	art. 61 i 63

art. 16	art. 61, 62 i 63
art. 17	art. 71 ust. 2 i 3
art. 18	art. 61 i 63
art. 19	art. 62 i 63
art. 20	art. 71 ust. 2 i 3
art. 21	art. 64
art. 22	art. 65-67
art. 23	art. 65-67
art. 24	art. 67 i art. 71 ust. 1
art. 25	art. 65 ust. 1 lit. c), d) ppkt (i), lit. g), h), i), oraz art. 67
art. 26	art. 65 ust. 1 lit. c), d) ppkt (i), lit. g), h), i), art. 67 i 164
art. 27	art. 65 ust. 1 lit. c), d) ppkt (i), lit. g), h), i), art. 67 i 164
art. 28	art. 65 ust. 1 lit. c), d) ppkt (iii) oraz art. 67
art. 29	art. 65 ust. 1 lit. c), d) ppkt (ii) oraz art. 67
art. 30	art. 65 ust. 1 lit. c), d) ppkt (ii) oraz art. 67
art. 31	art. 65 ust. 1 lit. c), d) ppkt (ii) oraz art. 67
art. 32	art. 65 i 67
art. 33	art. 65 ust. 1 lit. c), d) ppkt (ii) oraz art. 67
art. 34	art. 67, art. 140 ust. 2, art. 159 ust. 1 lit. b) i art. 165 ust. 1 lit. b)
art. 35	art. 71
art. 36	art. 68
art. 37	art. 65 i 67
art. 38	art. 65 i 67
art. 39	art. 65 ust. 1 lit. c), d) ppkt (i), lit. g), h), i), art. 67 i art. 164

art. 40	art. 65 ust. 1 lit. c), d) ppkt (i), lit. g), h), i), art. 67 i art. 164
art. 41	art. 65 ust. 1 lit. c), d) ppkt (ii) oraz art. 67
art. 42	art. 65 i 67
art. 43	art. 71
art. 44	art. 68
art. 45	art. 64, 69 i 71
art. 46	art. 65 i 67
art. 47	art. 65 ust. 1 lit. h) i art. 67
art. 48	art. 140
art. 49	art. 15, 46 i 47
art. 50	art. 46, 47 i 69
art. 51	art. 46, 47 i 69
art. 52	art. 46 i 47
art. 53	art. 46 i 47
art. 54	art. 46, 47, 65, 67 i art. 69 ust. 3
art. 55	art. 46, 47, 65, 67 i art. 69 ust. 3
art. 56	art. 47, art. 68 ust. 1 lit. c), art. 69 ust. 3
art. 57	art. 47, art. 68 ust. 1 lit. c), art. 69 ust. 3
art. 58	art. 65 ust. 1 lit. c) i art. 67
art. 59	art. 36, 38, 39, 40 i 68
art. 60	art. 36, 38, 39, 40 i 68
art. 61	art. 36, 38, 39, 40 i 68
art. 62	art. 68
art. 63	art. 140 ust. 2, art. 159 i 165
art. 64	art. 69 ust. 3 i art. 128
art. 65	art. 15

art. 66	-
art. 67	-
art. 68	-
art. 69	-
art. 70	art. 15
art. 71	art. 54 ust. 2 i 3, art. 58, art. 61 ust. 1 lit. g), art. 63 lit. c), art. 65 ust. 1 lit. b), art. 67 lit. c), art. 68 ust. 1 lit. c) i art. 68 ust. 2 lit. b)
art. 72	art. 43
art. 73	art. 45
art. 74	art. 43 ust. 2 lit. d)
art. 75	art. 44
art. 76	art. 43 ust. 2 lit. d) i art. 44
art. 77	art. 44
art. 78	art. 43 ust. 2 lit. d)
art. 79	art. 52
art. 80	art. 48
art. 81	art. 48 ust. 3 i art. 50
art. 82	art. 48 ust. 3 i art. 50
art. 83	art. 49
art. 84	art. 48 ust. 3 i art. 50
art. 85	art. 70 i 71
art. 86	art. 256
art. 87	-
art. 88	art. 71 ust. 3
art. 89	-
art. 90	-

art. 91	-
art. 92	-
art. 93	-
art. 94	-
art. 95	-

23. Rozporządzenie (WE) nr 998/2003

Rozporządzenie (WE) nr 998/2003	Niniejsze rozporządzenie
art. 1	-
art. 2	-
art. 3	art. 4 (częściowo)
art. 4	art. 112, art. 114 lit. e) i art. 117
art. 5	art. 152, 222 i 228
art. 6	-
art. 7	art. 152 ust. 2 i 3, art. 222 ust. 2 i 3
art. 8	art. 241 ust. 1 lit. a) ppkt (ii)
art. 9	art. 241 ust. 1 lit. a) ppkt (ii)
art. 10	art. 231
art. 11	-
art. 12	-
art. 13	-
art. 14 akapit pierwszy i drugi	art. 239
art. 14 akapit trzeci	-
art. 14 akapit czwarty	art. 236 ust. 1 lit. b) i art. 241 ust. 1 lit. a) ppkt (ii)
art. 15	-
art. 16	-

art. 17	art. 152 ust. 2 i 3, art. 222 ust. 2 i 3, art. 228 i art. 241 ust. 1 lit. a) ppkt (ii)
art. 18	art. 246-251
art. 19	art. 4 ust. 2 lit. b), art. 152 ust. 2 i 3, art. 222 ust. 2 i 3, art. 228 i art. 241 ust. 1 lit. a) ppkt (ii)
art. 19a ust. 1	art. 114 lit. e) i art. 117
art. 19a ust. 2	art. 152 ust. 2 i 3
art. 20	-
art. 21	-
art. 22	-
art. 23	-
art. 24	-
art. 25	-

24. Rozporządzenie (WE) nr 21/2004

Rozporządzenie (WE) nr 21/2004	Niniejsze rozporządzenie
art. 1	art. 102
art. 2	art. 4 (częściowo)
art. 3 ust. 1	art. 102 ust. 2
art. 3 ust. 2	art. 105
art. 4 ust. 1 i 2	art. 107 lit. a), art. 114, 115 i 117
art. 4 ust. 3	art. 114 lit. b) i art. 115 lit. a)
art. 4 ust. 4-7	art. 114
art. 4 ust. 8	art. 105
art. 4 ust. 9	art. 114 lit. b)
art. 5	art. 97, 100, 101, 105, i art. 106 lit. b) i c)
art. 6	art. 105 lit. b), art. 107 lit. b), art. 108, art.

	114 lit. c) ppkt (ii), art. 115 i 117
art. 7	art. 96
art. 8 ust. 1	art. 103,
art. 8 ust. 2	art. 107 lit. c)
art. 8 ust. 3-5	art. 103
art. 9	art. 114 lit. b) i art. 117
art. 10 ust. 1 lit. a)	-
art. 10 ust. 1 lit. b)	art. 256
art. 10 ust. 1 lit. c)	art. 258
art. 10 ust. 2	art. 117
art. 11	art. 105
art. 12 ust. 1	-
art. 12 ust. 2	art. 256
art. 12 ust. 4-7	-
art. 13	-
art. 14	-
art. 15	-
art. 16	-
art. 17	-

25. Dyrektywa 2004/68/WE

Dyrektywa 2004/68/WE	Niniejsze rozporządzenie
art. 1	-
art. 2	art. 4 (częściowo)
art. 3 ust. 1	art. 230 ust. 1 lit. a)
art. 3 ust. 2	art. 233 ust. 1
art. 4	art. 231 ust. 1

art. 5	art. 231 ust. 1 i 3 i art. 232
art. 6	art. 236 i 237
art. 7	art. 236 ust. 1 lit. a), art. 236 ust. 2 i art. 237
art. 8	art. 236, art. 239 ust. 4 i art. 241 ust. 1 lit. a)
art. 9	art. 236 ust. 1 i art. 239 ust. 4
art. 10	art. 236 ust. 1 i art. 239 ust. 4
art. 11	art. 230 ust. 1 lit. d), art. 239 i 240
art. 12	-
art. 13	-
art. 14	-
art. 16	-
art. 17	-
art. 18	-
art. 19	-
art. 20	-
art. 21	-

26. Dyrektywa 2005/94/WE

Dyrektywa 2005/94/WE	Niniejsze rozporządzenie
art. 1	-
art. 2	art. 4 (częściowo)
art. 3	art. 9
art. 4	art. 27 i 28
art. 5	art. 16, 17, 18 i 21
art. 6	art. 57
art. 7	art. 53-56 i art. 57 ust. 1

art. 8	art. 55 ust. 2
art. 9	art. 59
art. 10	art. 55 ust. 1 lit. e) i f), art. 56
art. 11	art. 61 i 63
art. 12	art. 63
art. 13	art. 61 i 63
art. 14	art. 63 lit. a)
art. 15	art. 62 i art. 63 lit. e)
art. 16	art. 64
art. 17	art. 65 i 67
art. 18	art. 65 ust. 1 lit. a) i b) i art. 67
art. 19	art. 65 i 67
art. 20	art. 65 ust. 1 lit. d) ppkt (ii) i art. 67
art. 21	art. 65 ust. 1 lit. c) i i), art. 67
art. 22	art. 65 ust. 1 lit. c) i i), art. 67
art. 23	art. 65 ust. 1 lit. c) i art. 67
art. 24	art. 65 ust. 1 lit. c) i art. 67
art. 25	art. 65 ust. 1 lit. c) i art. 67
art. 26	art. 65 ust. 1 lit. c) i art. 67
art. 27	art. 65 ust. 1 lit. d) ppkt (ii) i art. 67
art. 28	art. 65 ust. 1 lit. f) i art. 67 lit. b)
art. 29	art. 68
art. 30	art. 65 i 67
art. 31	art. 68
art. 32	art. 64, 65, 67, art. 71 ust. 3
art. 33	art. 67 i art. 71 ust. 3

art. 34	art. 37, art. 65 ust. 1 lit. i), art. 67 i art. 71 ust. 3
art. 35	art. 54 i 61
art. 36	art. 61 i 63
art. 37	art. 61 i 63
art. 38	art. 61, 63, 65 i 67
art. 39	art. 61, 63 i art. 71 ust. 3
art. 40	art. 61, 63 i art. 71 ust. 3
art. 41	art. 61, 63 i art. 71 ust. 3
art. 42	art. 62 i 63
art. 43	art. 64
art. 44	art. 65 i 67
art. 45	art. 68
art. 46	art. 64 ust. 4, art. 67 i art. 71 ust. 3
art. 47	art. 61, 63 i 71
art. 48	art. 68 ust. 1 lit. b) i art. 68 ust. 2 lit. a)
art. 49	art. 61 ust. 3 i art. 68
art. 50	art. 15, art. 54 ust. 2 lit. b) i c), art. 54 ust. 3, art. 58 ust. 2 i art. 63 ust. 5
art. 51	-
art. 52	art. 46 i 47
art. 53	art. 69
art. 54	art. 46, 47, 65, 67 i 69
art. 55	art. 46, 47, 65, 67 i 69
art. 56	art. 46 i 47
art. 57	art. 47
art. 58	art. 48-51

art. 59	art. 52
art. 60	-
art. 61	art. 256
art. 62	art. 43-45
art. 63	-
art. 64	-
art. 65	-
art. 66	-
art. 67	-
art. 68	-
art. 69	-

27. Dyrektywa 2006/88/WE

Dyrektywa 2006/88/WE	Niniejsze rozporządzenie
art. 1	-
art. 2	art. 2 i art. 3 ust. 2
art. 3	art. 4 (częściowo)
art. 4 ust. 1	art. 170, 171, 174 i 175
art. 4 ust. 2	art. 177
art. 4 ust. 3	art. 183 ust. 2
art. 4 ust. 4	art. 170, 171, 172 i 173
art. 4 ust. 5	-
art. 5	art. 179
art. 6	art. 183 i 184
art. 7	-

art. 8	art. 185, 186, 187 i 188
art. 9	art. 179 ust. 1 lit. a) ppkt (i), art. 179 ust. 2 i 3
art. 10	art. 179 ust. 1 lit. a) ppkt (ii), art. 179 ust. 2 i 3
art. 11	art. 190 i 204
art. 12	art. 190
art. 13	art. 191
art. 14 ust. 1 i 2	art. 208
art. 14 ust. 3 i 4	art. 219 i 220
art. 15 ust. 1 i 2	art. 195 i 196
art. 15 ust. 3	art. 192
art. 15 ust. 4	art. 195, 196 i 198
art. 16	art. 196
art. 17	art. 196
art. 18	art. 200 i 201
art. 19	art. 200 i 201
art. 20	art. 199
art. 21	art. 202, 203 i 205
art. 22	art. 230 ust. 1 lit. a)
art. 23	art. 231 i 232
art. 24	art. 230 ust. 1 lit. d) i art. 239
art. 25	art. 236, 239 i 240
art. 26	art. 16
art. 27	art. 17 i 18
art. 28	art. 53-55 i art. 72-74
art. 29	art. 57
art. 30	art. 59 i 77

art. 31	-
art. 32	art. 60, 61, 62 i 64
art. 33	art. 65 i 67
art. 34	art. 61 ust. 1 lit. b) i c) i art. 63
art. 35	art. 61 ust. 3 i art. 63
art. 36	-
art. 37	art. 68
art. 38	art. 76 i 78
art. 39	art. 78 i 79
art. 40	art. 80
art. 41	art. 246 ust. 1 lit. b) i c)
art. 42	art. 71 ust. 3
art. 43	art. 227
art. 44	art. 26, 27, 30 i 31
art. 45	art. 32
art. 46	art. 34
art. 47	art. 43 i 44
art. 48	art. 46 i 47
art. 49	art. 36
art. 50	art. 36 i 37
art. 51	art. 38
art. 52	art. 41
art. 53	art. 42
art. 54	-
art. 55	-
art. 56	-

art. 57 lit. a)	-
art. 57 lit. b)	art. 54 ust. 2 lit. c), art. 54 ust. 3, art. 58, art. 61 ust. 1 lit. h), art. 63 lit. c), art. 67 ust. 1 lit. b) i art. 67 lit. c)
art. 57 lit. c)	-
art. 58	-
art. 59	art. 38 i 183 (częściowo)
art. 60	art. 256
art. 61	-
art. 62	-
art. 63	-
art. 64	-
art. 65	-
art. 66	-
art. 67	-

28. Dyrektywa 2008/71/WE

Dyrektywa 2008/71/WE	Niniejsze rozporządzenie
art. 1	-
art. 2	art. 4 (częściowo)
art. 3 ust. 1	art. 96, art. 115
art. 3 ust. 2	-
art. 4 ust. 1	art. 97 i 115
art. 4 ust. 2	art. 110
art. 5 ust. 1	art. 110 lit. a), art. 114 lit. b) i art. 117
art. 5 ust. 2	art. 110 lit. a) i art. 111
art. 6 ust. 1	art. 110 lit. a), art. 115 i 117

art. 6 ust. 2	-
art. 7	art. 103 ust. 1 lit. b) i art. 103 ust. 2
art. 8	art. 110, art. 114 lit. d)
art. 9	art. 256
art. 10	-
art. 11	-
art. 12	-
art. 13	-

29. Dyrektywa 2009/156/WE

Dyrektywa 2009/156/EWG	Niniejsze rozporządzenie
art. 1	-
art. 2	art. 4 (częściowo)
art. 3	art. 123 i 136
art. 4 ust. 1	art. 127 i art. 146 ust. 3
art. 4 ust. 2	art. 127 i 128
art. 4 ust. 3	art. 125
art. 4 ust. 4	art. 109, 114 i 117
art. 4 ust. 5	art. 123 ust. 1 lit. a), art. 127 i 128
art. 4 ust. 6	art. 30-35
art. 5	art. 127 i 128
art. 6	art. 127, 128 i art. 141 lit. b)
art. 7 ust. 1	art. 123 ust. 2 i art. 130
art. 7 ust. 2	art. 127, 128 i 129
art. 7 ust. 3	art. 127, 128 i 129
art. 8	art. 109 ust. 1 lit. c), art. 114, 117 i art. 140-143

art. 9	art. 246-248 (częściowo)
art. 10	-
art. 11	-
art. 12 ust. 1, 2 i 3	art. 230 ust. 1 lit. a) i art. 231
art. 12 ust. 4 i 5	art. 236
art. 13	art. 231 i 236
art. 14	art. 236
art. 15	art. 236
art. 16	art. 236, 238 i 239
art. 17	art. 236
art. 18	-
art. 19	art. 236
art. 20	-
art. 21	-
art. 22	-
art. 23	-
art. 24	-

30. Dyrektywa 2009/158/WE

Dyrektywa 2009/158/EWG	Niniejsze rozporządzenie
art. 1	-
art. 2	art. 4 (częściowo)
art. 3	-
art. 4	-
art. 5	art. 123, 127, 128, 157 i 158
art. 6	art. 121, 123 i 157

art. 7	art. 96
art. 8	art. 157 i 158
art. 9	art. 127 i 128
art. 10	art. 127 i 128
art. 11	art. 127 i 128
art. 12	art. 127 i 128
art. 13	art. 128
art. 14	art. 128
art. 15 ust. 1 lit. a)	art. 157 i 158
art. 15 ust. 1 lit. b)-d)	art. 127 i 128
art. 15 ust. 2	art. 30-35
art. 16	art. 30-35
art. 17	art. 36, 39 i 40
art. 18	art. 121, 122, art. 123 ust. 1 lit. a), art. 123 ust. 2, art. 129 i art. 155 ust. 3
art. 19	art. 128
art. 20	art. 140-147, 159 i 160
art. 21	-
art. 22	-
art. 23	art. 230 ust. 1 lit. a), art. 231 i 232
art. 24	art. 236
art. 25	art. 236
art. 26	art. 239
art. 27	-
art. 28	art. 236, 237 i 238
art. 29	art. 236 i 241
art. 30	art. 236

art. 31	art. 246-248
art. 32	-
art. 33	-
art. 34	-
art. 35	-
art. 36	-
art. 37	-
art. 38	-